XV. évfolyam 6. szám. **Ára: 1 forint** *1959. február 5.*

Ludas Matyi

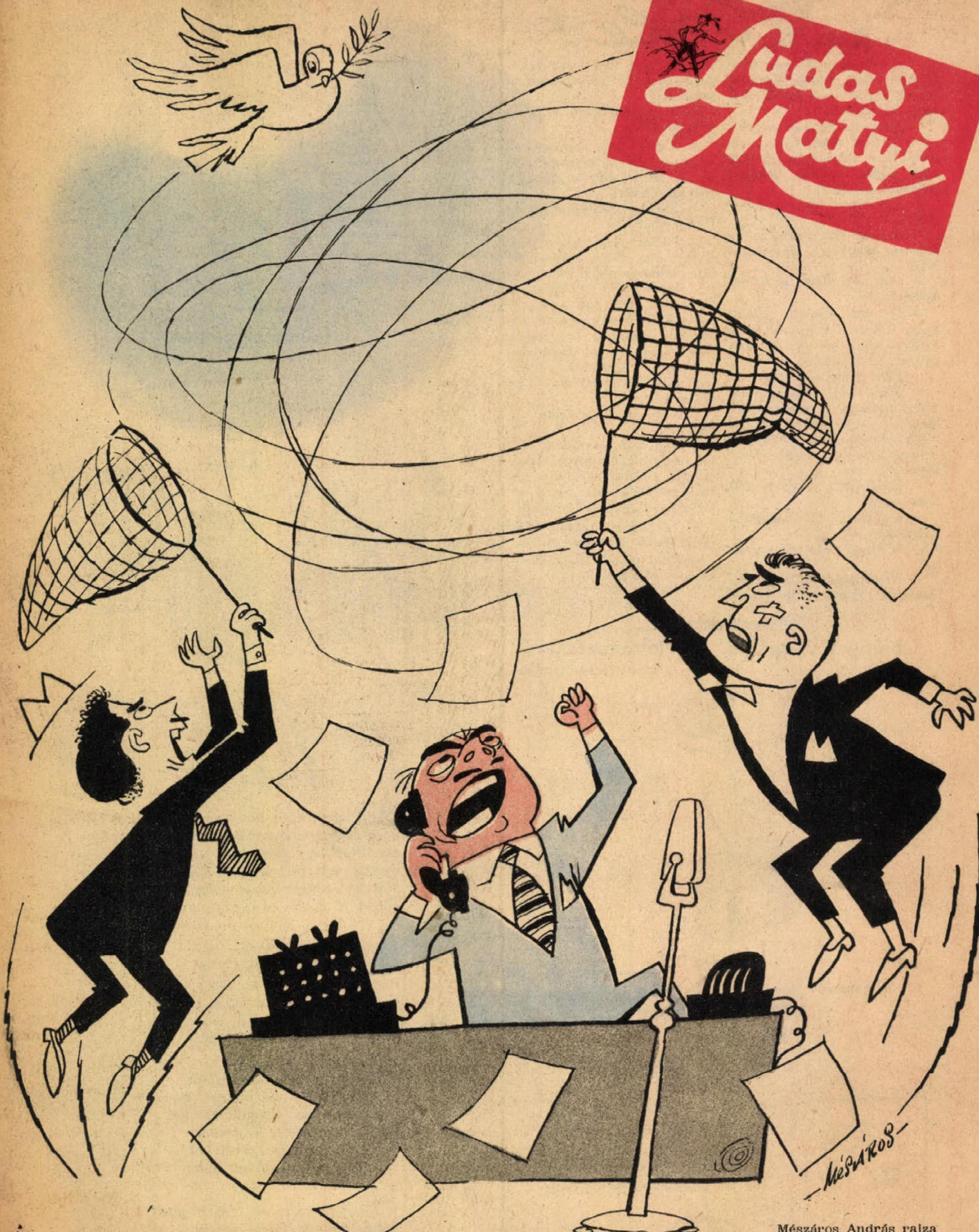

Mészáros András rajza

Szabadeurópáéknál

— Halló, főnökség! Csinálják már valamit, mert ha ez folyton itt röpköd, nem tudunk dolgozni!

Üzlet

— Előadjuk a Hamletet — közölte velem Bödöni Géza fődramaturg — és te fogod megírni, félszázalékért.

— Shakespeare már megírta!

— Ez nem akadály. Ha megírtad, én lefordítom csehre; Laci pedig csehből angolra, másfél százalékért.

— És minek az angol fordítás?

— Minek? Hogy Ernő lefordíthassa magyarra. Egy százalékért.

— Baj lesz. Ernő nem tud angolul.

— De tud németül. Előbb majd Gazsi lefordítja németre és Ernő németből ülteti át magyarra... Másfélért.

— Ernő magyarul sem tud!

— Nem baj, eszperantóul tud. Fordítsa le a szöveget németből eszperantóra. Bandi majd eszperantóból fordítja le magyarra. Két százalékért. Egyszerű nem?

— És ki fogja versbe szedni a szöveget?

— A Manó. Háromnegyed százalékért.

— A Manó nem tud verselni...

— Nem baj, majd a Zoli átdolgozza. Zolit pedig Dönci, Döncit pedig Peti fogja átdolgozni. Kapnak összesen három százalékot.

— S ha elkészül a végleges átdolgozás?

— Akkor már egyenesben vagyunk. Ervin magyar színpadra alkalmazza a darabot. Két százalékért.

— S akkor előadjátok az én Hamletemet?

— Hohó! Nem oda Buda! Ezek után Rezső összehasonlítja Shakespeare Hamletjét a te Hamleteddel. Félszázalék. Ha a tied jobb, akkor azt adjuk elő, ha Shakespeare-é, akkor azt mutatjuk be, Arany János fordításában. Természetesen itt-ott kijavítjuk a fordítást. Ezt Jenő vállalta. Egy százalékért.

— Jenő kijavítja Arany Jánost?

— Nem kell megijedni. Félix félszázalékért majd visszajavítja, s akkor előadjuk Shakespeare Hamletjét úgy, ahogy azt Arany János lefordította.

— Nem értem, akkor miért ez az egész herce-hurca?

— Édes fiam, valamiből nekünk is élni kell!...

(m.)

Izotóppal vizsgálják az élelmiszereket

Vasvári Anna rajza

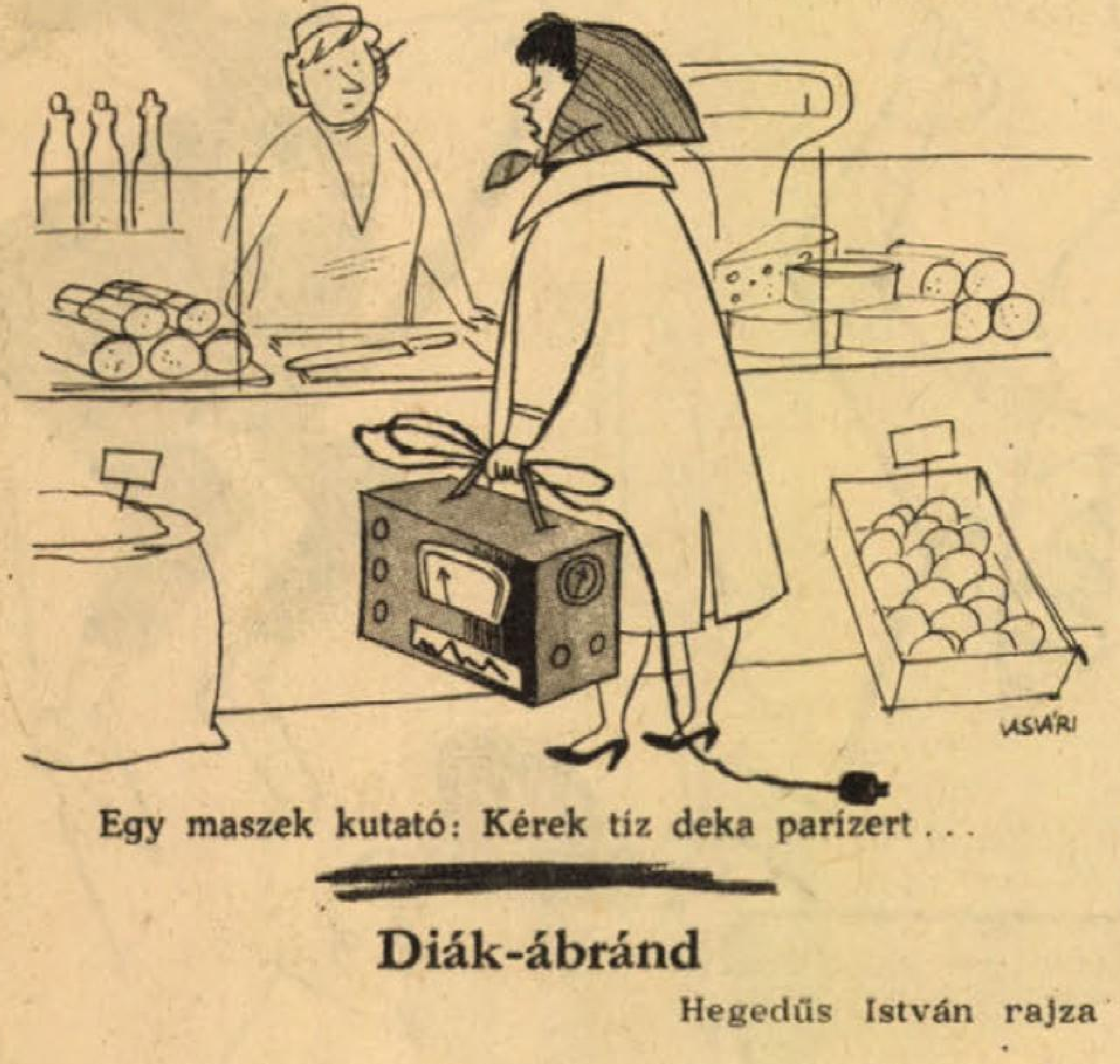

Egy maszek kutató: Kérek tíz deka parizert...

Diák-ábránd

Hegedűs István rajza

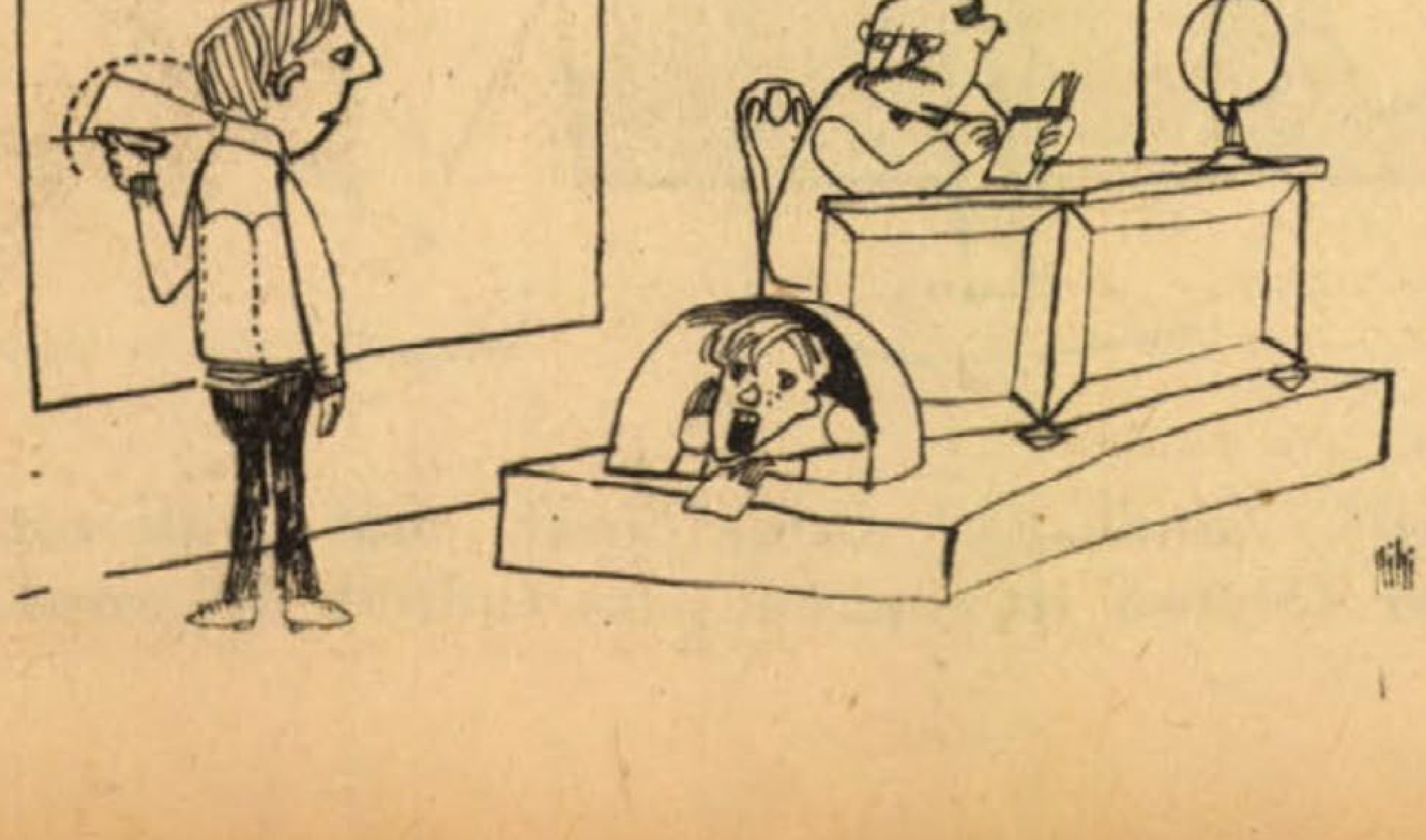

Divatcipő

Sándor Károly rajza

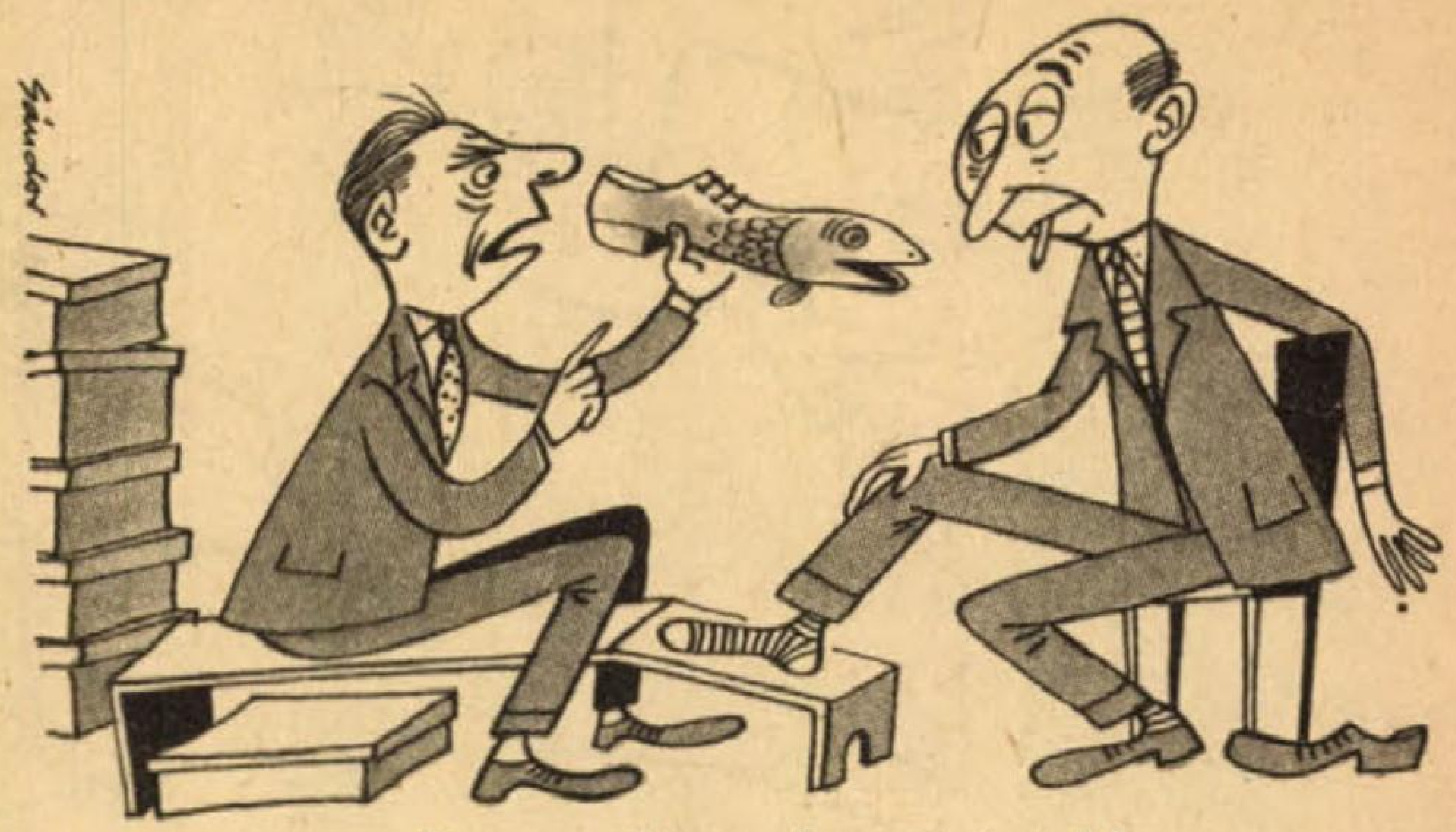

– Ez sem elég csukaorrú önnek?

A télénk agglegény

Gerő Sándor rajza

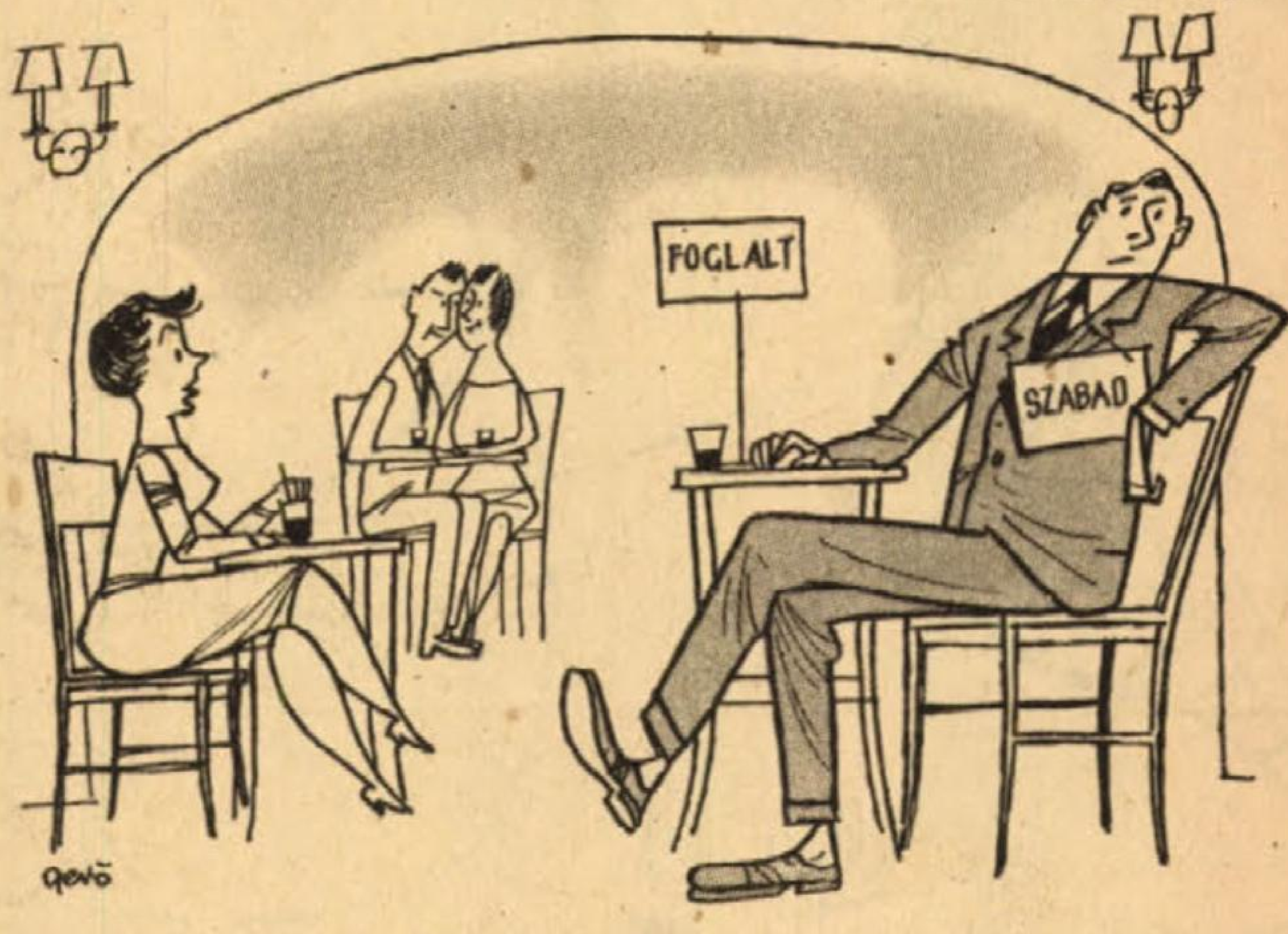

Antoni Marianowicz

Alig

Alig húnyt el a híres mester,
a seregnyi pimasz nem restel
odaállni, hogy évek óta,
mással sem volt ennyire jóba'.
Míg hát emléke lobog híven,
cikket ír: Én — és elhúnyt hivem.

Alig hült ki a mester vére,
az, ki a nyomába sem érne,
rögtön hizelgőn, fontoskodva,
vele máris pertu-ra fogja,
pártol, kegyel, koccint, megáldja,
ő — a boldogult jó komája.

Alig tették a mestert sírba,
magamagáról — mind azt írja:
értük a mester lángolt, bomlott
(az ízlése ennyire romlott?),
művükben mindig kedvét lelte,
s mind puszipajtásként ölelte.

Hírnévre szert ha tennék okkal,
kettős haláltól félnék joggal,
mert sok sanda, szaglász prókátor,
kit vonz az irodalmi gyásztor,
holtomból akkor húzna sápot,
mikor nem foghatom be szájok.

Lengyelből fordította: **Pákozdy Ferenc**

Miért éppen ő maradjon vidéken?...

Szűr-Szabó József rajza

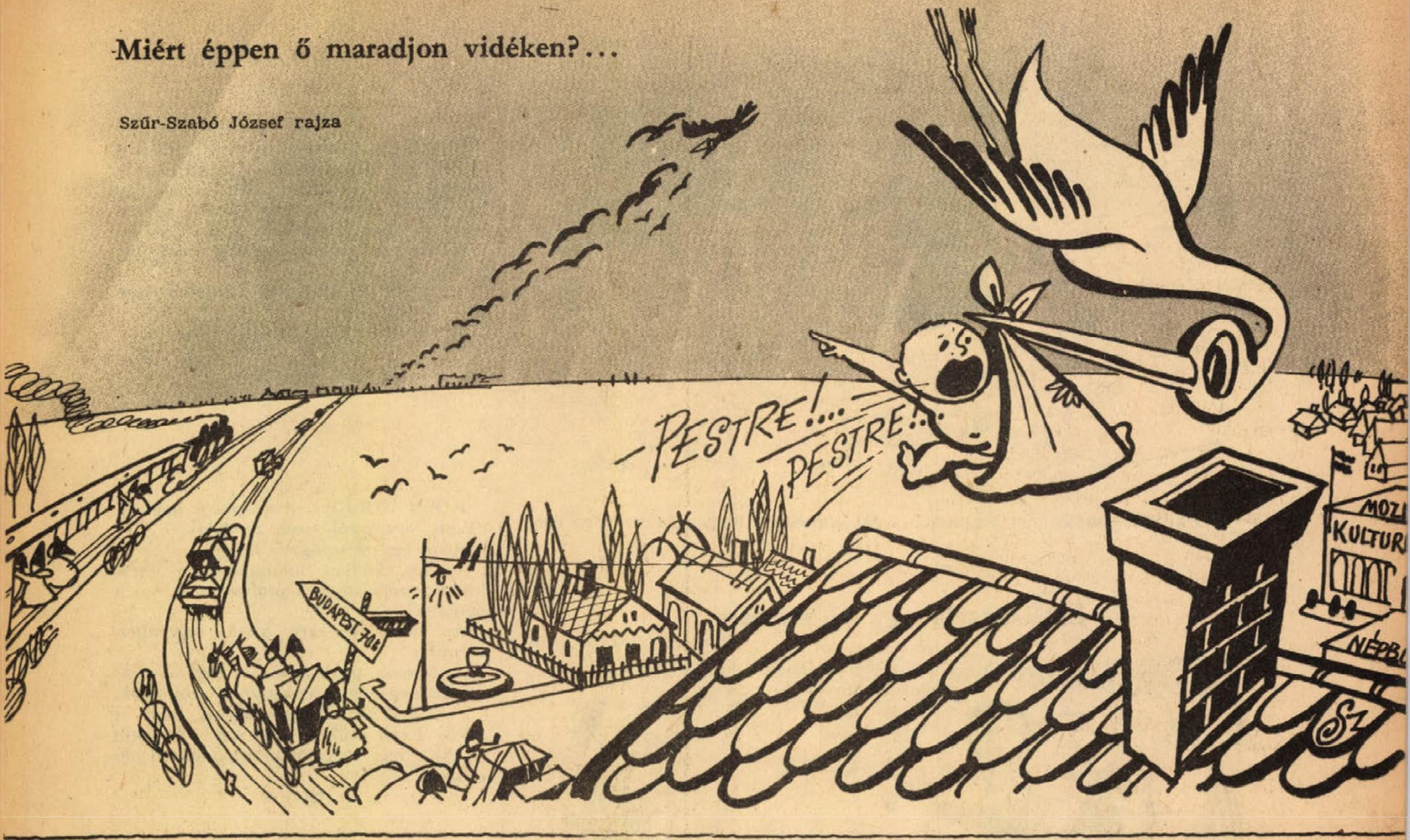

A Sál

Nekem az a sál ott a kirakatban úgy megtetszett, hogy megszámoltam: mennyi pénz van a zsebemben és aztán bementem az üzletbe. Az üzletben a pult mögött egy felettébb csinos hölgy fogadott, akinek kérdésére, hogy mit óhajtok, őszintén megmondtam: azt a bolyhos gyapjúsálat akarom, azt a szürkét, ami a kirakatban hever önfeledten. De mielőtt a hölgy megmoccant volna, mindjárt megkérdeztem azt is, hogy mibe kerül. Amikor megmondta, hogy mibe kerül, enyhe szédülés vett erőt rajtam és megfogóztam a pultban. Pontosan annyiba került, amennyi pénzem összesen volt, de magamhoz térve mégsem volt erőm büszkén kitávozni a szép üzletből, hanem azt mondtam magamnak: egyszer találkozik az ember az életben egy ilyen sállal, meg kell venni. De mielőtt mondtam volna, hogy kérem, én azt a sálat ennek ellenére is megveszem, megkérdeztem a hölgytől, hogy azok a bolyhok, amelyek ezen a mámorító gyapjúsálon vannak, nem fognak-e lekopni? Ugyanis volt már nekem ilyen bolyhos sálam, de csak keserűség volt az életem miatta, a bolyhok egyheti szolgálat után kopni és hullani kezdtek, tele voltam bolyhokkal, mindig ruhakefét kellett magammal vinnem az aktatáskámban, s amint levettem a nagykabátomat, azonnal tisztálkodni kezdtem, de persze, azokat a bolyhokat, amelyek az ingem alá másztak, csak otthon tudtam eltávolítani, gondos fürdés útján. A csinos hölgy erre kedvesen mosolygott és azt mondta, hogy ilyesmi az ő sáljukkal meg nem eshet, mert az ő sáljuk a legfinomabb shetlandgyapjúból van, annak a bolyhai időt és viszontagságot kacagva állanak ki, maga a sál néhány év alatt tönkremehet, de a bolyhok akkor is a helyükön maradnak és kitartanak az emberi kor legvégső határáig, ha óhajtom, akár ötkilós súlyokat is köthetek a bolyhok végére. Ennek hallatára megtörtem és kiszámoltam a pénzt a pultra, a hölgy pedig hozta azt a szép bolyhos sálat, amit ott mindjárt a nyakamba vettem, hogy lássa, mennyire szükségem van rá.

Ezek után két héttel a bolyhok hullani kezdtek az én vagyontérő sálamról, mint ősszel a legyek. Roppant módon elkeseredtem, mert arra gondoltam, hogy a bőrömben van valami mérgező anyag, amitől a bolyhok megdöglenek, vagy talán nagyon recés a nyakam, attól van a dolog. Ezért az én szép bolyhos sálam alá egy másik sálat tettem, de a bolyhok mégis csak hullottak és további két hét alatt az én sálam olyan lett, mint egy vedlett macska. Így csapják be az embert, ez hát a mi magas színvonalú iparunk, gondoltam szomorúan, de ekkor eszembe jutott, hogy én ezt a szép bolyhos sálat Nyugat-Berlinben vettem egy nagyon finom üzletben.

És ezért nem is vittem vissza.

t. l.

Készséges lakótárs

Toncz Tibor rajza

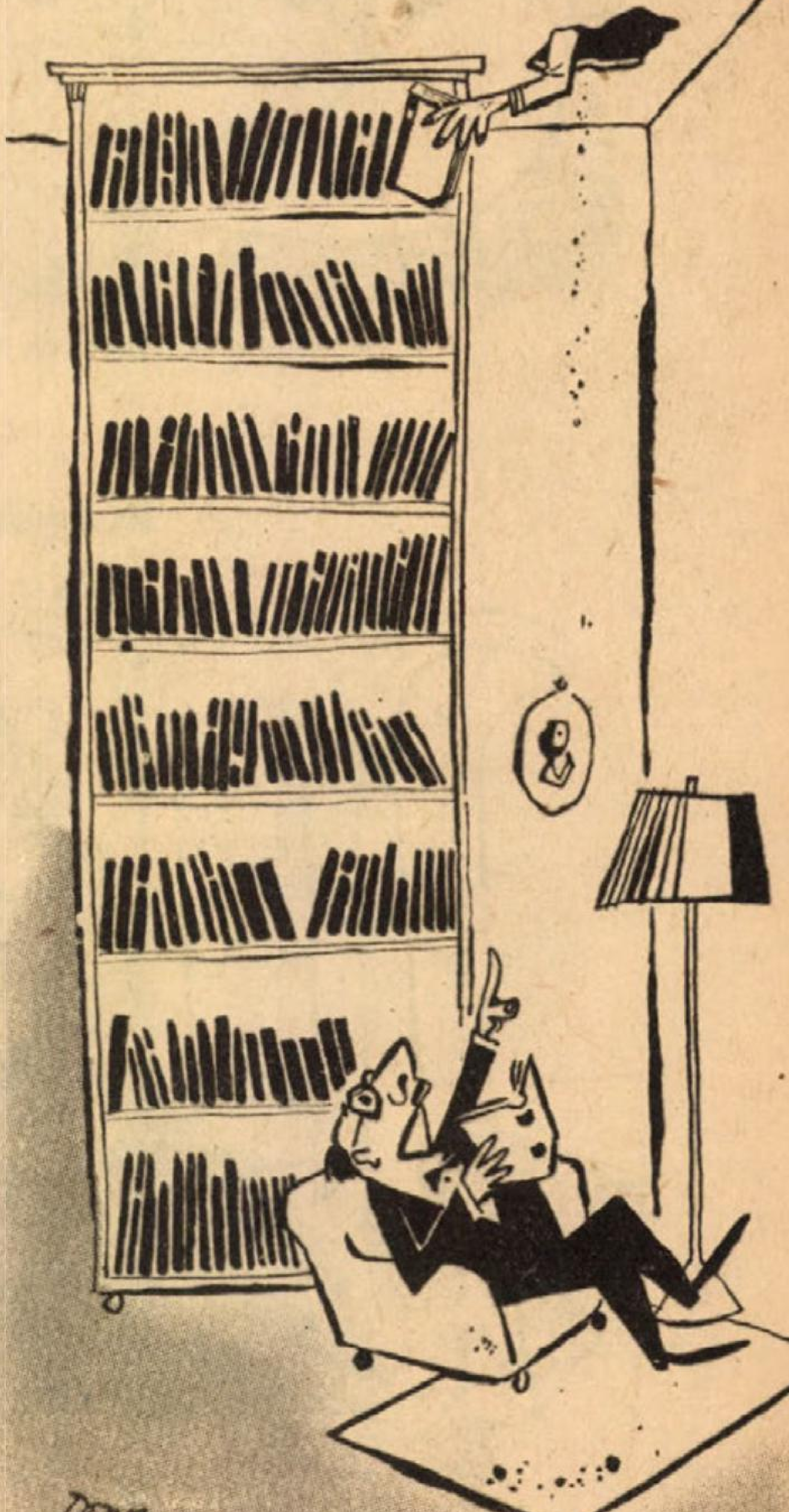

– Halló! Aztán majd tegye vissza! . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

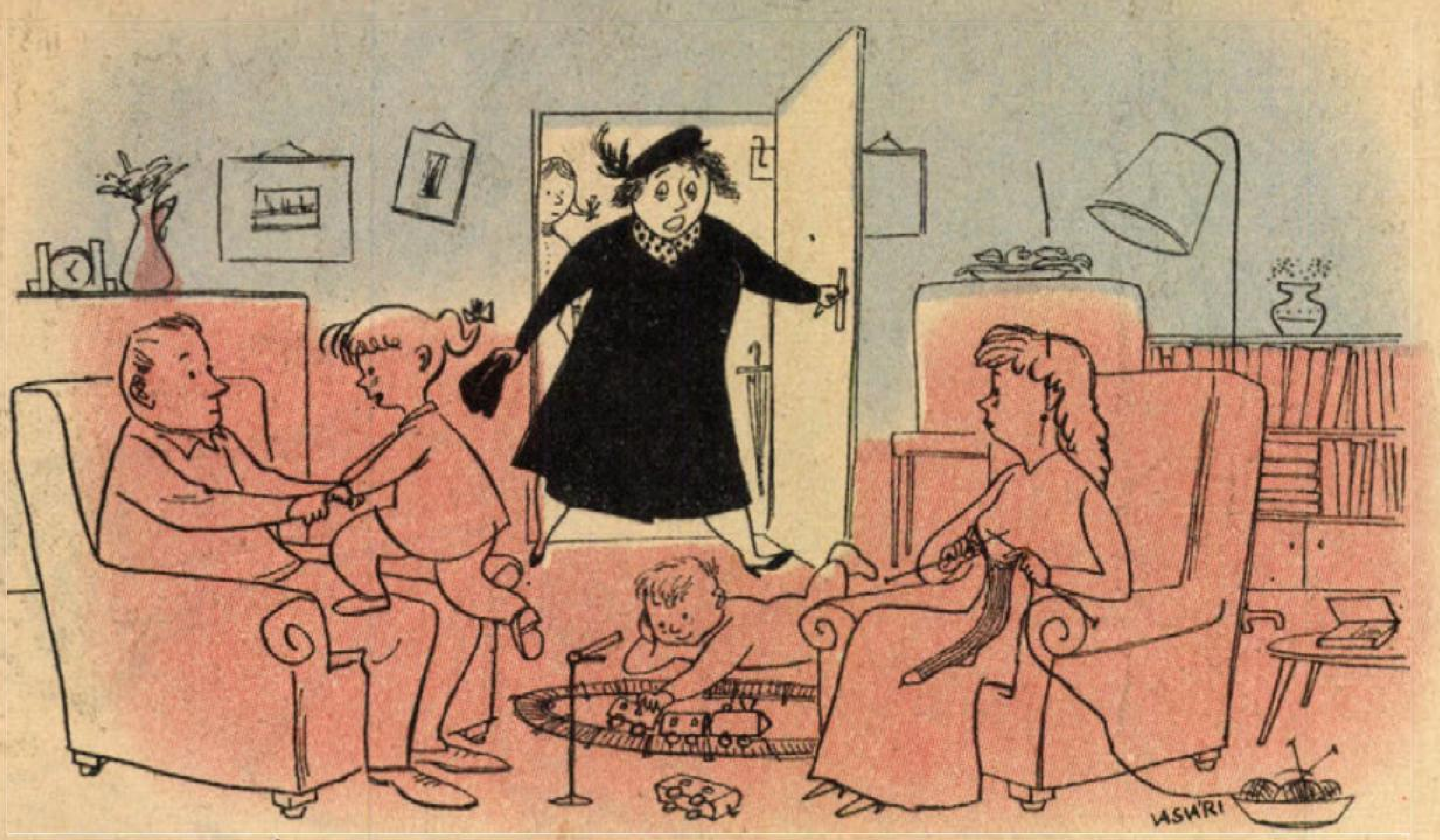

– Muszáj volt elszaladnom hozzátok ... Azt álmodtam, hogy valamennyien meghaltatok! ...

Lakásavatás egy új házban

Mészáros András rajza

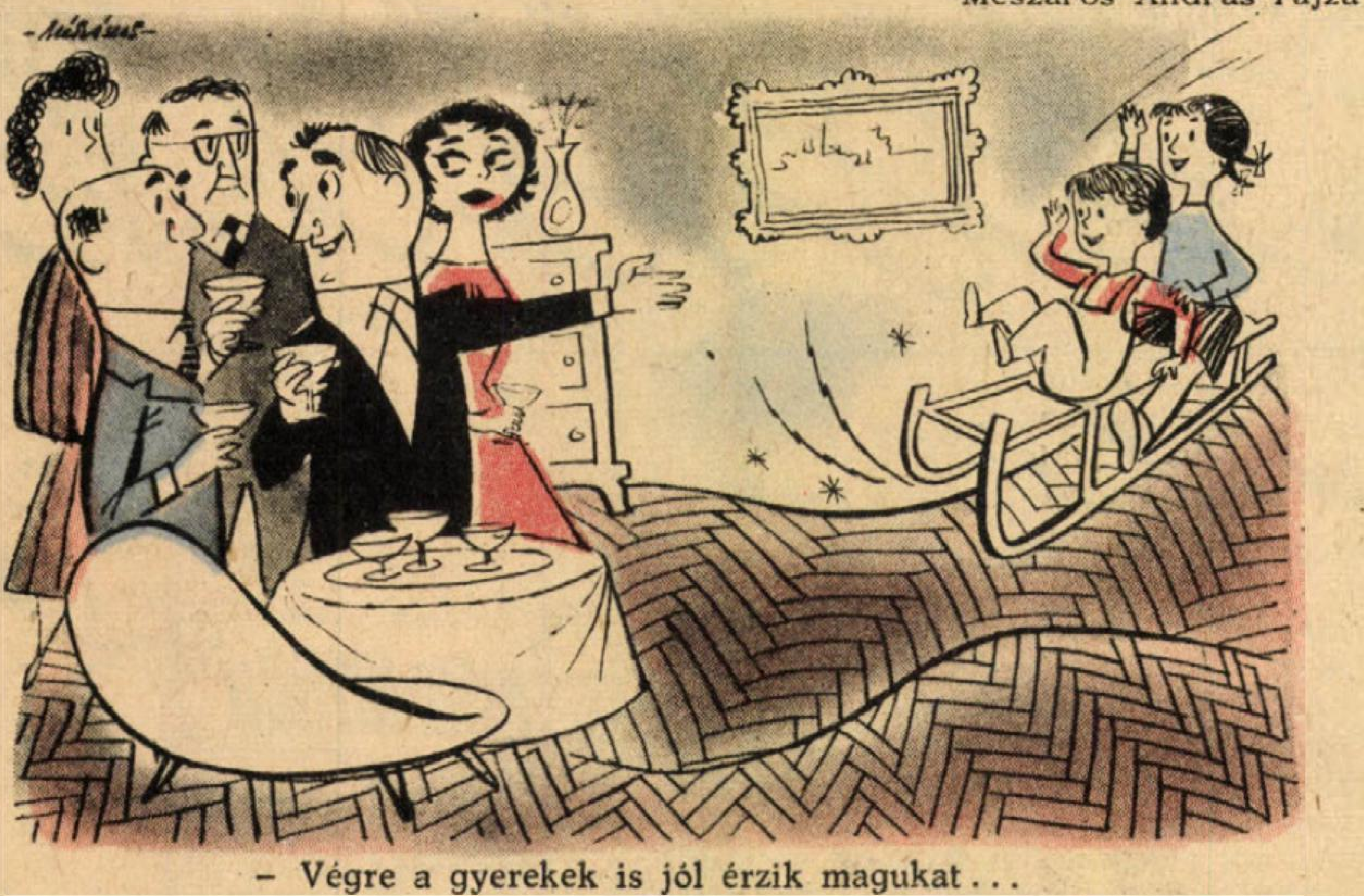

– Végre a gyerekek is jól érzik magukat ...

A Borgiák korában

Várnai György rajza

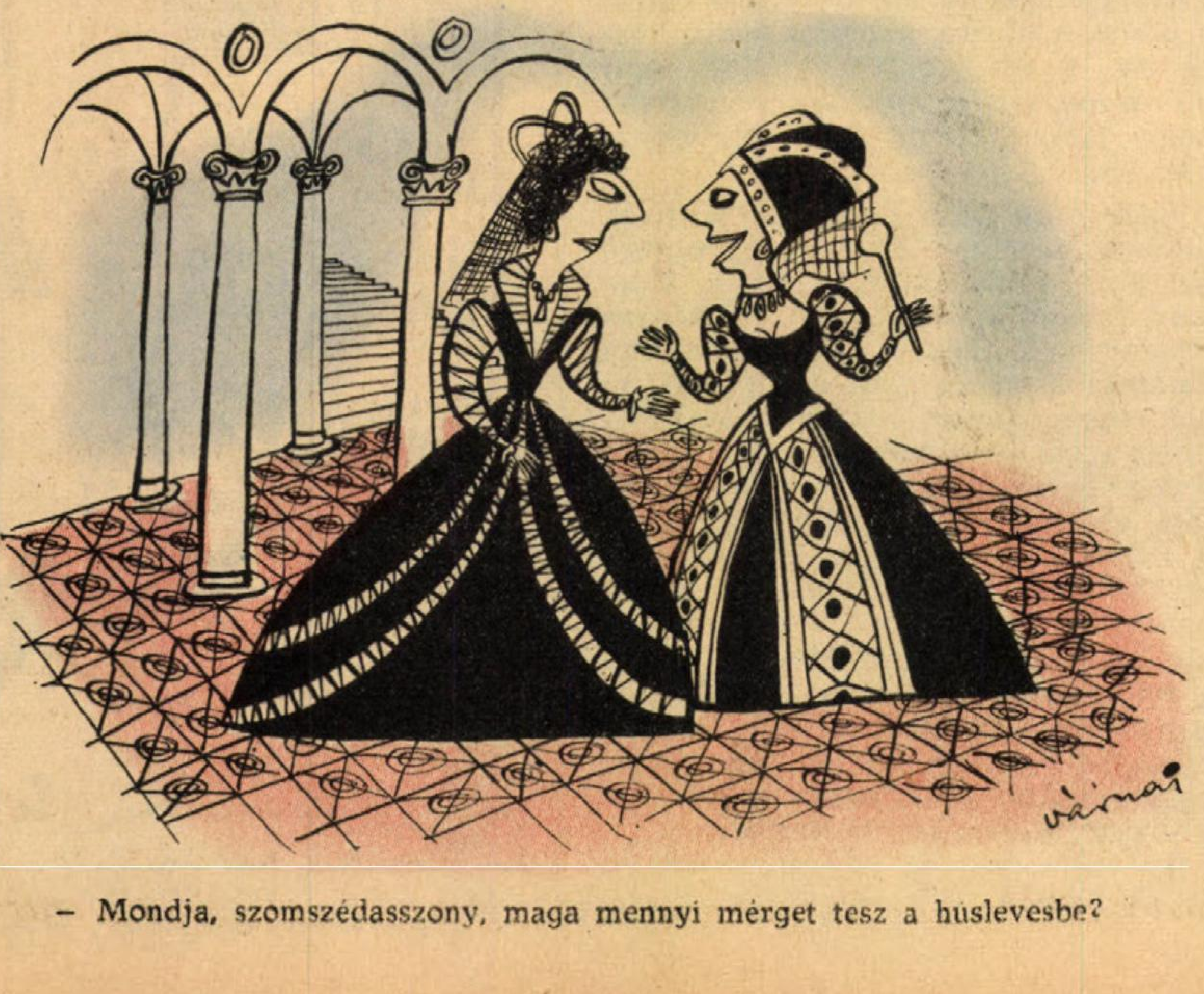

– Mondja, szomszédasszony, maga mennyi mérget tesz a húslevesbe?

A humor KÖNYVÉBŐL

FORAIN, a kiváló francia grafikus egyszer egy íróval sétált, aki igen nagyra tartotta a maga műveit. Elhaladtak egy ház előtt, amelyen emléktábla jelezte, hogy a híres Huysmann egykor itt lakott. Az író elgondolkodott, majd így szólt:

– Vajon mit írnak majd halálom után az én házamra?

– Ez a ház kiadó – felelte Forain.

*

KOCH RÓBERT, a világhírű bakteriológus orvosprofesszor rendelőjébe betoppant egy társaságbeli hölgy.

– Nos, kedves asszonyom – szólt hozzá barátságosan a professzor –, mi a panasza?

Az asszony erre kissé ingerülten mondta:

– Kérem, professzor úr, engem mindenütt nagyságos asszonynak szólítanak.

– Ebből nem tudom kigyógyítani – felelte Koch professzor és máris nyitotta az ajtót, hogy beengedje a következő pácienst.

*

B. SHAW egy filmtársaság megbízottjával tárgyalt. A megbízott rá akarta bírni a nagy írót, adja át neki műveit megfilmesítésre. Sokáig beszélt, magyarázott, hogy mennyire fontos Shaw művészetének népszerűsítése az egész világon, egészen Kínáig, a Fidzsi-szigetekig. Milyen jót tenne az emberiséggel, ha a film útján hozzájuttatna mindenkit gondolataihoz, eszméihez. A fiatalember mindenről beszélt, csak éppen az anyagiakról nem. Shaw félbeszakította és így szólt:

– Úgy hiszem elfecséreljük időnket. Olyan különbözőképpen gondolkodunk, hogy úgysem érthetjük meg egymást. Ön, mint szavaiból látom, idealista és művész – én pedig üzletember vagyok ...

*

PÓLYA JENŐ, a híres magyar sebészprofesszor nagyon szórakozott ember volt.

Egyszer, amikor munkája végeztével el akart távozni a kórházból, a látogatók olyan tömege akart bemenni az épületbe, hogy be kellett állnia a portásfülkébe, nehogy elsodorják. Kivett a zsebéből egy újságot és olvasgatni kezdte. Olvasott, olvasott és egyszerre csak észrevette, hogy már szabad az út. Nyugtalanul, izgatottan, tanácstalanul nézegetett erre-arra, végül is a portáshoz fordulva megkérdezte:

– Mondja csak, kérem, megyek én most, vagy jövök?

Februári jegyzetek

Műanyag probléma

Két férfi beszélget az eszpresszóban:

— Ugye, maga anyagbeszerző?

— Igen.

— Mondja, nem tudja, hol lehetne egy kis műhavat beszerezni?

— Minek az magának?

— Hóembert szeretnék csinálni a gyerekeimnek.

— Megőrült? Most, amikor igazi hó is van bőven, műhóból akar hóembert csinálni?

— Gondolom, az tartósabb.

Téli találat

— Hallotta, Ernő? Rengeteg hómunkást alkalmaz a Fővárosi Köztisztasági Hivatal.

— Miért mondja ezt nekem, Erzsike?

— Mert maga is nagy hóhányó.

Vasárnapi csúcsforgalom

— Olyan tolongás volt a fogaskerekűnél, hogy egy síléccel leütötték a szemüvegemet.

— Összetört?

— Ez nem kifejezés. Az ötdioptriás üvegből minimum tíz lett.

Kedves meglepetés

A kiváló operaénekest külföldi vendégszereplésre hívják meg. Kedves meglepetésnek szánja: szerepének szövegét — keservesen bár, de a vendéglátók anyanyelvén tanulja be.

Fellépése után óriási a siker. Lelkes operarajongók fogják közre. Az egyik így tolmácsolja mindnyájuk véleményét:

— Nagyszerű volt, mester! Csodálatos! Csak azt sajnáltuk egész idő alatt, hogy nem értjük egy szavát sem, mert nem tudunk magyarul.

Futball-éhség

Gerő Sándor rajza

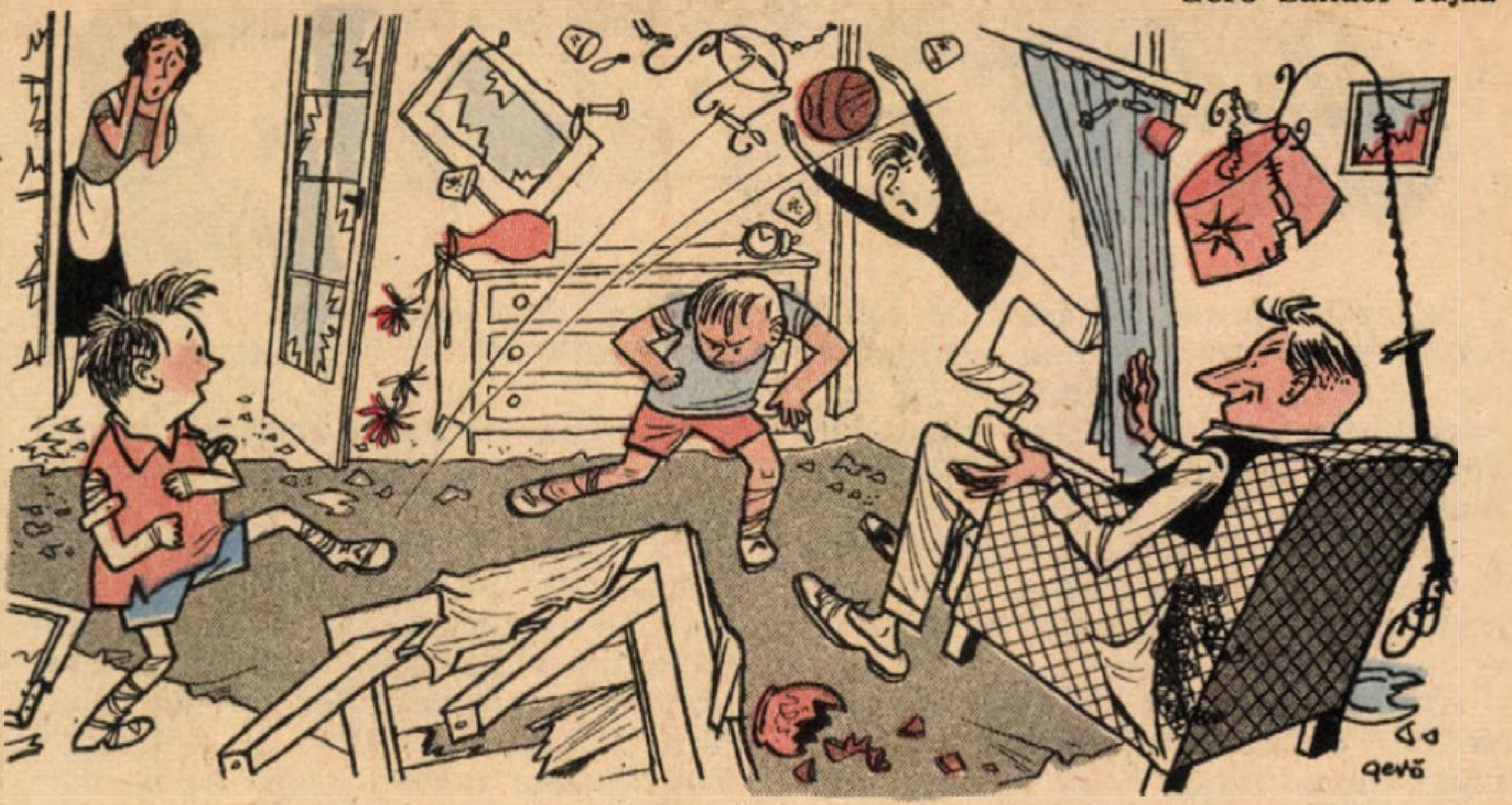

– Hadd játsszanak, fiam, olyan jó őket nézni! ...

Tartózkodásának célja: kémkedés

Jaroslav Hasekről, a Svejk világhírű szerzőjéről egy alig ismert anekdota bukkant fel. Mint ismeretes Hasek nemcsak írásaiban, hanem cselekedeteiben is gúnyolta a K. u. K. közigazgatást.

Az első világháború elején Prágában festették a lakását és egy napra szállodába költözött. A bejelentőlapra ezt írta: Ivan Szemjonovics Pavlov, született Odesszában, foglalkozása lókereskedő. Abba a rovatba, amely prágai tartózkodásának célja felől érdeklődött, ezt jegyezte be:

— Az osztrák—magyar hadsereg mozgósításának megfigyelése.

A szemfüles portás azonnal jelentette a különös vendéget és néhány óra múlva megjelent a szállodában a rendőrség. Haseket elvitték. Az őrszobán aztán igazolta magát, mire hatóság félrevezetése címén három korona pénzbírságra ítélték.

Az igazi cirkusz ezután következett. Hasek megfellebezte az ítéletet és beadványában többek között a következőket írta:

— Mint jó hazafi próbára akartam tenni a rendőrség éberségét ezekben a nehéz időkben. Gyanúm alapos volt: a rendőrség késedelmesen és lazán végezte feladatát. Hat óra múlva jöttek értem! Hat óra alatt rengeteget összekémkedhettem volna! Kérem tehát a bírság elengedését, sőt jutalmazásomat.

A bírságot nem engedték el, de a jutalom nem maradt el. Hasek megírta a történetet „Szemfüles kém voltam!” címmel és a büntetés sokszorosát kereste vele. .

A cowboy gondja

Erdei Sándor rajza

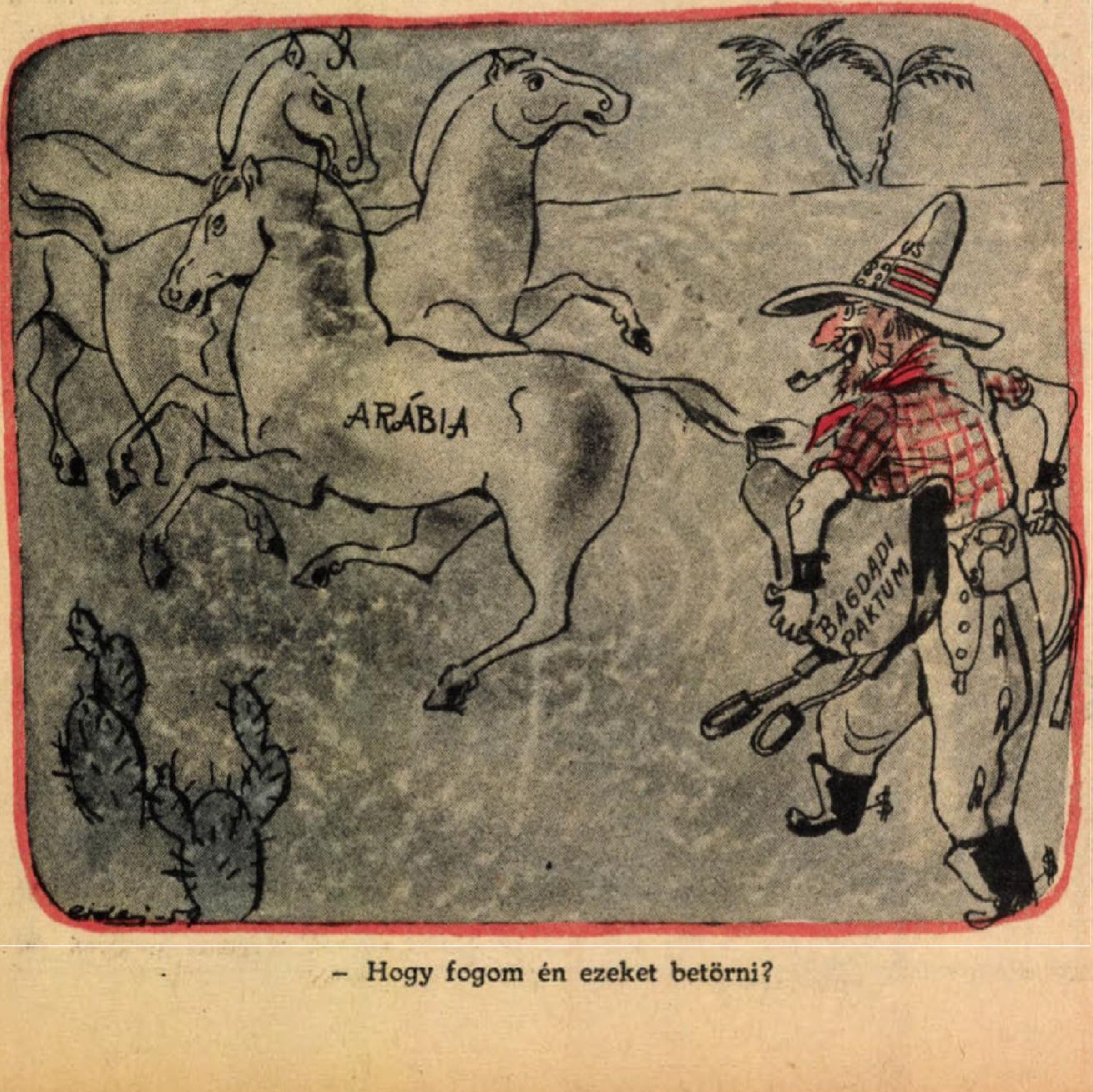

– Hogy fogom én ezeket betörni?

Rémes álom

A mester, a nagy drámaíró
felébred és a szeme síró,
ajka remeg, homloka sápadt,
gyötrődve nézi még az ágyat
s nejéhez szól halálraváltan:
— Idám, én rémes álmot láttam!
Színházban voltam, lámpalázban,
a színház zsúfolt, sőt tömött,
álltam a kulisszák mögött,
a függöny akkor épp lehullt,
a rivaldafény mind kigyúlt,
s a nézőtér, mint ezer ördög,
tapsolt, ujjongott, tombolt, dörgött,
szinte őrjöngtek, lázban égve,
s nem hagyták abba mégse, mégse!
Nézd, csupa veríték a testem,
rémes volt! Jó, hogy felébredtem!
Az asszony szól: — Nem értem, édes,
ha sikered volt, miért rémes?
— Nekem? — Megrázza a nő karját: —
A kis Kovács darabját adták!

Lovászy Márton

VLAGYIMIR POLJAKOV

Rövid életrajzom

Egyes budapesti újságok és folyóiratok szerkesztőségeinek munkatársai, akik interjúért kerestek fel, arra kértek, hogy beszéljek személyes terveimről és mondjam el az életrajzomat.

Sokáig ellenálltam. Eddig csak kérdőíveken írtam meg az életrajzomat, más tapasztalatom pedig nem volt.

Ám legutóbb egy komoly magyar kritikus ezt mondta nekem: — Mi az, maga nem tudja, hogy minden írónak kell, hogy legyen önéletrajza?

És kellemetlenül kezdtem magam érezni.

Ezért szántam rá magam, hogy megírjam.

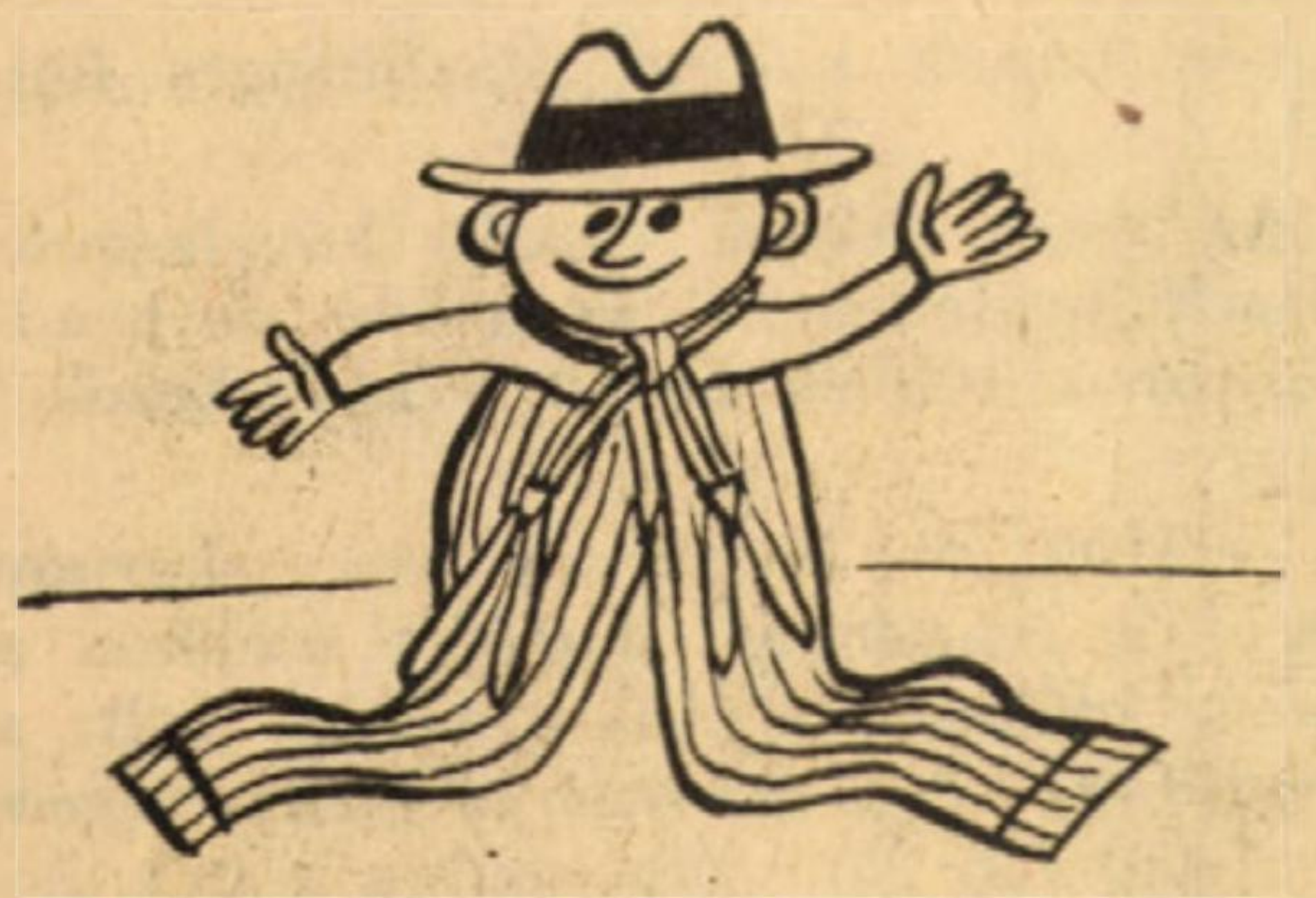

Előrebocsátom: eddig még sohasem tettem ilyesmit, úgy, hogy ez az első tapasztalati kiruccanásom.

Szóval 1909-ben születtem s azóta ezt az esztendőt hivatalosan az én születési évemnek tekintik.

Apám, anyám — mindketten orvosok voltak: ezért sűrűn betegeskedtem.

Gyermekkoromban komolytalan magaviseletet tanúsítottam és atyám gyakran állított a sarokba. Valószínű, hogy ezért gyűlöltem gyermekkorom óta a geometriát.

Apám azt mondta, hogy legyek mérnök, anyám viszont arról ábrándozott, hogy zongorista lesz belőlem. Én pedig egyszer felhúztam a papa nadrágját, fejembe vágtam a kalapját és kijelentettem, hogy bohóc leszek.

Apám levétette rólam a nadrágot és következett a beszélgetés folytatása.

1918-ban kezdtem meg az iskolai pályafutásomat és csoda ugyan, de befejeztem.

Tanítóim fejlett, de túltevékeny fiúcskának tekintettek. Így például március nyolcadikán, a nemzetközi nőnapon vörös vegytintával pingáltam fel anyukám fehér selyem ruhájára a jelszót: „Utat a nőknek!”. Ennekutána becses személyem előtt bezárult kedves szüleim szobájába az út, jó atyám pedig megismételte velem a históriát a cirkusszal.

1926-ban elektrotechnikai intézetbe léptem, ahonnan saját kívánságra ... az intézet igazgatójának saját kívánságára menesztettek.

Erre elhatároztam, hogy író leszek. Ebben a törekvésemben az iskolai tanítónőm támogatott. Sohasem talált bennem különös képességeket, de amikor egyszer megírtam egy gyakorlatot és mindössze tíz hiba volt benne, roppant meglepődött és azt mondta, hogy bizonyára irodalmi tehetséggel rendelkezem.

Amikor ezt a gyakorlatot az iskola pedagógusi tanácsán hangosan felolvasták, a tanítónő sírt, a többiek pedig körülötte nevettek.

— Humorista lesz belőle! — mondta az igazgató.

Igazat mondott. Humorista-író lett belőlem. Igaz, hogy nem nevetnek mindig, amikor a humoreszkjeimet olvassák, van aki sír, de ilyenkor azt mondom, hogy szatirikus vagyok és, hogy az emberek könnyek közt nevetnek.

Most negyvenkilenc éves vagyok és tegnap a Budára tartó autóbuszon egy körülbelül huszonöt éves leányzó átengedte nekem a helyét.

Borzalmas!

Ime, ez az én önéletrajzom, melyet nem szeretnék megszakítani, nemkevésbé befejezni.

(Fordította Pogonyi Antal)

Kedves Ludas!

Én is azok közé az emberek közé tartozom, akik szeretik a kényelmet, s most, télvíz idején a meleget. Ezért a kicsi kényelmet, meleget — ha másként nem megy — hajlandó vagyok forintokon is megvásárolni. Így döntöttem tegnap reggel is. Öt kilométert bandukoltam a zalacsébi vasútállomásra mínusz három fokos hidegben. — Párnás jegyet veszek, s így kényelmes helyhez és némi meleghez jutok, határoztam el.

A jegyváltó-pénztár előtt könnyen ment a dolog. Csupán ennyibe került az egész:

— Kérek egy fél párnást Zalaegerszegre. — S máris koppant a tenyérnagyságú pecsételő, s egy kéz elődugta az ablaknyílásból a kért bilétát.

— Háromnyolcvan — hallottam egy dörmögő hangot. Letettem az összeget, s a jegy boldog tulajdonosaként vártam a pöfékelő vicinálist. Időm volt, képzelődtem: tűrhetően fűtött lesz a kocsi, a párnásban nincsenek sokan, még szundítani is lehet. E kellemes reményben a hideg kicsalta könnyeimet sem vettem tudomásul.

Bepöfögött a szerelvény. Az utasok egymás tyúkszemét taposva tolakodtak a lépcsőre. Illedelmesen vártam soromra. Szemeim a kocsik oldalára biggyesztett, rikítóan fehér elsőosztályt jelző táblát kutatták. Gyanússá vált az egész szerelvény. A lépcsőn csüngő, sípoló bácsihoz fordultam:

— Tessék megmondani, merre van a párnás?

— Sajnos, már hetek óta nincs ezen a vonalon párnás.

Fölöttébb megnyugtatott ez a válasz, hiszen még udvariasan mosolygott is hozzá. Semmi kétség, tisztelettudóan viselkedett.

A szerelvény már recsegett, ropogott, döcögött, gördült.

— Szálljon fel, édesapám mert itt marad.

Megköszöntem a bátorító figyelmeztetést, felkapaszkodtam a kezemügyébe kerülő kocsira. A tolóajtó feltárult, és én boldogan konstatáltam: párnás jeggyel, állva, a marhavagonban utazhatom ...

Kemes Ödön

Julika szót fogad

Pusztai Pál rajza

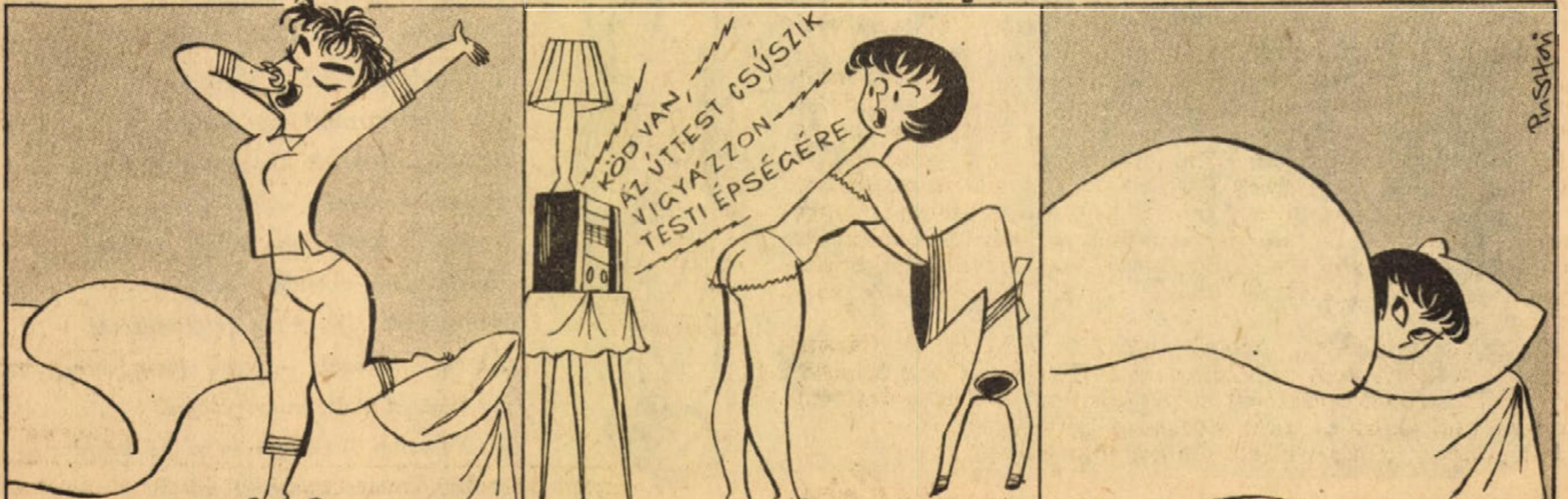

Nesze neked, Keravill!

Toncz Tibor rajza

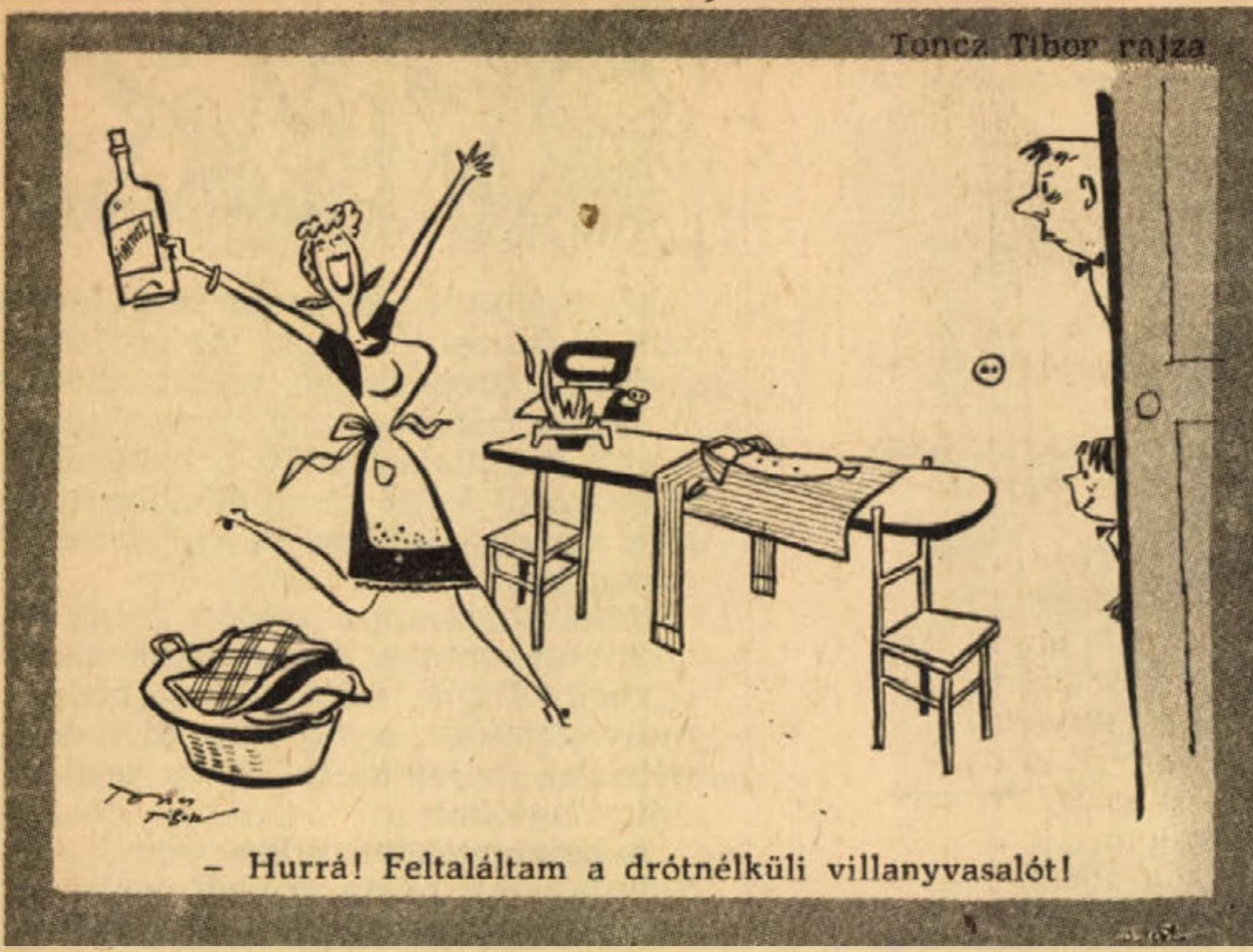

– Hurrá! Feltaláltam a drótnélküli villanyvasalót!

LEVÉL a nősülésről

Tisztelt Uram!

Egyik lapunk házassági apróhirdetései között olvastam az Önét is, melynek méltatására a későbbiekben rátérek. Mint Ön is tudja, valamikor a pengős világban gyakori volt az úgynevezett szerelmi házasság. Egyet, csupán emlékeztetésül röviden felidézek Önnek.

Az egyébként egészen csinos és jólnevelt kislány gazdag papája százezer pengő hozományt ígért a nősülni szándékozó diplomás ifjúnak. Minden rendben volt: a szerelem, az egzisztencia, csak a százezer pengő maradt ígéret, egészen az esküvő napjáig. Közben az apa és a leendő vő között a pénzről nem esett szó, ami érthető: mindketten szemérmesek voltak és bíztak egymásban. Az esküvői menet díszes és hosszú autósora a frakkos vőlegénnyel és a mirtuszkoszorús menyasszonnyal az élén már megállt a templom előtt, mikor a vőlegény közölte a papával, hogy addig nem lép ki a kocsiból, amíg a neki ígért százezer pengőt meg nem kapja. Sem könyörgés, sem sírás, sem a násznép izgatott moraja nem hatotta meg a konok és szerelmes vőlegényt: a papa kénytelen volt százhúszas tempóban hazahajtatni a betétkönyvért. A vőlegénynek még volt annyi lelkiereje, hogy ellenőrizze, stimmel-e az összeg, majd kiszállt a kocsiból és ifjú aráját karonfogva, a virággal végighintett süppedő szőnyegen az oltár elé vezette.

Napjainkban ilyesmi már csak ritkán fordul elő, de azért panaszra nem lehet okunk: híven megőriztük a házassági apróhirdetések haladó hagyományait. Gyakran olvasom a lapokban, hogy nősülne: nyugalomra vágyó férfi szépen berendezett lakásért; természetkedvelő középkorú úr budai villáért; boldogság után sóvárgó ifjú ötös lottótalálatért, vagy jól kereső feleségért és így tovább. Ha a szépen berendezett lakás olyan budai villában van, melynek tulajdonosa jól keres és éppen most vette fel az OTP-től az ötös lottó-találatának ellenértékét — ez nem akadályozza a nyugalomra vágyó, boldogság után sóvárgó, középkorú férfit nősülési szándékának megvalósításában. Ezen nem lehet csodálkozni: a legtöbb férfi elszánt és kitartó, ha a szerelem tüze már felkorbácsolja amúgyis nyugtalan szívét...

Ezek után pedig rátérek az Ön házassági hirdetésére, melyben a nagy nyilvánossággal közölte családalapítási szándékát. „Házasság céljából nősülnék" — írja Ön az újság keskeny hasábján szavanként két kemény forintért, arra gondolva talán, hogy nősülése céljának ilyen őszinte bevallása megindítja az arra érdemes hajadonok szívét. Nem áll módomban figyelemmel kísérni az Ön sorsát, nem tudom, mennyi választ kapott ajánlatára, arról sincs fogalmam, hogy végül is sikerült-e Önnek házasság céljából megnősülnie? De nem is ez a lényeg...

A lényeg az, uram, hogy Ön elárulta hirdető férfitársait! Ön nem pénzért, nem villáért, nem a jól berendezett lakásért, nem a felesége keresetéért akar nősülni... Ön, uram, egyszerűen csak nősülni akar házasság céljából...

Mit gondol, ki hiszi el ezt Önnek manapság!?

Földes György

Sanszon-est a Váci utcában

Erdei Sándor rajza

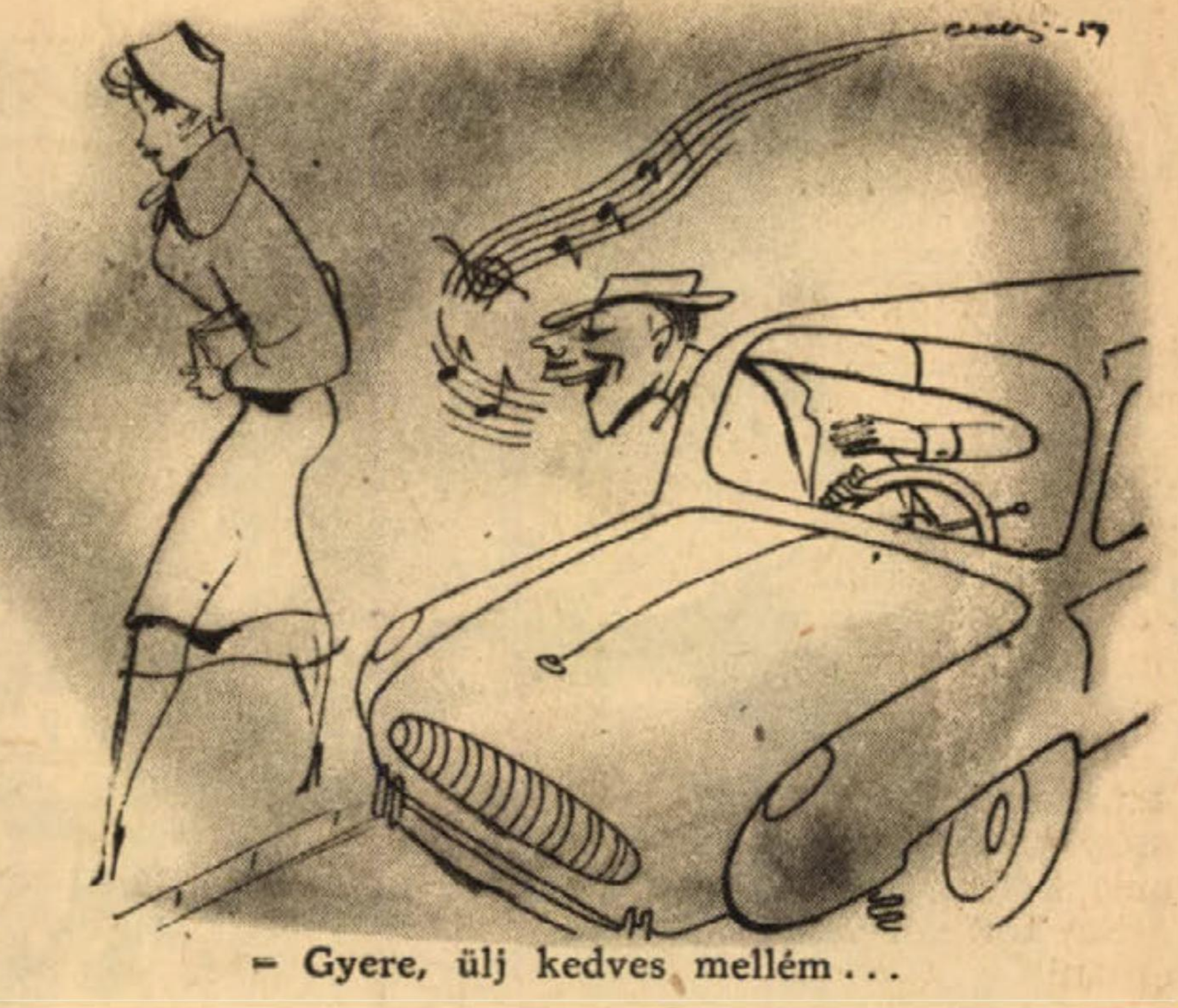

– Gyere, ülj kedves mellém...

Űrhajósok fogadtatása

Kaján Tibor rajza

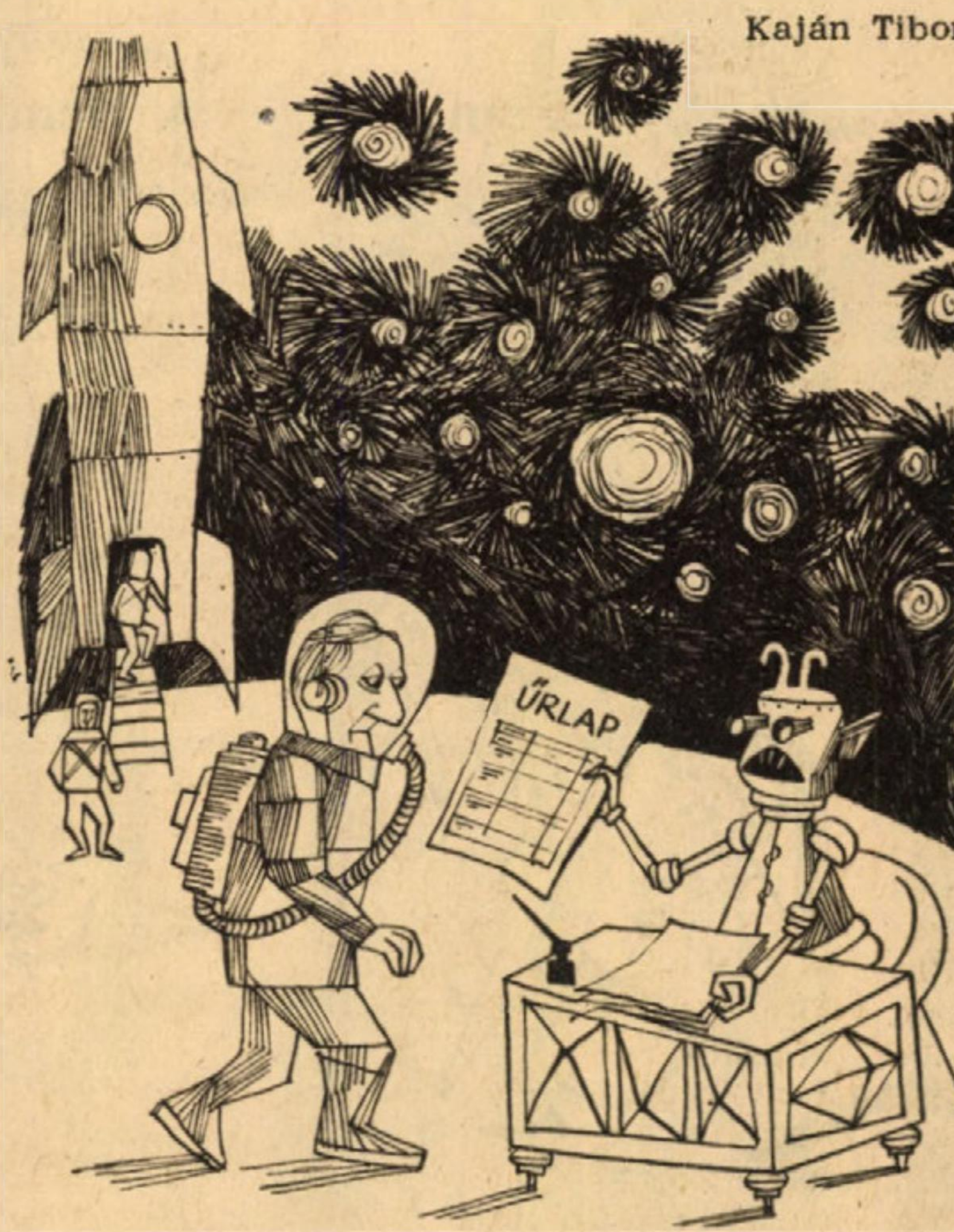

– Ezt tessék kitölteni!

Hivatalban

Schwott Lajos rajza

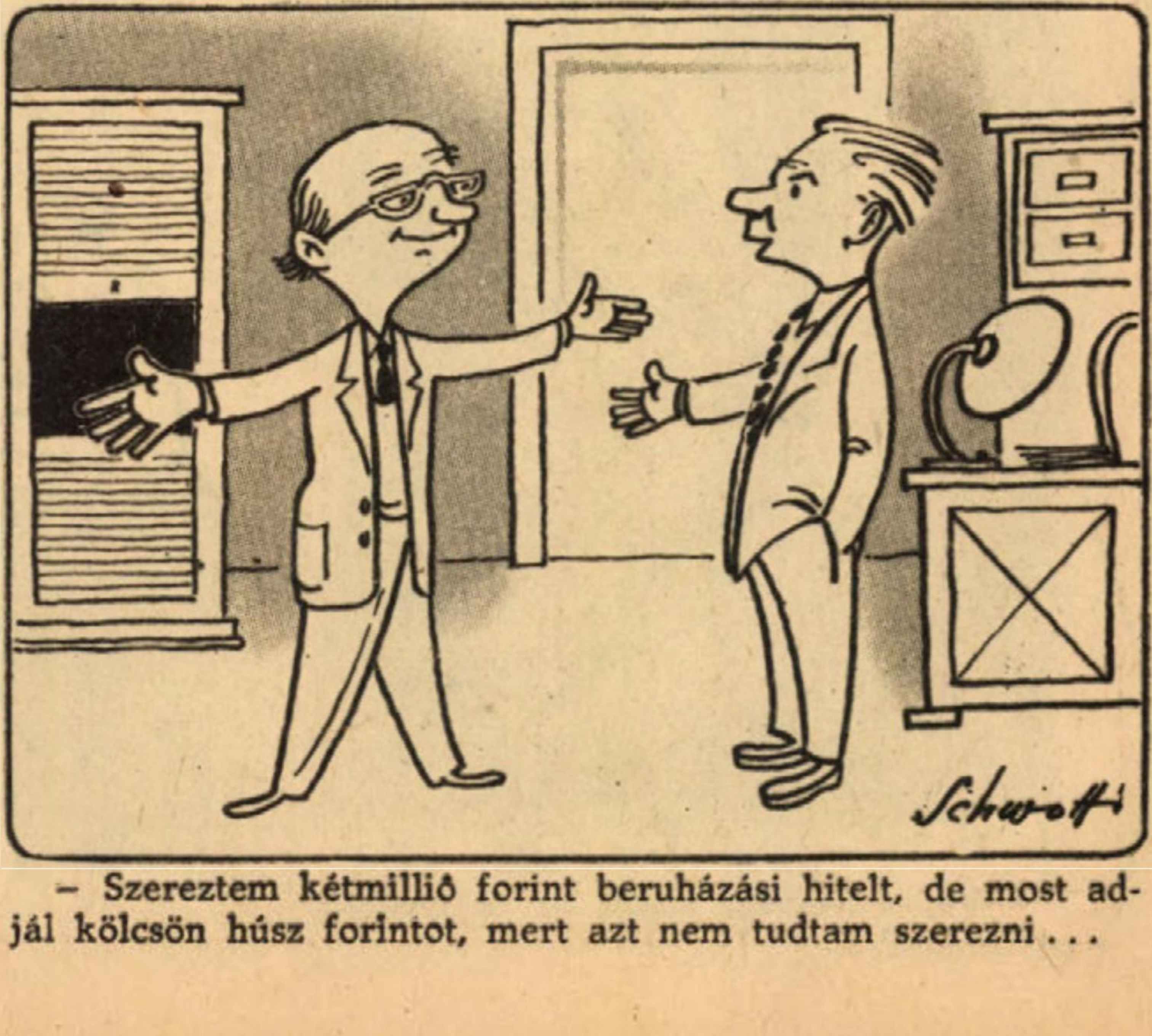

– Szereztem kétmillió forint beruházási hitelt, de most adjál kölcsön húsz forintot, mert azt nem tudtam szerezni...

A férj vasárnapja

Mészáros András rajza

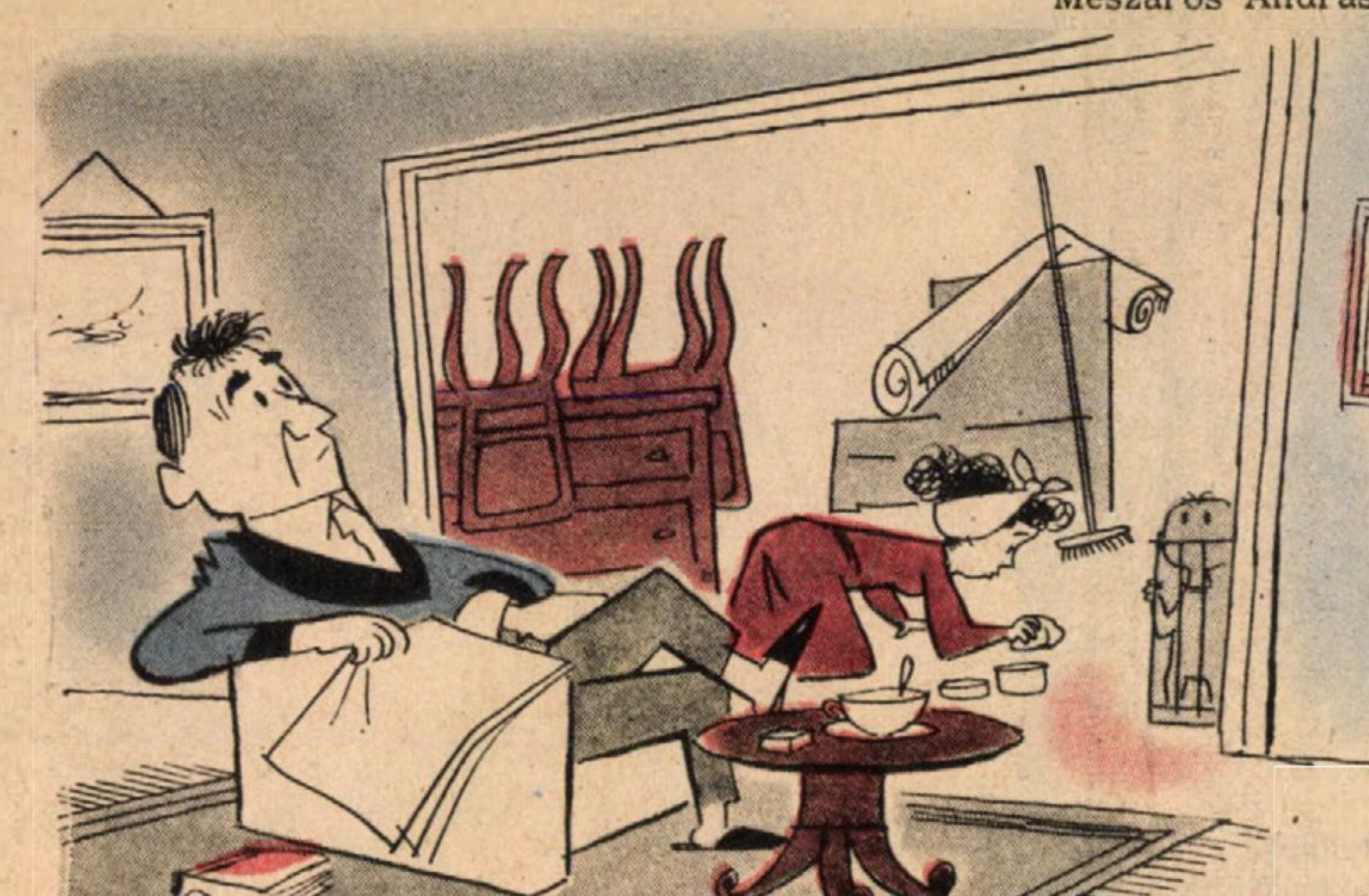

– Szörnyű ez a tétlenség...

Kongói Tarzán

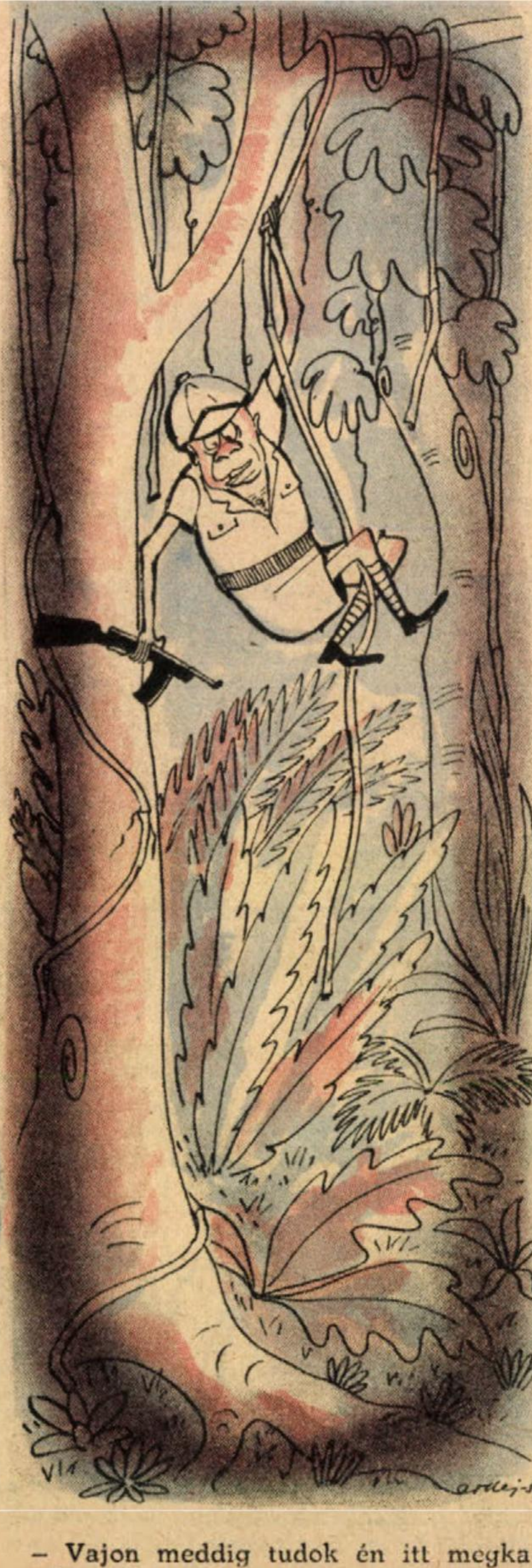

– Vajon meddig tudok én itt megkapaszkodni?

A vendéglátóipar kegyelete

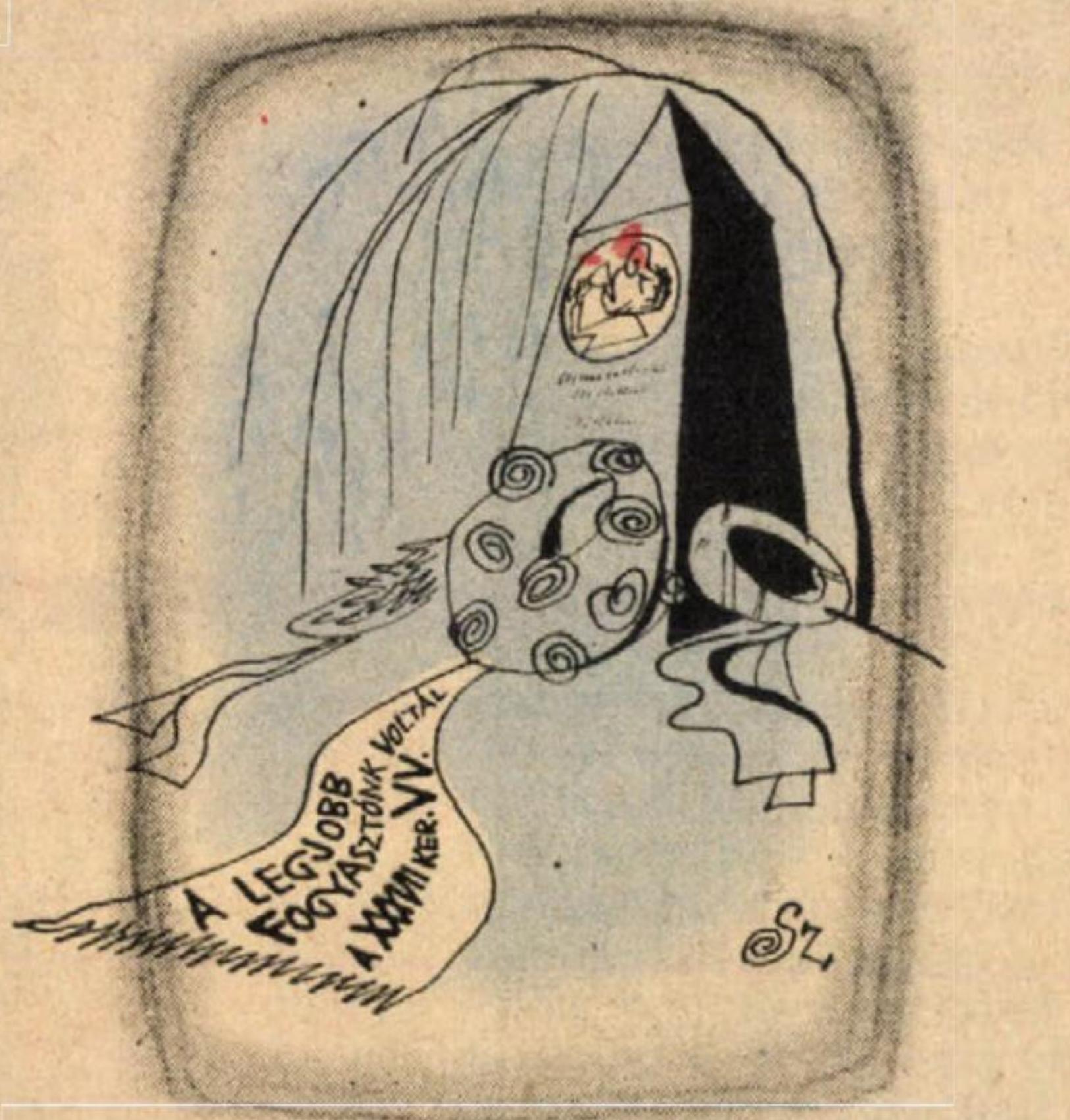
A LEGJOBB FOGYASZTÓNK VOLTÁL A XXXIII. KER. VV.
Sz.

Téli álom

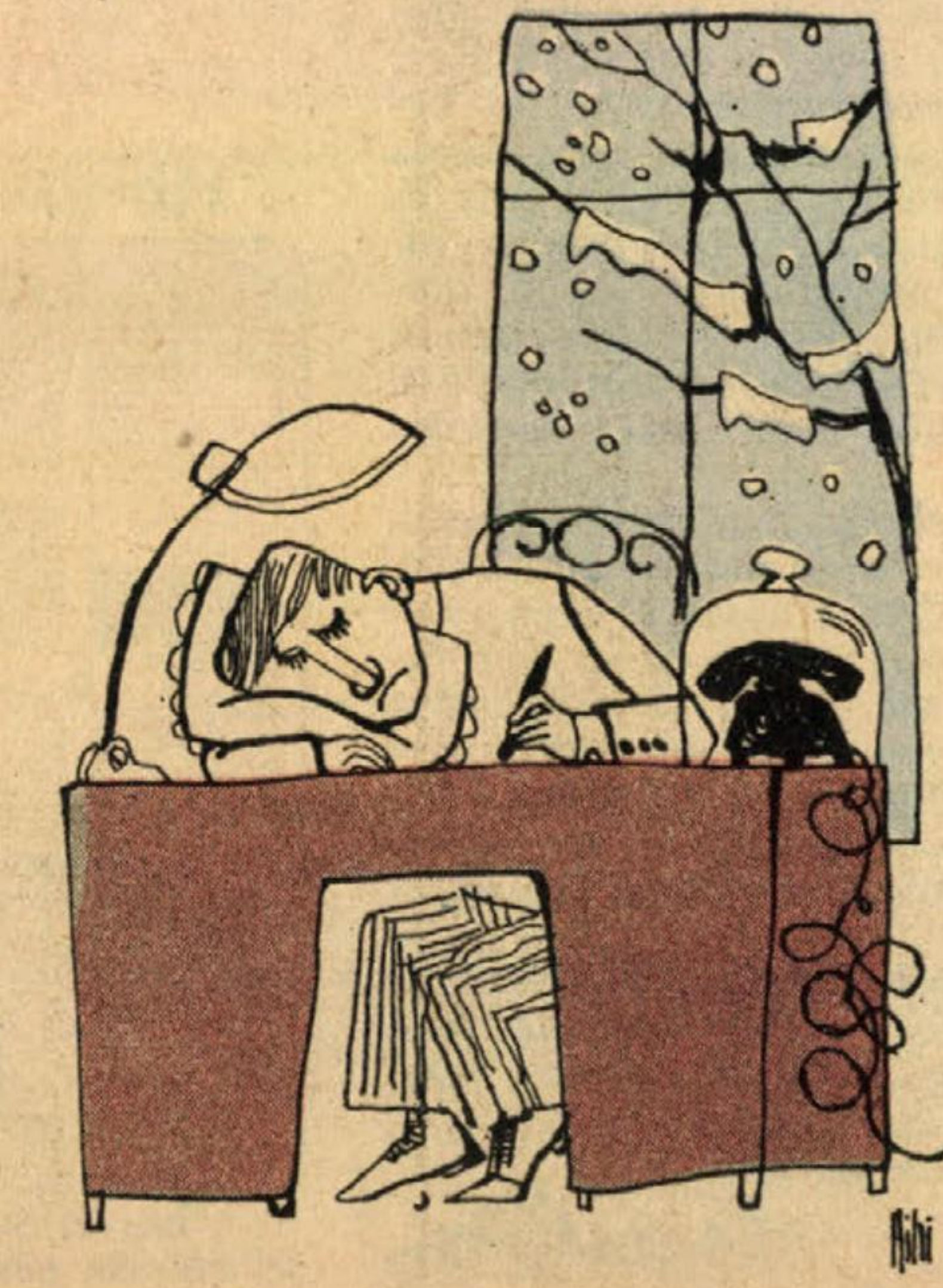

Mi, Schulteiszek

Mi Schulteiszek sokan vagyunk. Apámnak öt fiútestvére volt. Az öt fiútestvérnek összesen tizenegy gyermeke, abból hét fiú. A hét fiúból négy már megnősült és négy újabb Schulteiszt adott a hazának. A négy lány közül kettő ment férjhez, s bár most más nevet viselnek, de azért Schulteiszek maradtak.

Néhány hónappal ezelőtt Zsiga bácsi összehívott minket és amikor mindnyájan egybegyűltünk, szólásra emelkedett. Félóra múlva, miután a zaj elcsendesedett, ünnepélyesen bejelentette, hogy családi házat épít Zuglóban.

A bejelentés osztatlan örömöt keltett. Mi Schulteiszek tiszta szívből örültünk annak, hogy egy Schulteisz házat épít.

— Remélem, segíteni fogtok! — mondta Zsiga bácsi, mire mi azt kiáltottuk kórusban:

— Életünket és vérünket!

Eddig minden rendben is lett volna, de Zsiga bácsi kimutatást kért tőlünk, mikor vesszük ki a szabadságunkat, mert — mint mondotta — be akarja osztani a munkaerőket. Ez már nem keltett olyan osztatlan örömöt, de zokszó nélkül összeállítottuk a kimutatást, mert mi Schulteiszek szeretjük egymást.

Egy-két nappal később, amikor be akartam menni a törzseszpresszómba, valaki megérintette a vállam. Hátranéztem. Valamelyik Schulteisz volt a sok közül.

— Hová mész? Feketézni? Inkább spórolj és vegyél egy lapátot. Mivel fogsz dolgozni?

Nem mentem be az eszpresszóba. Valamelyik Schulteisz karonfogott és hazavezetett.

— Pihenned kell. Sokat kell pihenned — mondta útközben —, Zsiga bácsinak nem idegroncsokra van szüksége...

De otthon sem volt nyugtom, mert kisvártatva megjelent egy nagynéném.

— Sovány vagy! — mondta fejcsóválva. — Úgy látszik, nem eszel rendesen. Ezentúl én fogok főzni neked. Vitamindús ételeket. Így nem fogsz tudni gerendákat cipelni...

Megszöktem hazulról. Sétálni mentem, bár esett az eső. Az első utcasarkon beleütköztem egy Schulteiszbe.

— Itt sétálsz? — kérdezte megütközve a rokon. — Ahelyett, hogy elintéznéd Zsiga bácsi anyagkiutalását... Nem szép tőled!... Nekünk össze kell tartanunk...

A későbbiek folyamán leszoktam a dohányzásról is, mert Zsiga bácsi családi házat épített.

Amikor megismerték leendő menyasszonyomat, Zsuzsikát, megvető hangon közölték velem:

— Szép kislány, de hogy fog piros körmökkel maltert keverni? — és egy özvegyasszonyt ajánlottak nekem, aki nem egy Lollobrigida ugyan, sőt néhány évvel idősebb is nálam, de hat férfi helyett tud dolgozni.

Egy nap, amikor Zsuzsika feljött hozzám, ötpercenként szólt a telefon és mindig más Schulteisz suttogta a fülembe:

— Ne pazarold az idődet hiábavalóságokra!

Azt hittem, megbolondulok. Már ott is Schulteiszt láttam, ahol nem volt. S ez így ment hetekig. Zsiga bácsi kiterjedt kémhálózata révén mindig megtudta, ha prémiumot kaptam. Ilyenkor megjelent a lakásomon és így szólt:

— Add kölcsön. Neked is hasznod lesz abból, ha kész lesz a ház: nem kell egy garast sem költened nyaralásra. Kijössz hozzánk a kertbe és ott fogsz üdülni. A mézesheteket is nálunk töltheted. Apropó méz! Méz is lesz, mert méheket fogok nevelni... Add ide a pénzt!...

Odaadtam, csak azért, hogy megszabaduljak tőle.

Aztán megkaptam a beosztásomat is: mit kell csinálnom és milyen brigádban fogok dolgozni. Fogcsikorgatva tudomásul vettem. Egy héttel később SAS-behívót kaptam Zsiga bácsitól: vasárnap hajnalban, négy órakor jelenjek meg Zuglóban, a Ló utca 117. számú telken, teljes felszereléssel, háromnapi élelemmel. Aláírás: Schulteisz Zsigmond, parancsnok.

Nem mentem el. Fellázadtam.

— Ember is vagyok, nemcsak rokon! — dohogtam. — Lesz, ami lesz.

Azon a vasárnapon csak azért is sokáig aludtam, aztán elmentem sörözni. A vendéglőben ismerősre bukkantam, Zsiga bácsi üldögélt ott nagy békésen.

— Te itt vagy? — kérdezte megdöbbenve. — Mikor minden Schulteisz fenn van a gáton?

Szökevénynek minősített és gályarabságra ítélt. Aztán elmentünk együtt ebédelni.

A cehhet természetesen én fizettem, mert Zsiga bácsi arra hivatkozott: családi házat épít, minden fillérre szüksége van.

Mikes György

Import-történetek

Egész Párizs mosolygott, amikor a vincennesi állatkert igazgatóságának határozata megjelent az állatkertben található illemhelyek falán: „Az igazgatóság gazdasági okokból szükségét látja annak, hogy az illemhely használati díját 3 frankra emelje fel, visszamenő hatállyal szeptember 1-től”. Értesülésünk szerint a nyári látogatók közül még senki sem jelentkezett.

Torre Marina kis olasz falu az Abruzzokban. Az istenhátamögötti polgárok megirigyelve a nagyvárosok idegenforgalmát, elhatározták, hogy ők is profitálnak belőle. El is küldték prospektusukat a legnagyobb idegenforgalmi irodákhoz. A többi között ez olvasható benne: „Mi csendet és magányt kínálunk Önnek. A feljutás hozzánk csak szamárral lehetséges. Ebben a romantikus környezetben jól fogja érezni magát”.

Chicagóban nemrég elfogták Kid Palomát az alvilágban „fekete galamb” néven emlegetett kasszafúrót. Kihallgatásakor mondotta: Mi nehéz fiúk is megérezzük a gazdasági válságot. Az ember ügygyel-bajjal felnyit egy páncélszekrényt és csalódik. Hol vannak már a régi szép idők! Alig éri meg a fáradságot. Remélem, hogy ezt a körülményt a bíróság is mérlegelni fogja, amikor ítéletet hoz.

Társasutazás részletre

Gerő Sándor rajza

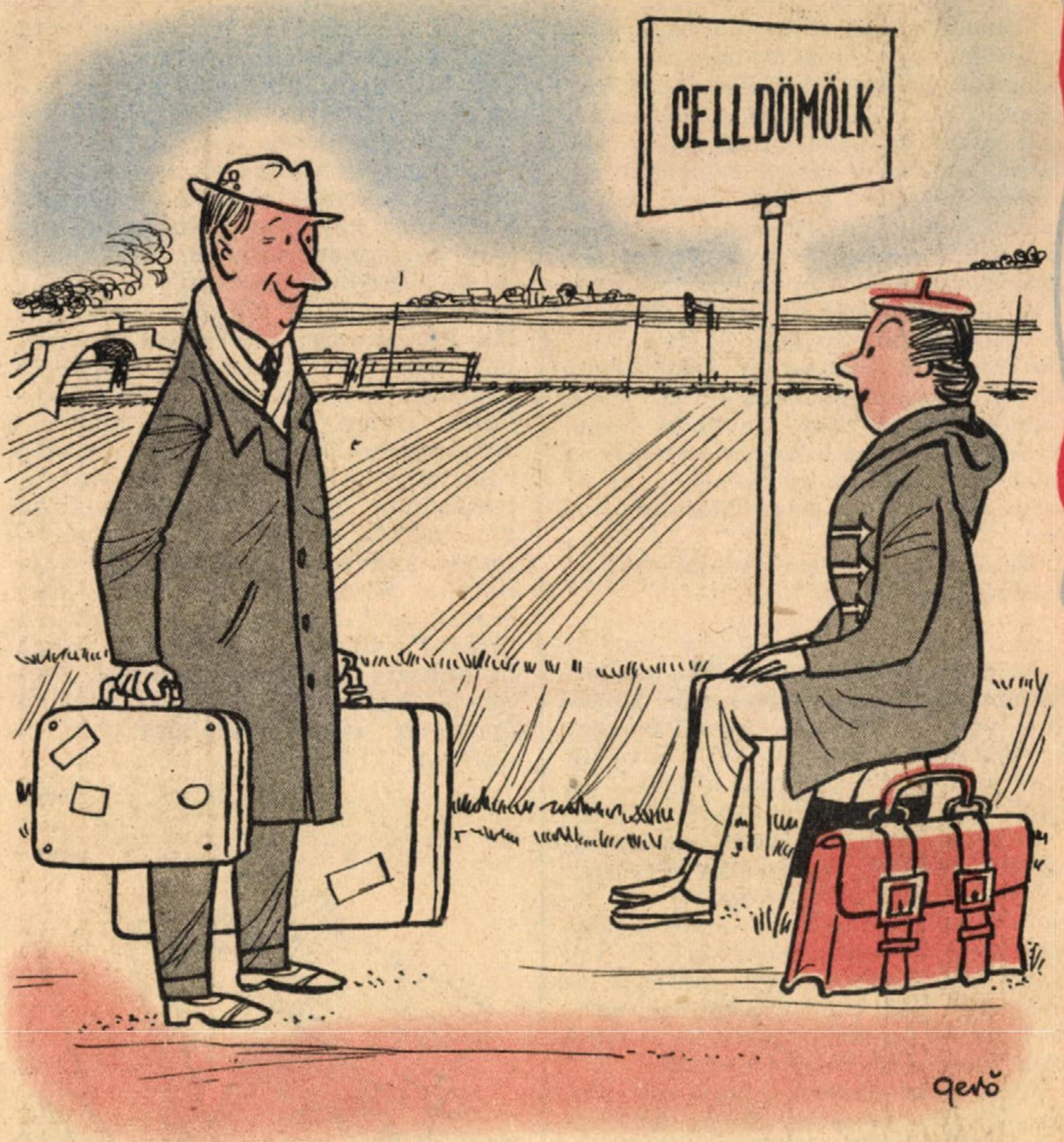

– Az első részletig már eljutottunk

Félévi bizonyítvány kiosztás

Szegő Gizi rajza

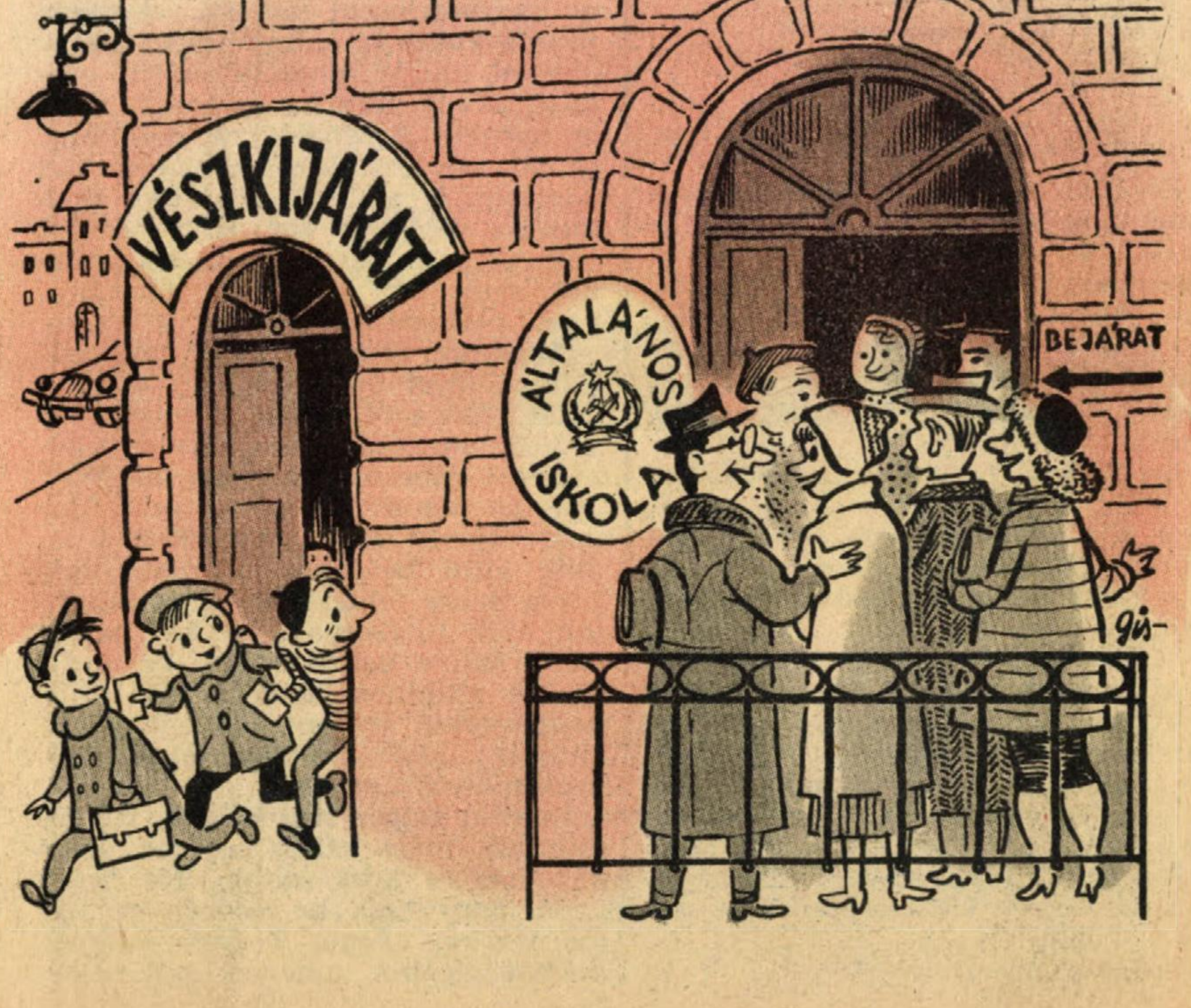

Pesti tudósítónktól

Valamelyik este kultúrműsort hallgattam végig egy bizonyos ünnepélyes alkalomból. Ismert előadó művészek szavaltak. Azaz . . . éppen itt a bökkenő . . . nem szavaltak, hanem felolvastak. Nem tudták kívülről a verset, a papírt a kezükben tartották, s miközben drámai hangon zengték a költeményt, oda-odapislogtak a papírra, hogy lássák, mi következik. Diáknyelven szólva puskáztak.

Ez a — tisztesség ne essék szólván — szavalás valahogyan nem az igazi. Amikor az előadó azt harsogja, hogy „tépi a vihar . . .”, majd utánanéz a szövegben, hogy mit tép a vihar, s a rövid tájékozódás után tovább harsog — valahogy az ember úgy érzi, hogy szép-szép az olvasni tudó szavaló, de az illúzió sem kutya.

Aki egy verset nem tud kívülről, az belülről sem tudja.

*

Az egyik múltkori írásomban említett Páfrány utcai ebtulajdonos nem kötötte meg harapós kutyáját, mindössze egy figyelmeztető táblát tett ki a járókelők tájékoztatására: „Vigyázat, a kutya harap!”

Az ilyen tábla nem védő-, hanem tájékoztató jellegű. Ha a kutya megharap valakit, a meglepetés varázsáról már jóeleve le kellett mondania, hiszen a tábla előre megjósolta az eseményeket. Ha van olyan tábla, amely azzal ijesztgeti az embereket, hogy a tetőn dolgoznak, miért ne lenne olyan tábla, amely azt a tényt közli, hogy a földszinten harapnak.

Már régóta tervezem, hogy egy házőrző kígyót szerzek be. Persze felebarátaim tájékoztatására táblát teszek ki ezzel a szöveggel: „Vigyázat, a vipera mar!”

*

Felkérem a népszerű orvosi cikkek szerzőit, hogy írják meg egszer, mit kell tenni normális vérnyomás, szabályos emésztés és harminchat hattizedes hőmérséklet esetén.

F. L.

Igazságos önkritika

Ezt a kis történetet a budapesti színházak kulisszái mögött mesélik. Hőse a buzgó fiatal színész, aki — hogyismondjukcsak —, nem csak tudásával, de a könyökével is igyekszik előrejutni. Arról is nevezetes, hogy igen gyakran jelenik meg az igazgatói irodában, hogy síránkozzék és fizetésemelést kérjen.

Legutóbb is bement az igazgatójához és lelkes szavakkal méltatta saját érdemeit, majd rámutatott arra, hogy a színháznál mellőzésben van része.

— Tulajdonképpen mit akarsz? — kérdezte az igazgató.

— Természetesen fizetésemelést!

Az igazgató felemelte a szavát:

— Idehallgass! Összehívunk egy zsürit, benne a minisztérium képviselőjét és megállapítjuk az új gázsidat. Teljesen igazságosan azt a gázsit kapod majd, amit tudásod és tehetséged szerint megérdemelsz. Rendben van?

A színész egy kicsit gondolkozott, aztán így szólt:

— Maradjunk a régi gázsinál . . .

Hová sietsz?

Van egy kedves jóbarátom, minden tekintetben normális ember, de egy furcsa tulajdonságát el kell mesélnem. Bizonyos pillanatokban sajnálatos gyengeség lesz úrrá rajta: képtelen ellentállni az indulófélben levő közlekedési eszközök csábításának. Mint egy Don Juant a női mosoly és csengő kacagás, úgy vonzza őt az indexét kacéran felvillantó autóbusz, meg a villamos berregése. Ha kétsaroknyi távolságból megpillant egy ilyen járművet, hiába jön közvetlenül mögötte a másik — ő ugrik, rohan, majd aztán boldogan felkapaszkodik a lépcsőre. Mesélik róla, hogy ifjúkorában szerelmi vallomásának legszebb mondata közepén hagyta ott egy induló hatos villamos kedvéért a kiválasztott hajadont a Nyugatinál és örökre. Siet. Hová siet? Egyszer élete kockáztatásával felugrott a Liget felé induló autóbuszra, holott a Nemzeti Színháznál lett volna dolga — de hát éppen az egyes autóbusz volt indulóban.

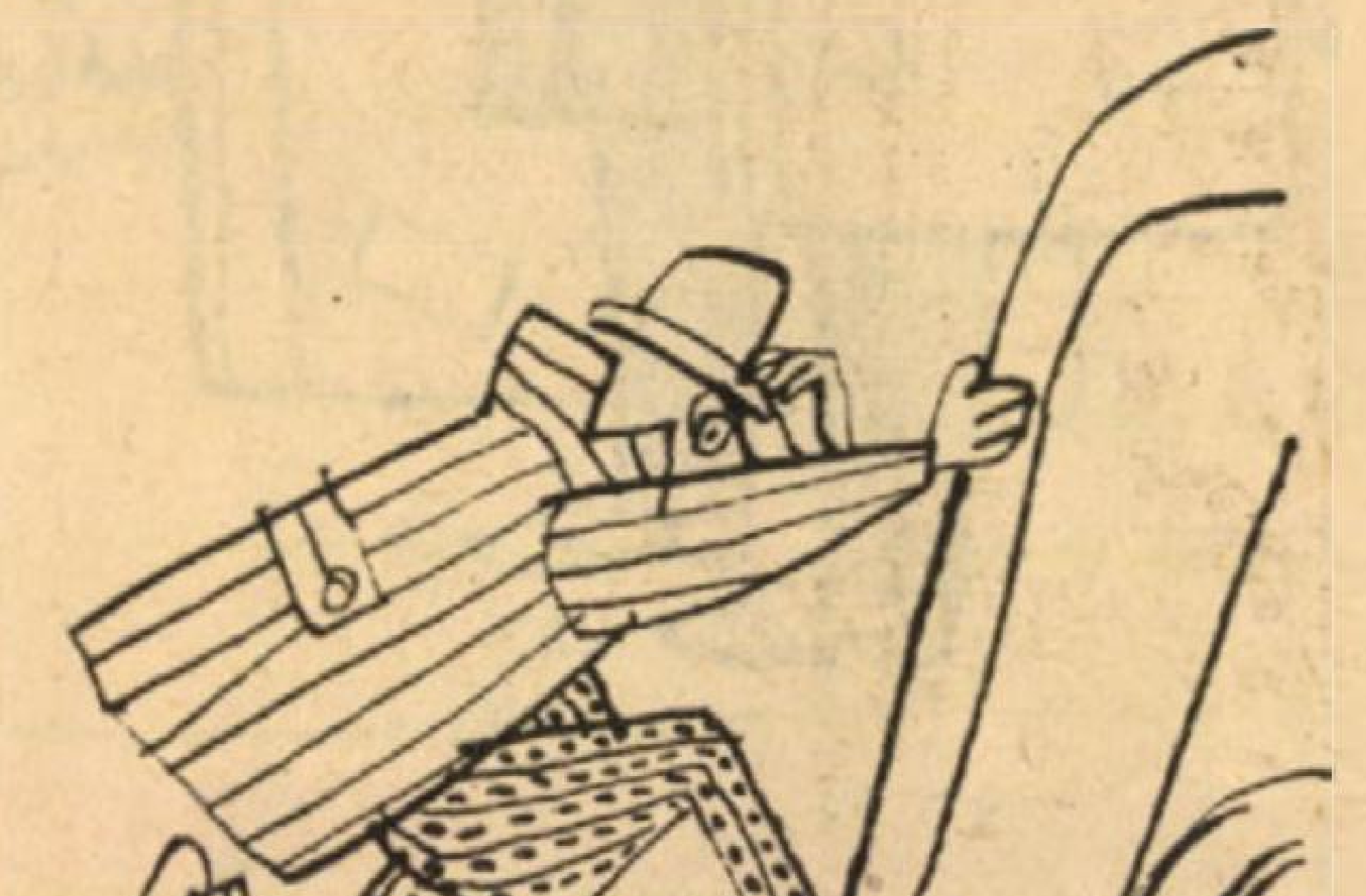

Másik barátom nem mondja ki a szavakat teljes hosszúságukban. Mindent rövidít: vállalatnevet, országot, színdarabcímet és szakkifejezést. Neki csak busz az autóbusz és hétköznapi beszélgetésben is ákává a könyvterjesztő vállalat. Egészen magáévátette a századelején felburjánzott randa angol-amerikai szokást, amely még az emberek nevét is nyeglén kezdőbetűkre redukálja, és Shaw-t Dzsibiesznek mondja, ha hosszabb is a GBS rövidítés, mint maga a név. Úgy siet, hogy beszéde tele van titokzatos betücsoportokkal, mint egy középkori alkimista, vagy parlamenti gyorsíró szövege.

Akadnak emberek (ezek nem barátaim, mert félek tőlük), akiknek autót adott a végzetük; az országúton a kellemes óránkénti hatvan kilométeres sebesség helyett lehetőleg „80—90 km/ó” tempóval száguldanak. Hová? És hová sietnek azok, akik jóízű beszélgetés közben órájukra nézve felugranak az asztalomtól; akik tombolnak, ha két percet várni kell a boltban: akik az utcán ügetve majdnem feldöntenek; akik holttestemen át kapaszkodnak a villamosra; akik mindig, mindenhol, mindenhová sietnek?

Nagyon szépen kérem, csak azt ne mondják most válasz helyett, hogy a kérdésem korszerűtlen. Ne higgyék, hogy csak az modern ember, aki folyton vágtat. Tudom, vannak számológépeink, amelyek pillanatok alatt végzik a matematikus többheti munkáját — de lehetnének ilyen csodagépek, ha tudósok évszázadok türelmes és lassú munkájával nem rakták volna le az alapokat? Nagyobb művész az a festő (mostanában olvastam róla), aki két nap alatt készítette el kiállításának teljes képanyagát, mint Ghiberti, aki negyven évig dolgozott a firenzei templom egyetlen bronzkapuján? És bölcsebb ember a rakétavadászgép pilótája, mint a görög filozófus, aki éveken át szemlélődött az athéni piactéren, míg végre megszületett azóta is igaz gondolata? Nagyobb szolgálatot tesz az emberiségnek a loholó riporter, mint a könyvtárban fél emberéleten át csendesen búvárkodó Marx? Emberebb ember a többinél, aki a színházi ruhatárból két perccel hamarább öklözi ki a kabátját?

Hová rohannak? Sokszor megállok, egy lámpaoszlopnak támaszkodva, számszögletében lassan parázsló cigarettával, és nézem őket. Sohasem siettem, mégis eljutottam életem ötvenes kilométerkövéig . . . és milyen érdekes! ugyanakkor értem el ide, amikor autóbuszvadász barátom, gyorsírásban beszélő és sebességhajszoló ismerőseim. Nem mulasztottam semmit, nem késtem le az életről; sőt, talán többet láttam, mint ők, aminthogy a guruló vonat ablakából is inkább ismeri meg a tájat az ember, mint a tízszer gyorsabban suhanó repülőgép utasa. És ugyanúgy meg fogok érkezni egyszer a végállomásra, mint a rakétarepülő utazója az utolsó légikikötőbe, csak kevésbé hajszoltan, kisebb szívdobogással. És még szelíd mosolyra is lesz kedvem, mert nem söpörte le arcomról a mosolygást a folytonos száguldás szele. És megkérdezem majd lihegve érkező sorstársamat:

— Honnan jössz?

— Ugyanonnan — feleli majd.

— Nézz körül. Hová érkeztél?

— Ugyanoda — kénytelen válaszolni.

— Többet éltél? Többet végeztél? Több emberen segítettél?

És ő hallgatni fog, aztán csak ennyit felelhet:

— Kevésbé értem rá. Siettem.

Erdődy János

Mindenféle

Ne feledkezzünk meg arról, hogy az emberiség emberekből áll.

*

Minden csillagvizsgáló megtalálja a maga ködfoltját.

*

Miért nem lehet színpadra vinni a legcsodálatosabb ritkaságot, a nyugalmas életet?

*

Ugyanazon a napon Ausztráliában hőguta, Amerikában fagyhalál pusztított. Lenyügöző a természet változatossága.

f. l.

Épül a Vár!

Vasvári Anna rajza

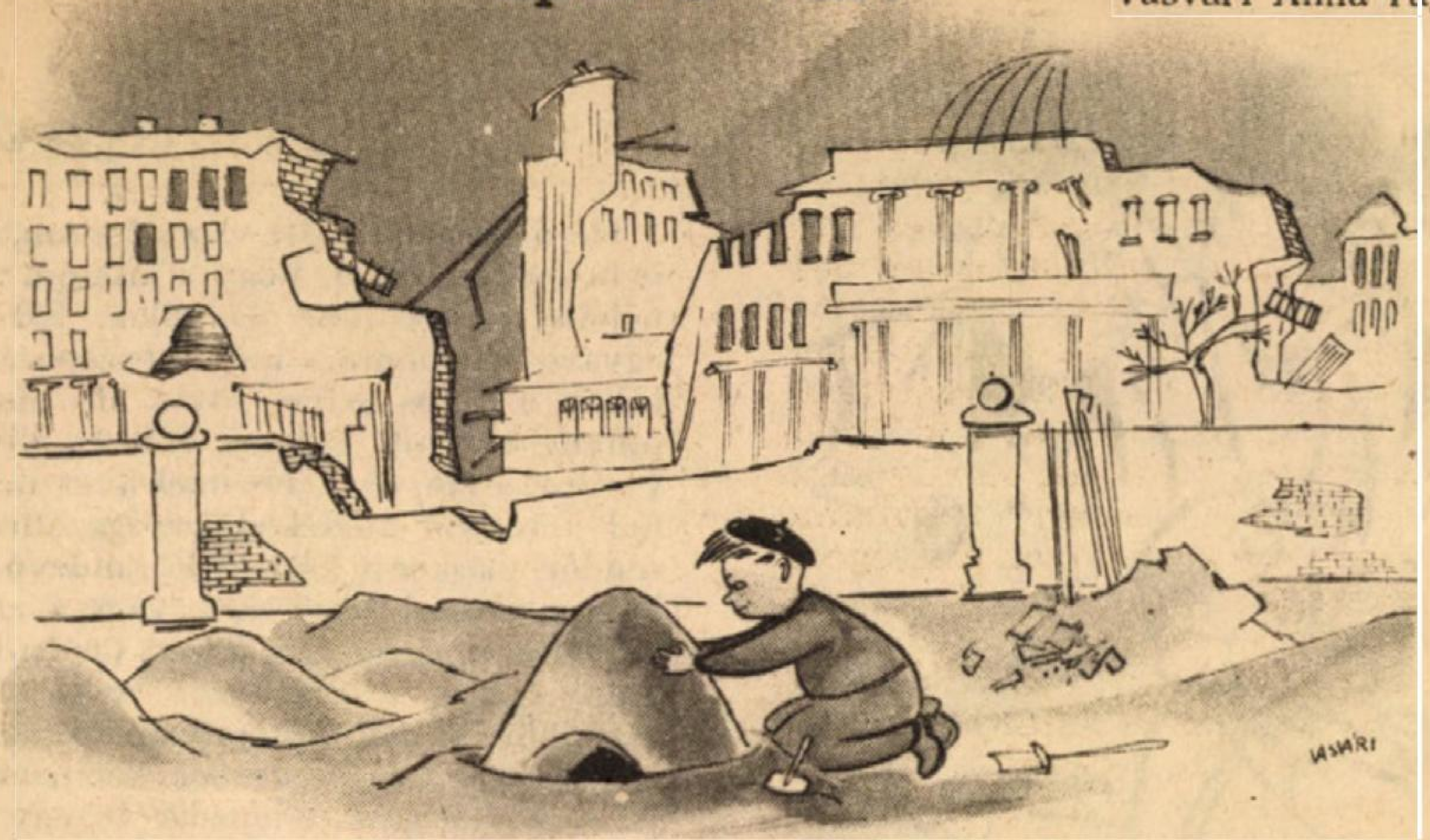

Nem tipikus, de előfordul

Várnai György rajza

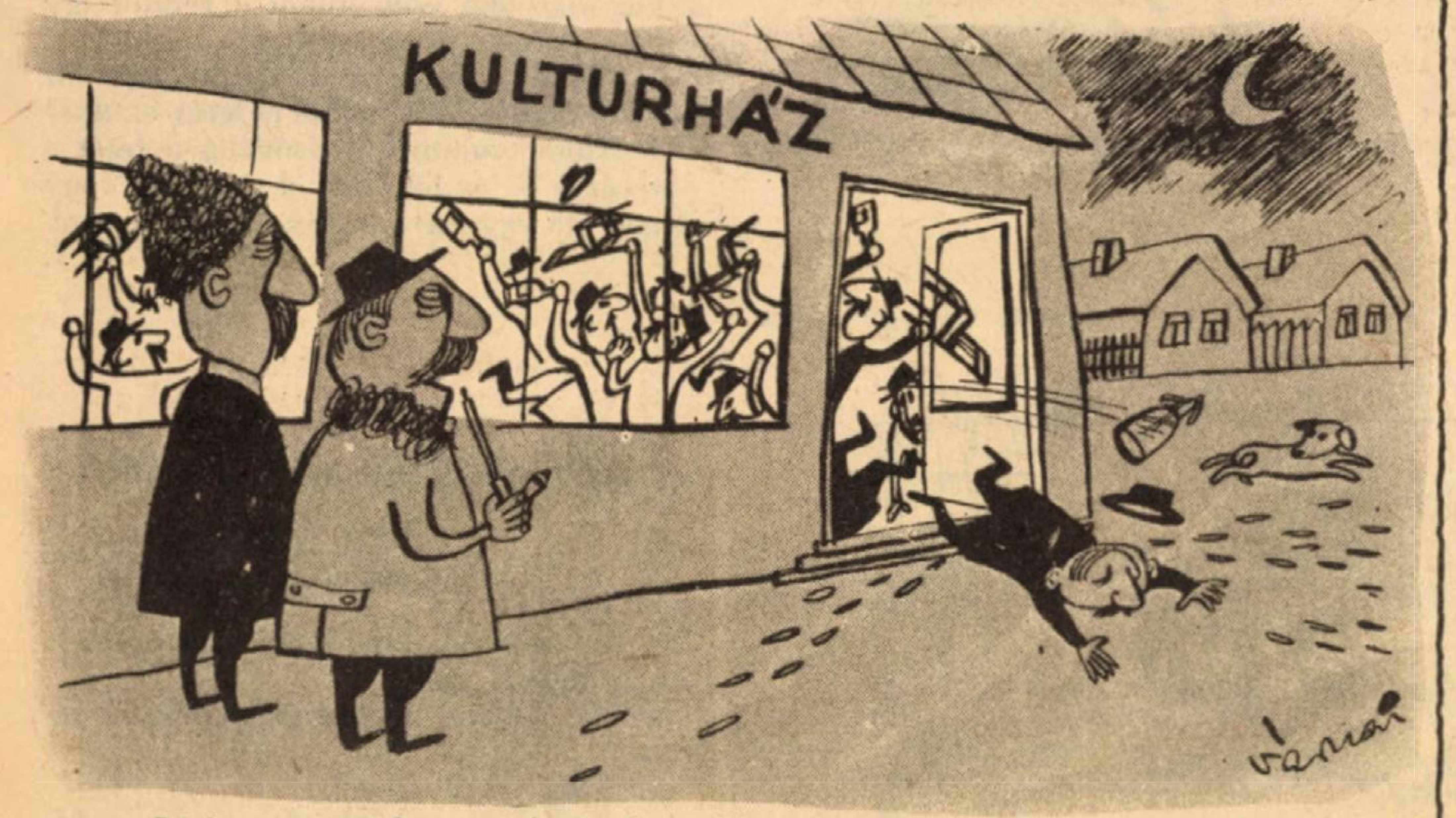

– Látja, szomszéd, a mi legénykorunkban még egy szűk kis kocsmában kellett verekednünk . . .

Felvételi VIZSGA

Toncz Tibor rajza

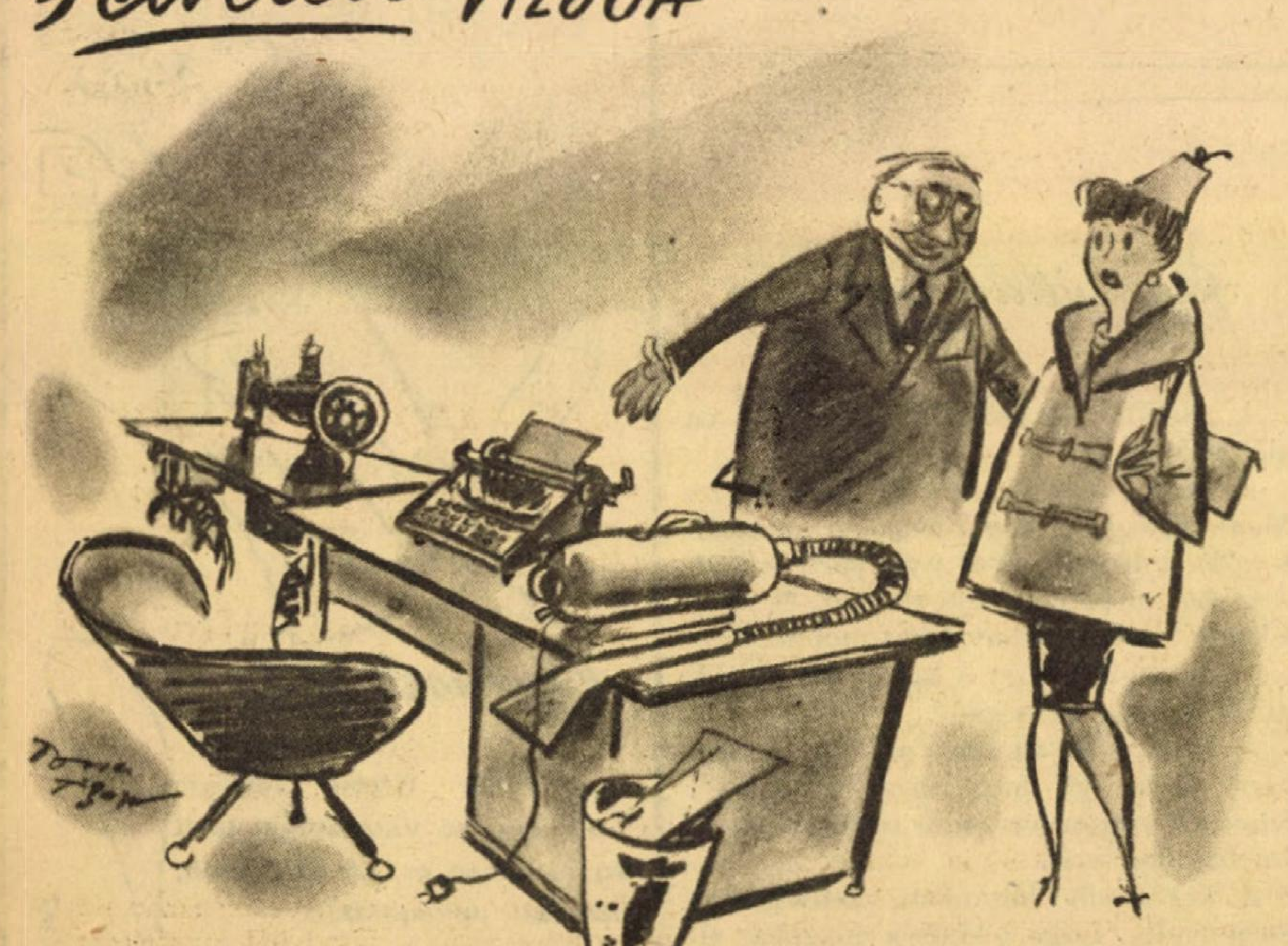

– Kedves kisasszony, ha meg tudja mondani, melyik az írógép – akkor maga lesz a titkárnőm . . .

Az eszményi dramaturg

— Tudod, a dramaturgokat nem szeretem — mesélte íróbarátom —, mert az ember dialógusaiba mindig beleszólnak, nem hagynak dolgozni, akadékoskodnak, mindent jobban akarnak tudni, lehetetlen népség. De van most egy dramaturgom — kicsi, szőke, sápadt, vézna — az kiváló, messze a legjobb azok közül, akikkel eddig találkoztam. Ha eljön hozzám, leül, megiszik egy feketét, eldiskurálunk az élet kérdéseiről, időjárásról, divatról, megnézi az aranyhalakat, játszik a gyerekeimmel, kávét darál, ha elromlik egy zár, vagy villanykapcsoló, megjavítja, ügyes kezű, ha kell egy liter bor, vagy egy kiló cukor, leszalad, felhozza . . . Szolgálatkész, olykor nálunk is vacsorázik, akkor egy kis gyújtóst is csinál, közben magyar nótákat énekel, kellemes bariton hangja van, vigyáz a tejre, hogy ki ne fusson, s a feleségemnek segít elmosogatni a tányérokat. Kedves, udvarias fiú. Megszerettük a feleségemmel együtt. S mindig arról beszél, amihez ért, dramaturgiáról soha. Búcsúzásnál tisztelettudóan, szelíden érdeklődni szokott, készül-e darabom, s hogy jó lesz-e? Én megnyugtatom. De több semmi, több már zavarná, szerintem ezt is csak azért teszi, mert mégis státusza, feladata, munkaköre s erős hivatástudata van.

Hónapok óta jár hozzám, már szinte családtagnak számít. Megvan a széke, tányérja, pohara. Mindig aranyos, nyugodt, csendes, hallgatag, ha nem érek rá vele beszélgetni, mert épp a színdarabomon dolgozom, s egy jelenet megoldása foglalkoztat, akkor sem sértődik meg, elővesz egy regényt, olvasgat, s ha úgy érzi, hogy letelt a munkaideje, órájára néz, megjelöli a fejezetet, ahol abbahagyta, hogy legközelebb ott folytassa. Eddig összesen három drámai kérdése volt hozzám: a húgát, aki táncosnő, helyezzem el az egyik színháznál, keresztrejtvény-fejtés közben egy furcsa nevű dél-amerikai folyó iránt érdeklődött, s végül abban kért tőlem tanácsot, hogy mit kezdjen az anyósával, aki teljesen süket? Ő a legjobb dramaturg, akivel eddig találkoztam, szólni is fogok az igazgatónak, adjanak neki fizetésemelést, nagyon meg vagyok vele elégedve, mert hagy dolgozni. Igaz, két héttel ezelőtt megijedtem, hivatalos hangon egy megbeszélésre hívott, már féltem, hogy benne is csalódom, de nem . . . Kiderült, hogy egy témáját akarja elmesélni. Örömmel hallgattam meg. Dramaturgiai segítséget kért.

Kemény György

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A washingtoni rendőrségen

Toncz Tibor rajza

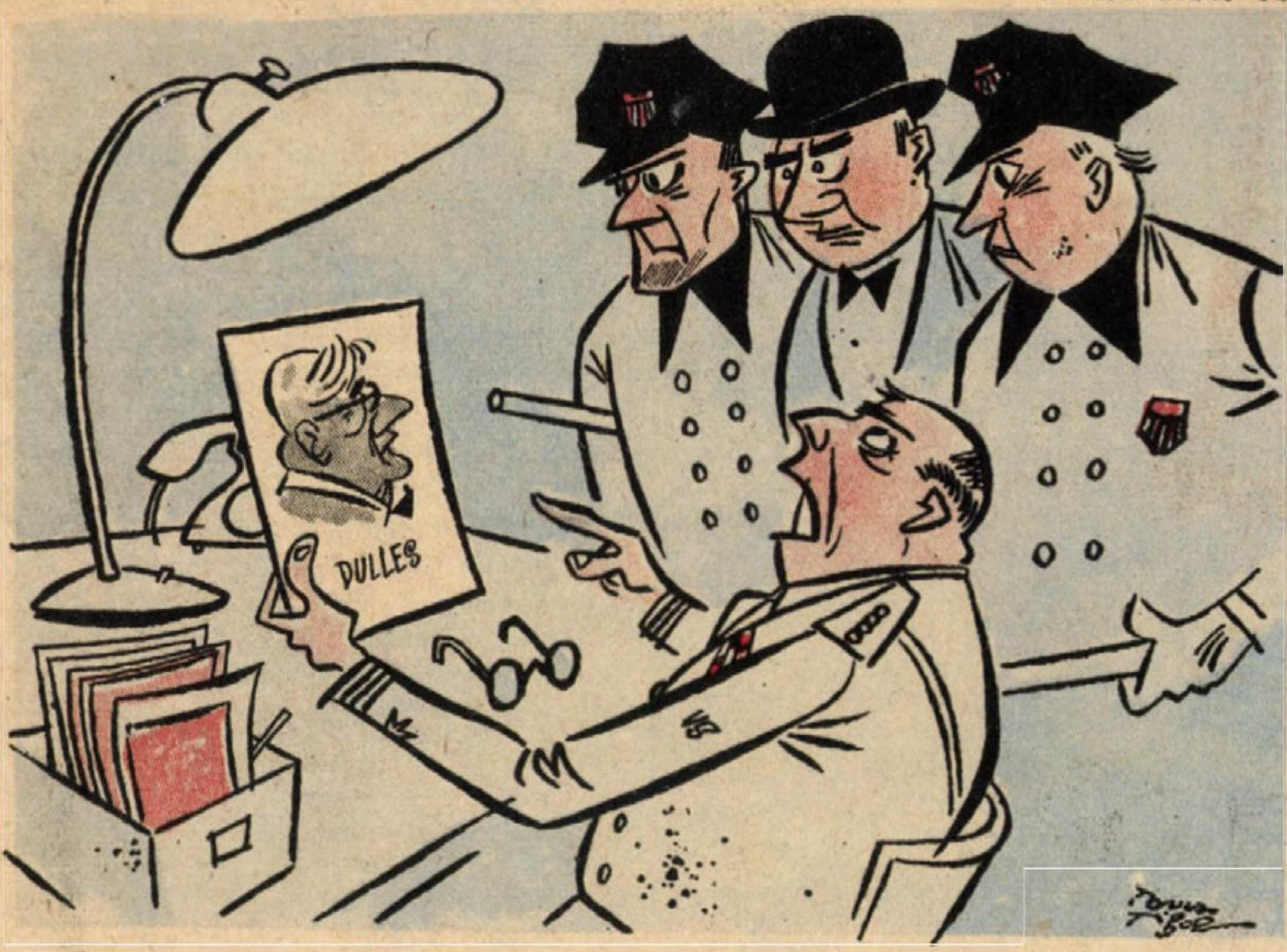

– Na fiúk, ezt a mukit jó lesz megfigyelni! Gyanúsan sokat tud a marxizmusból meg a leninizmusból . . .

Kutatók a könyvtárban

Várnai György rajza

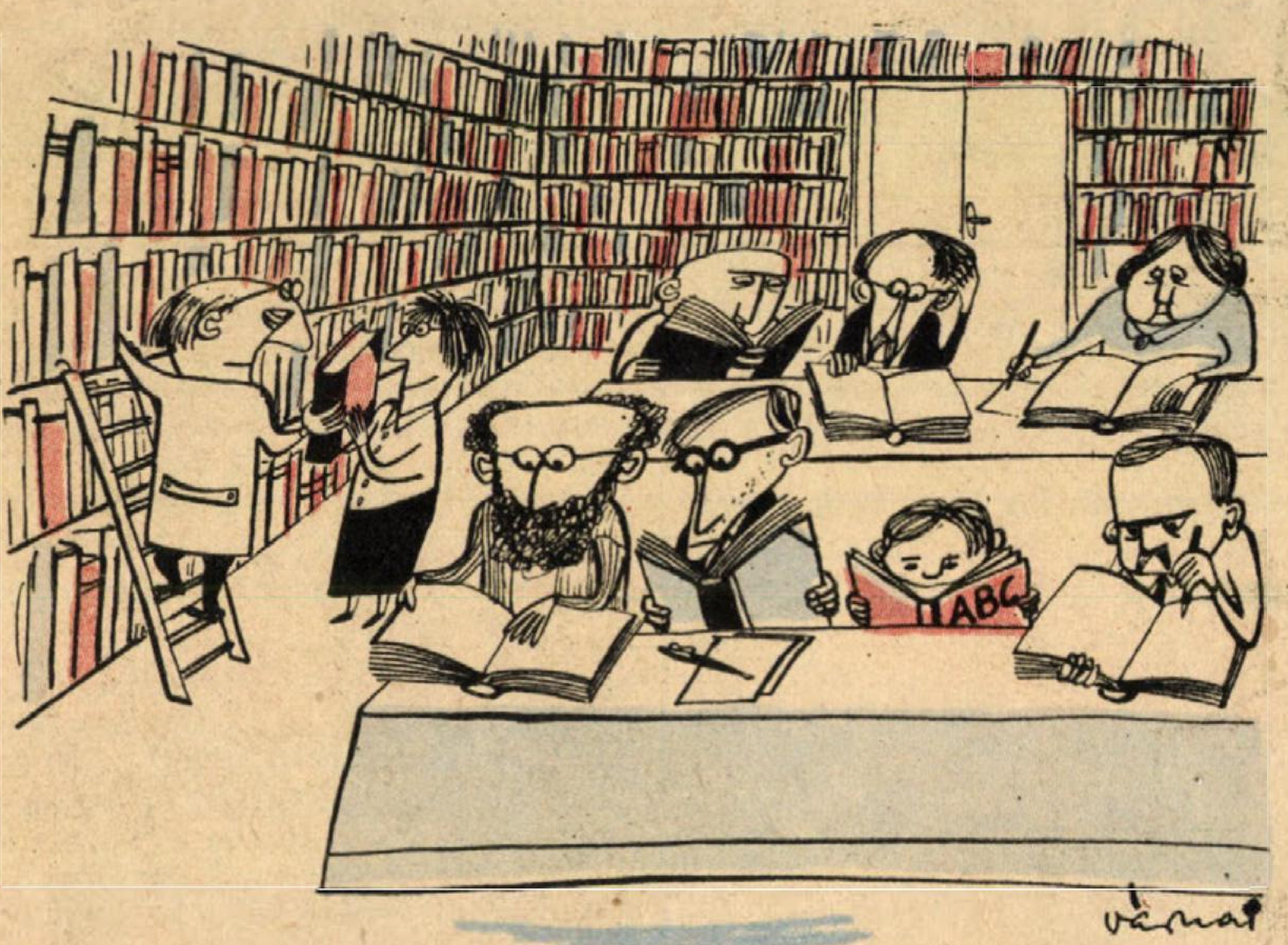

Életveszélyes szellemesség

A „Sunday Express" című angol vasárnapi lapban panaszkodik egy J. W. Castor nevű gépkocsivezető. St. Albans városa előtt ugyanis majdnem nekiment egy teherautónak. Még pedig azért, mert a város előtt az országúton egy érdekes tábla kötötte le a figyelmét. A táblán ez állt:

St. Albans
Sok római fekszik itt eltemetve
Ne kívánkozz közéjük!

A tábla, amely a közlekedési balesetek növekvő számára való tekintettel óvatosságra inti az autóvezetőket, annyira megtetszett a szóbanforgó vezetőnek, hogy hátrafordult és a kocsiban ülők figyelmét is felhívta az ötletes szövegre. Még egy pillanat és Britannia egykori római hódítói befogadhatták volna maguk közé.

Egy villámházasság története

A „Sunday Express"-ben olvastuk az alábbiakat:

Kairóban történt nemrég, hogy Hadzs Madbuli, egy gazdag kereskedő az utcán meglátott egy 23 éves gyönyörű leányt, Zeinabot, azonmód beleszeretett, és megkérte a kezét. A leány igent mondott, azzal a feltétellel, hogy a kereskedő elválik mind a négy feleségétől.

A kereskedő alkudni próbált, s arra kérte a leányt, hogy legalább egy-két feleséget megtarthasson, a leány azonban hajthatatlan volt.

A kereskedő hazament, feleségeinek megmondta, hogy tekintsék magukat elvált asszonyoknak, bőséges tartásdíjjal.

Két óra múlva Madbuli és Zeinab összeházasodott.

A perec-árus

Ha a Nemzeti előtt visz az utam, soha nem mulasztom el, hogy a kiskapu táján néhány percre meg ne álljak. Ezt még egyszer sem bántam meg. Itt szaporábban lüktet a város szíve, rövid idő alatt is mindig történik valami. Hol az illegális virágárus lányok rebbennek szét ijedten, hol a rosszul közlekedőket igazoltatja a rendőr, máskor a késlekedő randevúzó felesel a szemrehányásokra, vagy a zsúfolt autóbuszra várakozók között történik valami, esetleg a színházba igyekvő színészt állítják meg autogramm-vadász kislányok, vagy a hídszerűen kiképzett feljárat párkányára telepedik le egy ittas ember és ott szapora szavakkal szórakoztatja hamar összesereglő közönségét. Mindig történik valami. Tegnap este éppen akkor érkeztem oda, mikor a rendőr így szólt a kövér perecárushoz:

— Mondja, maga nem tudja, hogy itt nem lehet engedély nélkül perecet eladni?

— Mond valamit — csóválta a fejét a perecárus —, ez lehet az oka annak, hogy reggel óta egy darabot sem tudok eladni.

K. I.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— És mondja, segéd úr, divatos ez a blúz, amelyet ajánl?

— Ez, kérem, a legújabb párizsi divat.

— Nem fakul meg?

— Ez?! Három éve süti a nap a kirakatban és egy árnyalattal sem lett halaványabb.

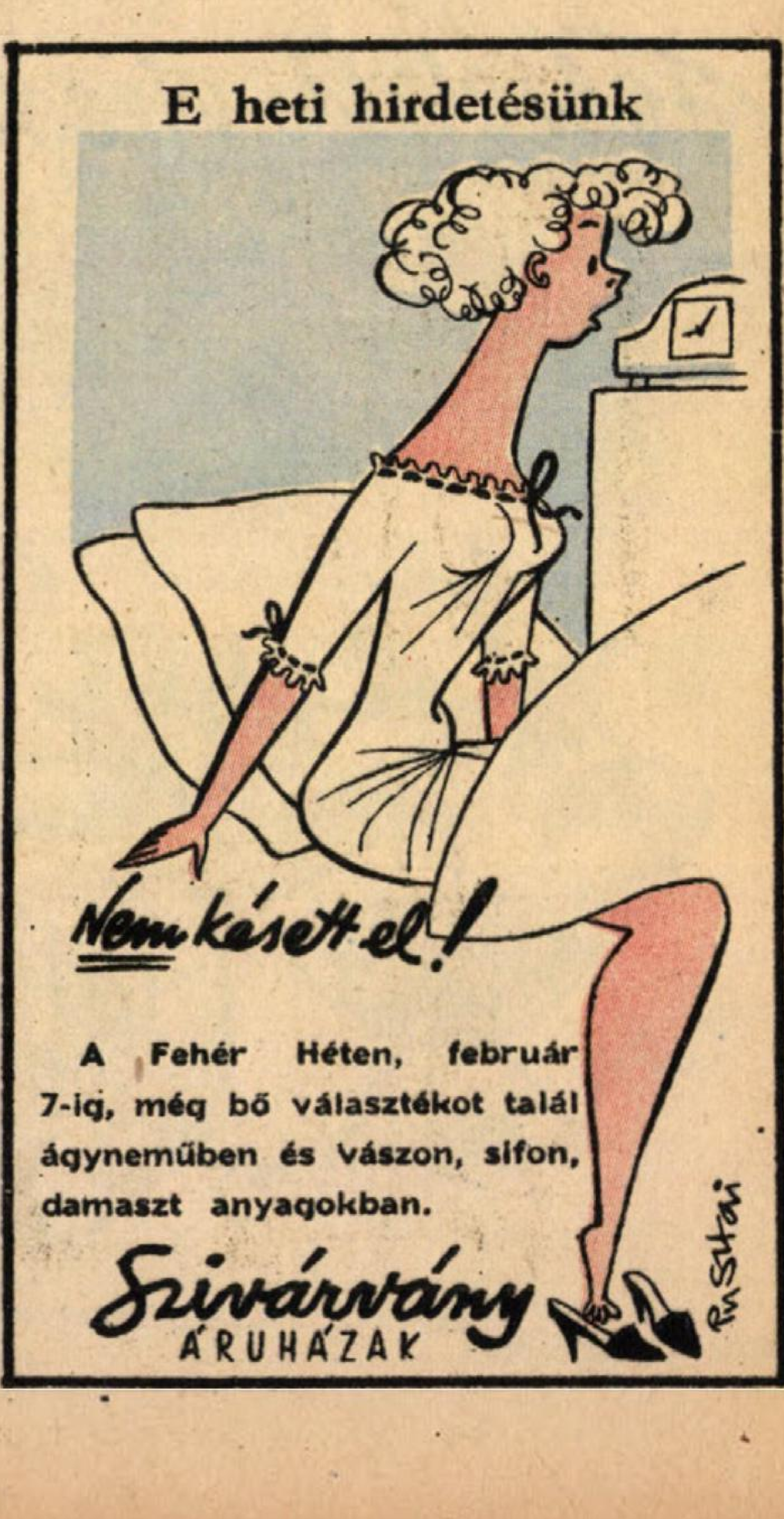

E heti hirdetésünk

A Fehér Héten, február 7-ig, még bő választékot talál ágyneműben és vászon, sifon, damaszt anyagokban.

Szűrszabó József:

Berlini notesz

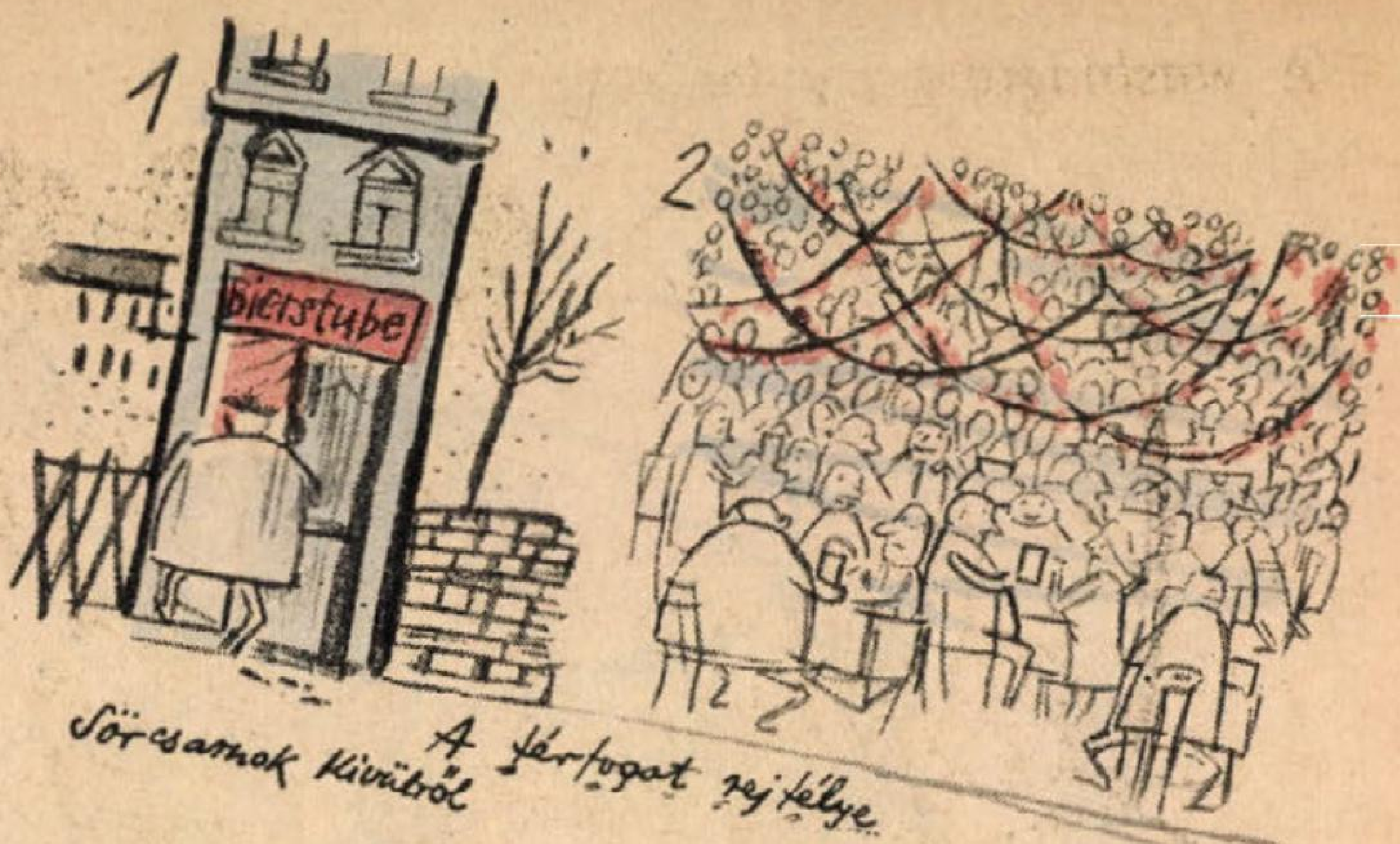
1
Bierstube
2

A térfogat rejtélye

1. Sörcsarnok kívülről

2. és belülről

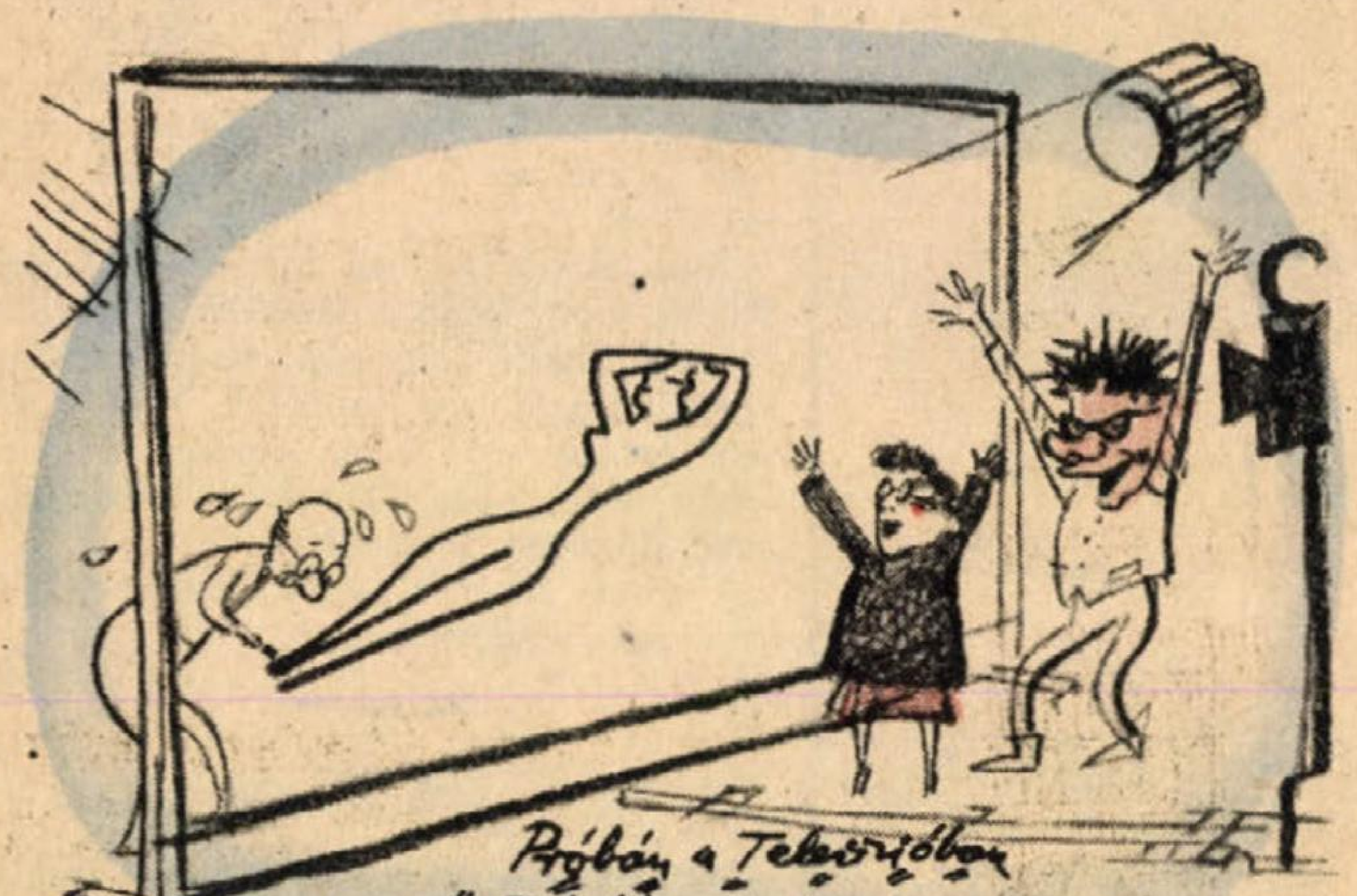

Próbán a Televízióban

RENDEZŐ: Brávó!
TOLMÁCS: Azt mondja, hogy brávó!

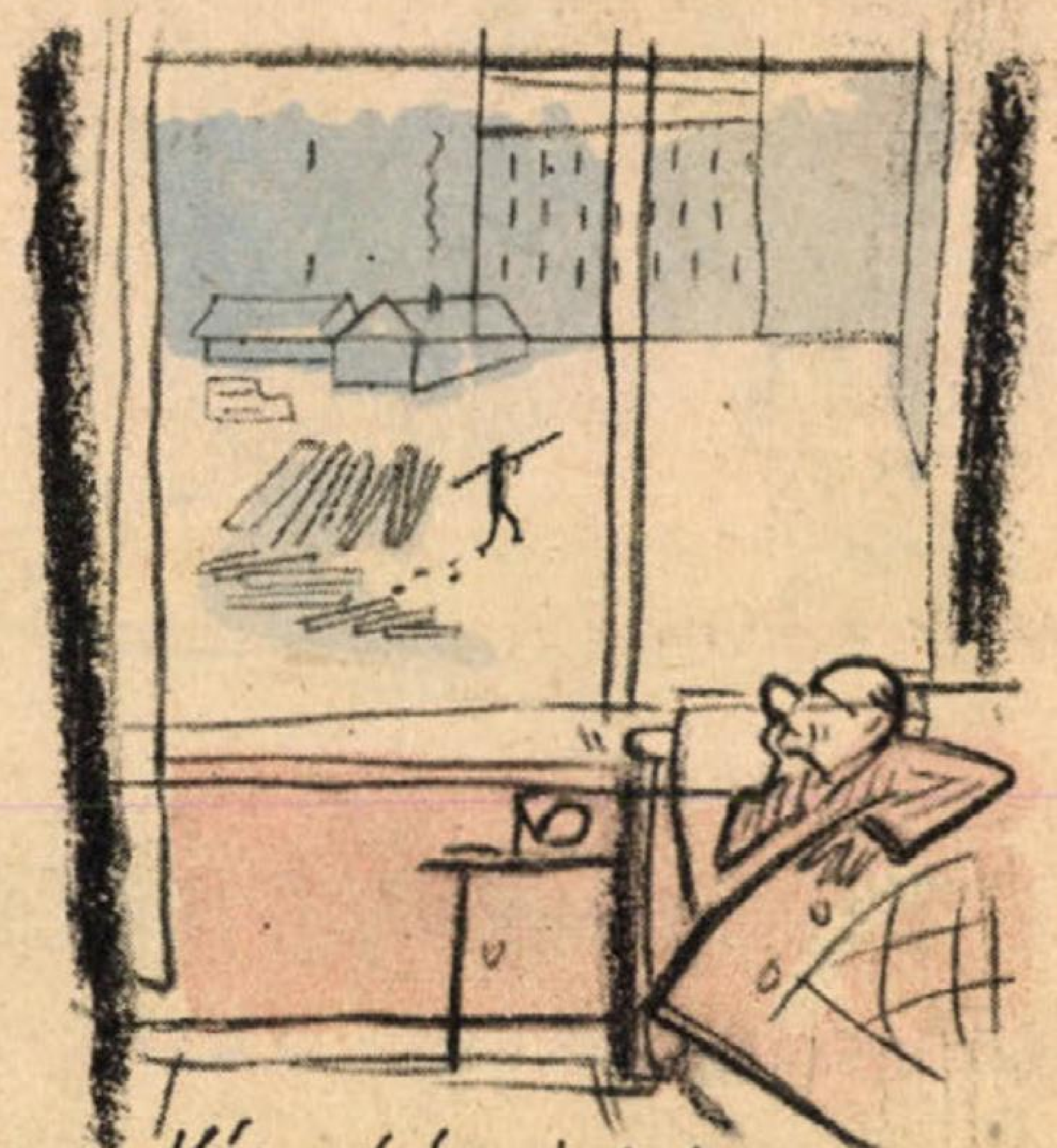

Városnézésre is jutott idő

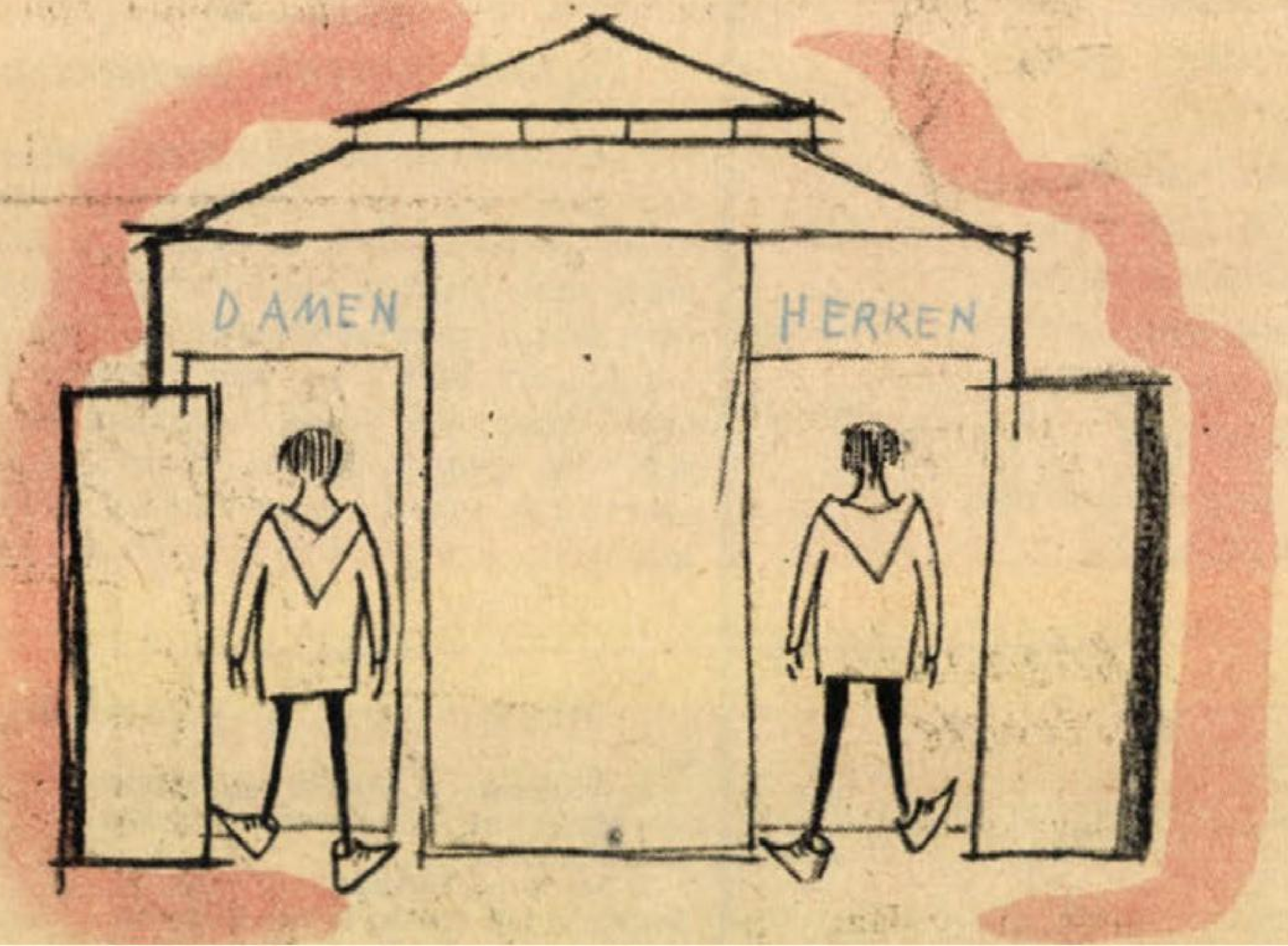
DAMEN
HERREN

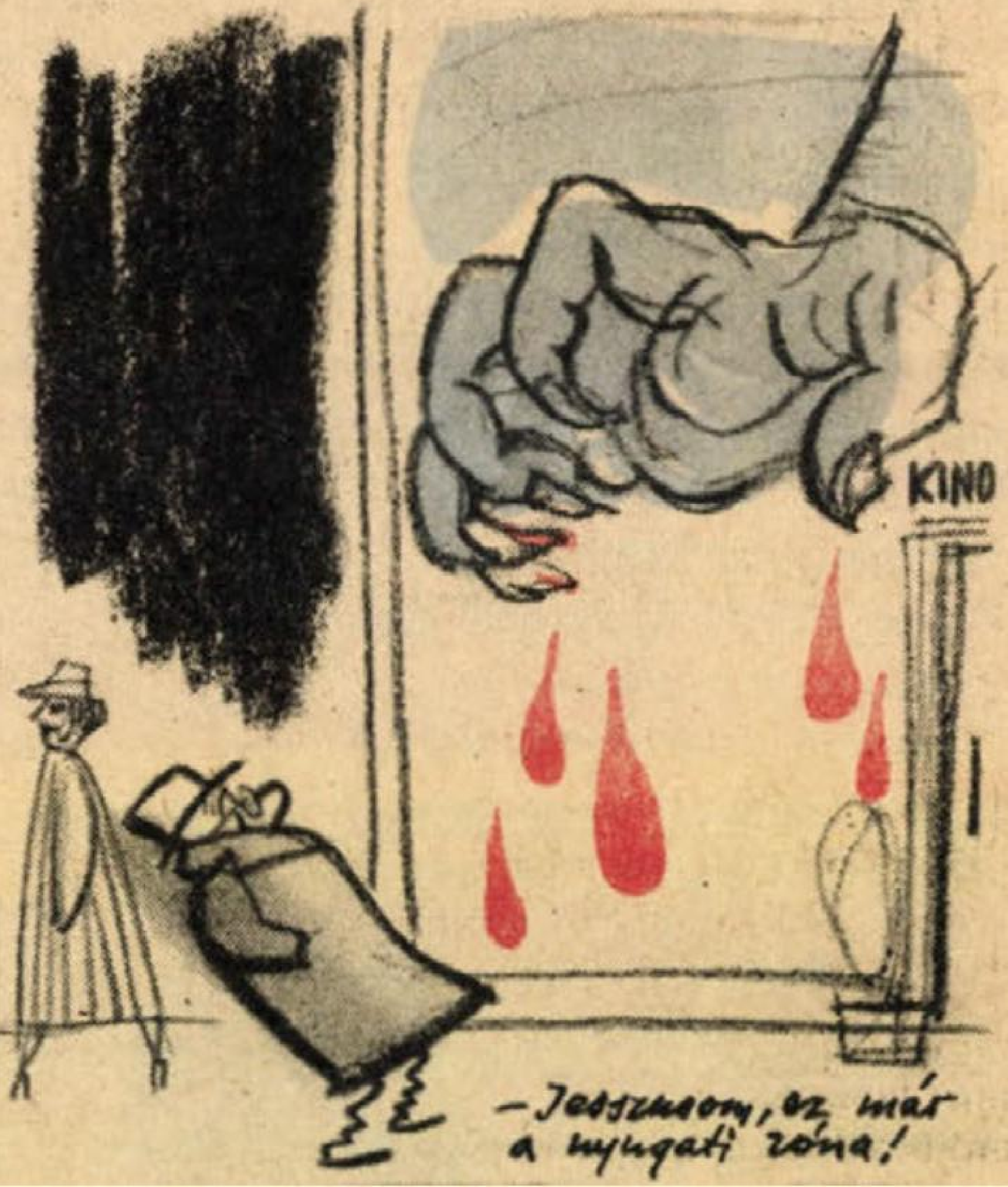

– Jesszusom, ez már a nyugati zóna!

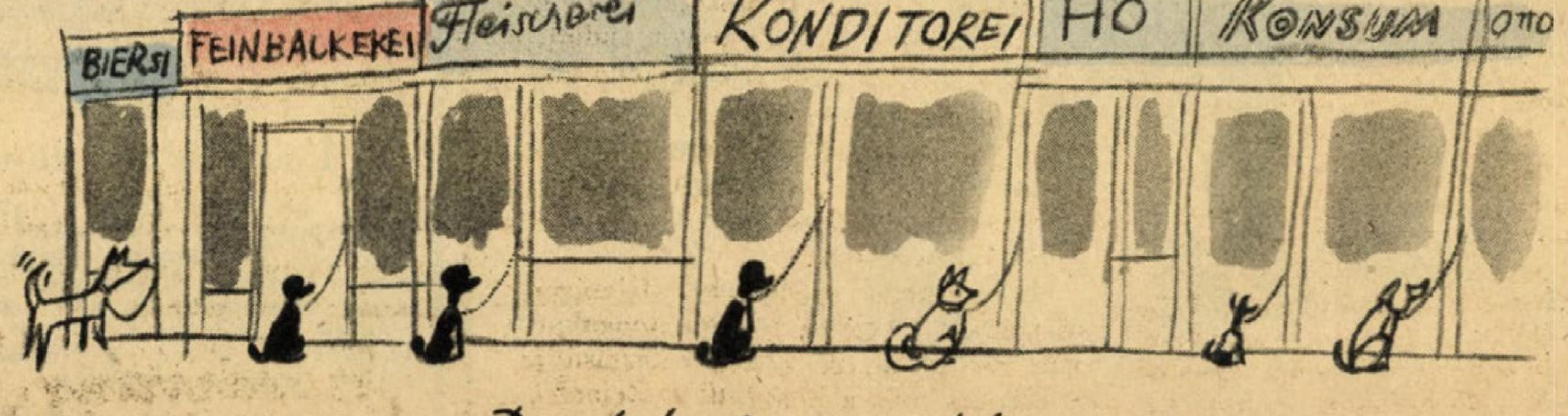
BIERSI
FEINBALKEKEI
Fleischerei
KONDITOREI
HO
KONSUM
OTTO

Bevásárolnak a háziasszonyok

Optimista időjóslat

Várnai György rajza

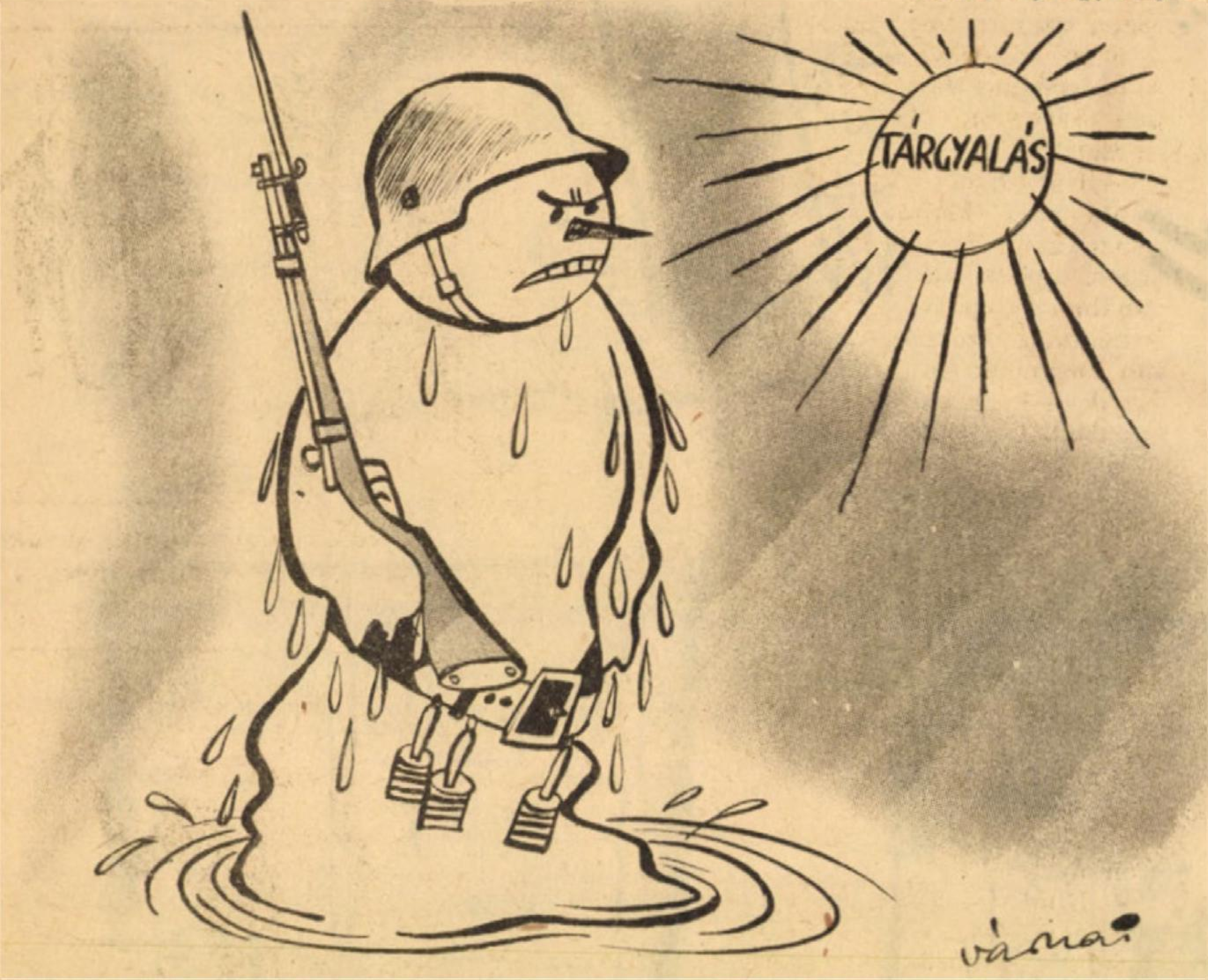

Mi is beszámolunk YETI-ről, a havasi emberről!

YETI… YETI… YETI… YETI… YETI… YETI… YETI…

Figyeljetek, Ténik, Bácsik,
Jancsi, Kati, Petike!
Én vagyok a világhírű
Himalája Yetike…!
Ott lakom én a szépséges
Dimbes-dombos Tibetbe,
Ott látni a lábnyomomat,
Nem a Városligetbe…
Engem hajszol a sok tudós,
Fürgelábú riporter,
Kivéve: kit időközben
Lavina nem tiport el…
Node, tőlem kutathatnak
Utánam a vadászok,
Fittyet hányok mindenkinek,
S jókedvembe' danászok…
Ezenkívül azzal töltöm
Odúmban a napokat:
Elmélyülten kiolvasom
Mind a világlapokat…
Onnan tudom, hogy manapság
Azt tartja az etikett:
Világszerte modern divat
Üldözni a yetiket…
De a rólam szóló sok hír
Nyomja már a fejemet,
S tegnap éjjel felköltöttem
Álmából a nejemet…
Hallod, anyjuk, aza gyanúm:
— súgtam, hogy más ne hallja —
Minket csak úgy kitaláltak,
Csak nincs, aki bevallja…!

Szilágyi György

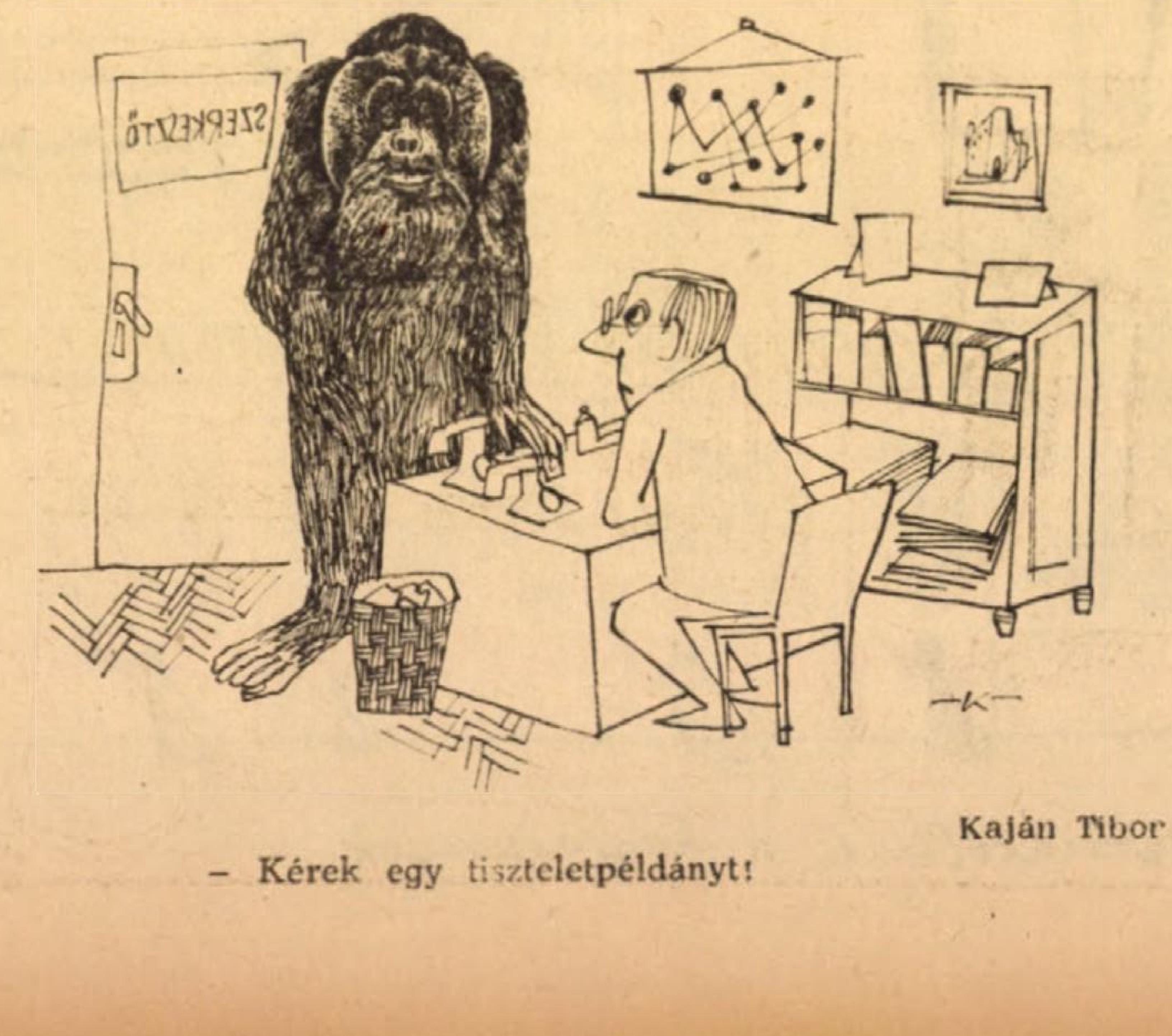

Kaján Tibor rajza

– Kérek egy tiszteletpéldányt!

Le a bürokráciával!

Csini baba

és társai a rádió hallgatóinak sok kellemes percet, a hanglemezboltok dolgozóinak pedig permanens idegrohamot szereznek. Hetek óta ugyanis fiatal pesti csini babák és élemedett korú nők, valamint férfi vevők is, erélyesen követelik az új lemezeket. Azzal érvelnek, hogy a rádió a dalok lejátszása után, minden esetben meglepi őket az örömhírrel: *az új hanglemezek már minden szaküzletben kaphatók.*

Hiába hangoztatják a lemezboltok árusítói, hogy még egyetlen *„Pajkos nőt"*, egyetlen *„Csini babát"*, de még egy szál *„Vén budai hársfát"* sem láttak, a vevők nem hiszik el és árurejtegetéssel vádolják őket.

Ami nincs, azt ne hirdesse a rádió! Várják meg, amíg a lemezek elkészülnek és csak akkor jelentsék, hogy azok már korlátlan számban kaphatók. Akkor majd nem fordul elő, hogy amikor az eladó közli: még nem kaptak a lemezből, a vevő dühösen kifakad:

– Úgy? Nem kaptak? Ezt a régi lemezt már ismerjük!

(sti)

A 35-ös busz

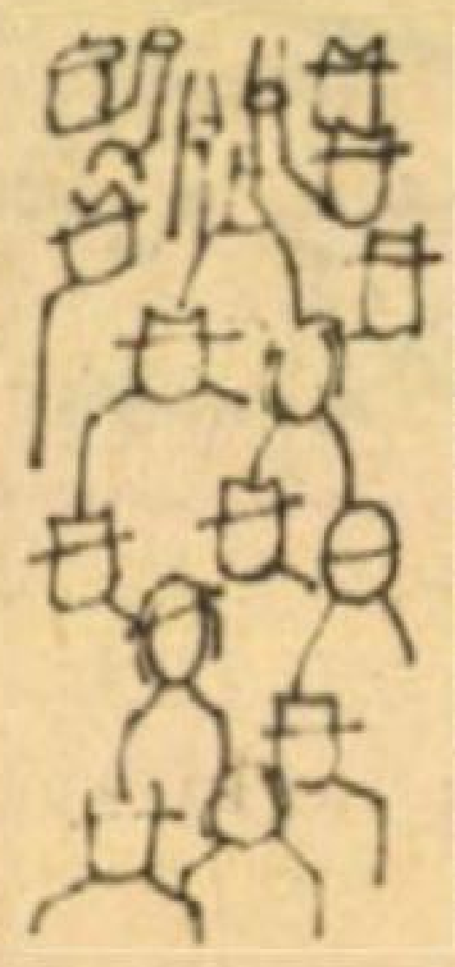

A Nagyvárad térről indítják a 35-ös autóbuszt. Ritkán jár és már az indításnál teljesen zsúfolva van. Pestlőrinc felé tartó útján vagy nem áll meg, vagy pedig, ha meg is áll, egyetlen utast sem tud felvenni. Miért nem jelentik az ellenőrök, hogy szaporítani kell ezt a járatot?

Tejbolt helyett eszpresszó

A Városmajor utcai általános iskola mellett levő tejboltot megszüntették és helyette eszpresszót létesítettek. A környék lakói nem örülnek ennek az átalakításnak, mert ötszáz méteres útszakaszon csak egyetlen Közért bolt van, amely eddig is nehezen bírta el a vevők ostromát. Ha szükség volt ezen a helyen eszpresszóra, úgy azt nem a tejbolt megszüntetése árán kellett volna üzembe helyezni. *(Nagy Dániel, XII., Alma u. 7/c. leveléből.)*

Mozi-ügy 3 pontban

1. Nálunk, a Petőfi moziban a jegyeket gyakran rosszul számozzák.

2. Nedves időben az eső is befolyik a rossz mennyezeten, még pedig a 7. és 8. sorban ülő nézők fejére.

3. Mikor fog rendet teremteni esztergomi mozijában a Komárommegyei Moziüzemi Vállalat?

Tóth István
Esztergom

Ludas Matyi elintézte

Az importszövettel foglalkozó cikkük alapján a szövetkezeti boltok felügyeleti hatóságát értesítettük, hogy amennyiben valamelyik egységükben olyan importszövet van, amelyet nem tudnak értékesíteni, akkor szakmaközi átadással küldjék a legközelebbi áruházba vagy szaküzletbe.

Belker. Min.
Ruházati Főigazg.

Csizma az asztal tetején

Suba István, a „Nagy Út” nevét viselő termelőszövetkezet pénztárosa volt. Megjegyzem, még ma is az, mert jobbat nála nehezebben lehetne találni. Olyan ember, aki nemcsak a saját garasát, de a közösét is a fogához veri és hetvenhétszer meggondolja, mielőtt kiadná. Még annak is örül a lelke, ha lefaraghatja a munkaegységre fizetett előlegeket, vagy ha egy nappal tovább tarthatja a kasszában a pénzt. Nemrég jutalmat kapott a járástól, amit szíve szerint ugyan postán vett volna át, hogy ne tudjon róla senki, nehogy áldomást kelljen fizetnie, sajnos, azonban ünnepélyes keretek között kapta meg s így mindenki időben értesült róla.

Szalmás Jancsi, Suba legénykori cimborája elhatározta, tetszik, nem tetszik, márpedig áldomást fog fizettetni a fukarral.

— No mibe, hogy fizet? — nyújtotta kezét azoknak, akik hitetlenkedve rázták a fejüket. — Ti csak tartsátok szóval, ne engedjétek kilépni az irodából, amíg vissza nem jövök

Suba közben háromszor is nekilendült, hogy elköszönjön, de vagy gratulálók jöttek, vagy fontos kérdésekkel álltak elő s így kénytelen-kelletlen megadta magát, s ott maradt, amíg Szalmás Jancsi egy ragyogó, majdnem vadonatúj pár csizmával be nem robogott az ajtón.

— Emberek! — százötven forintért eladom a csizmám, ha mindjárt kifizeti valaki! Mulatós kedvem van!

Suba szeme mohón villant a majdnem új, ragyogó csizmára.

— Százötven? — kérdezte kissé hitetlenkedve, már attól félt, hogy valaki ráajánl még.

— De csak most! — jelentette ki határozottan Szalmás Jancsi. — Holnap már ötért sem adnám. Egy ilyen csizma legalább egy ezres, ha most csináltatom.

Ez az! Ez motoszkált Suba fejében is!

— De vajon jó-e nekem?... — tűnődött s a csizma után nyúlt.

— Hanyast viselsz? — kérdezte Szalmás Jancsi.

— Negyvennégyest...

— Akkor húzd föl! A tied!

— Megveszed? — szólt bele a másik pajtás —, mert én is megvenném, nekem is jó lenne, úgy nézem...

Ez volt az utolsó, de meggyőző érv. Suba Istvánról hárman húzták le viselt csizmáját, hogy az újat felpróbálhassa. Közben a társaság szívszakajtó sajnálkozásba kezdett, hogy miért nem őket érte a nagy szerencse a vásárral. A csizma kifogástalanul feszült Suba lábán. Szépen nyikorgott, ragyogott, vadonatújnak látszott.

— Hát akkor viseld egészséggel — kívánta neki barátja s zsebregyűrte a pénzt, majd felszólította az egész társaságot, tartson vele a kocsmába. Közben titokban elugrasztotta Tóth Sanyit Subánéhoz. A szövetkezeti vendéglőben aztán megteltek az asztalok söröskorsóval. Egyik kör, másik kör, harmadik kör, emelkedett a hangulat, már Suba is danolászott, hogy aszongya: „Kecskebéka felmászott a fűzfára. Jannakisa legmagasabb ágára...”, amikor megjelenik az ajtóban Subáné. Egész ajtót betöltő körvonalai fenyegetően fogták el Suba elöl a kilátást. Torkára fagyott a hang, lenyúlt a széke mellé s lassan, remegő kezekkel felemelte most vett csizmáját s az asztalra állította. Subáné se szó, se beszéd, mereven, mint kígyó az áldozatát, nézte a férjét. A férj pedig tétova mozdulattal simogatta a csizmáját...

— Most vettem... új, majdnem egészen új...

— Kitől? — villan az asszony szeme és hangja élesen hasít a füstbe.

Suba körüljártatja a szemét az összetolt asztalokon. A székek foghíjasok, a tizenöt-húsz emberből már csak vagy öt üldögélt bágyadtan.

— Szalmás Jancsitól... — motyogta akadozó nyelvvel.

— Szalmás Jancsitól? — csap le Subáné, mint a villám. — A Szalmás Jancsitól?! — kérdezi mégegyszer nyomatékosan.

— A Szalmás Jancsitól! A Szalmás Jancsitól! — mondja egyre emelkedőbb hangnemben, mind jobban kiteljesedő önérzettel, daccal, majd dühvel Suba. — Igenis! Tőle! Tán csak van annyi jogom, hogy egy csizmát megvehessek százötven forintért? Azannya nemjóját!

— Ember! Megőrültél? — csapta össze a kezét Subáné, majd elsápadt, a csizma fölé hajolt s ott rogyott össze menten. Egy percig tartott, amíg a kocsmáros és Suba fel tudták élesztgetni. A pénztáros aggódó tekintettel leste, hogy-mint költözik vissza az asszonyba az élet.

Az asszony végre suttogva nyögdécselte:

— Te szerencsétlen! A Szalmás Jancsi délután kölcsönkérte a csizmádat — lehelte és erőtlenül újra összeesett.

Szemes Piroska

Előzetes jelentésünk az újságíróbálról

Sándor Károly rajzai

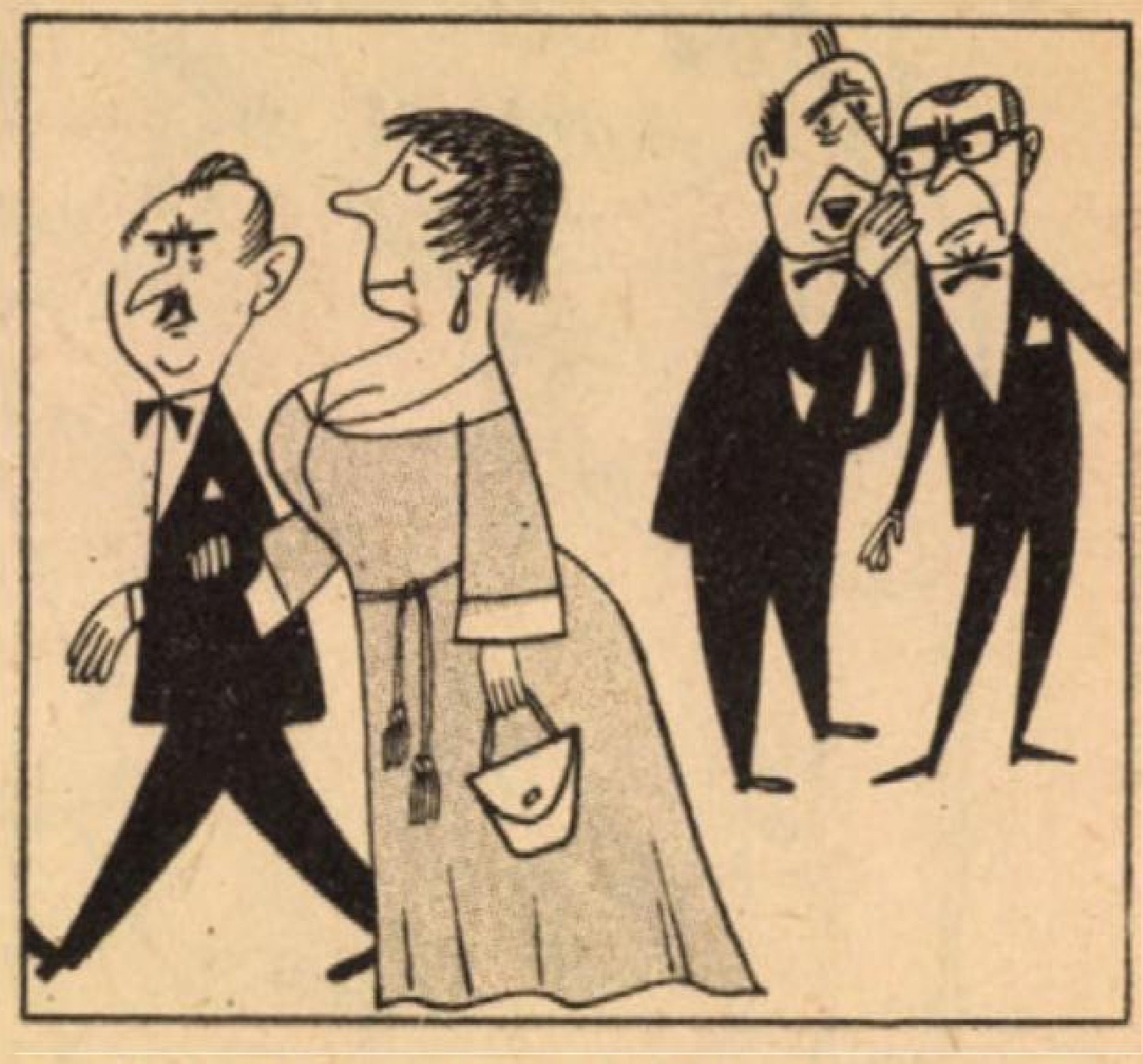

— A kolléganő, úgy látszik, az öltözékében is a pongyola-stílus híve...

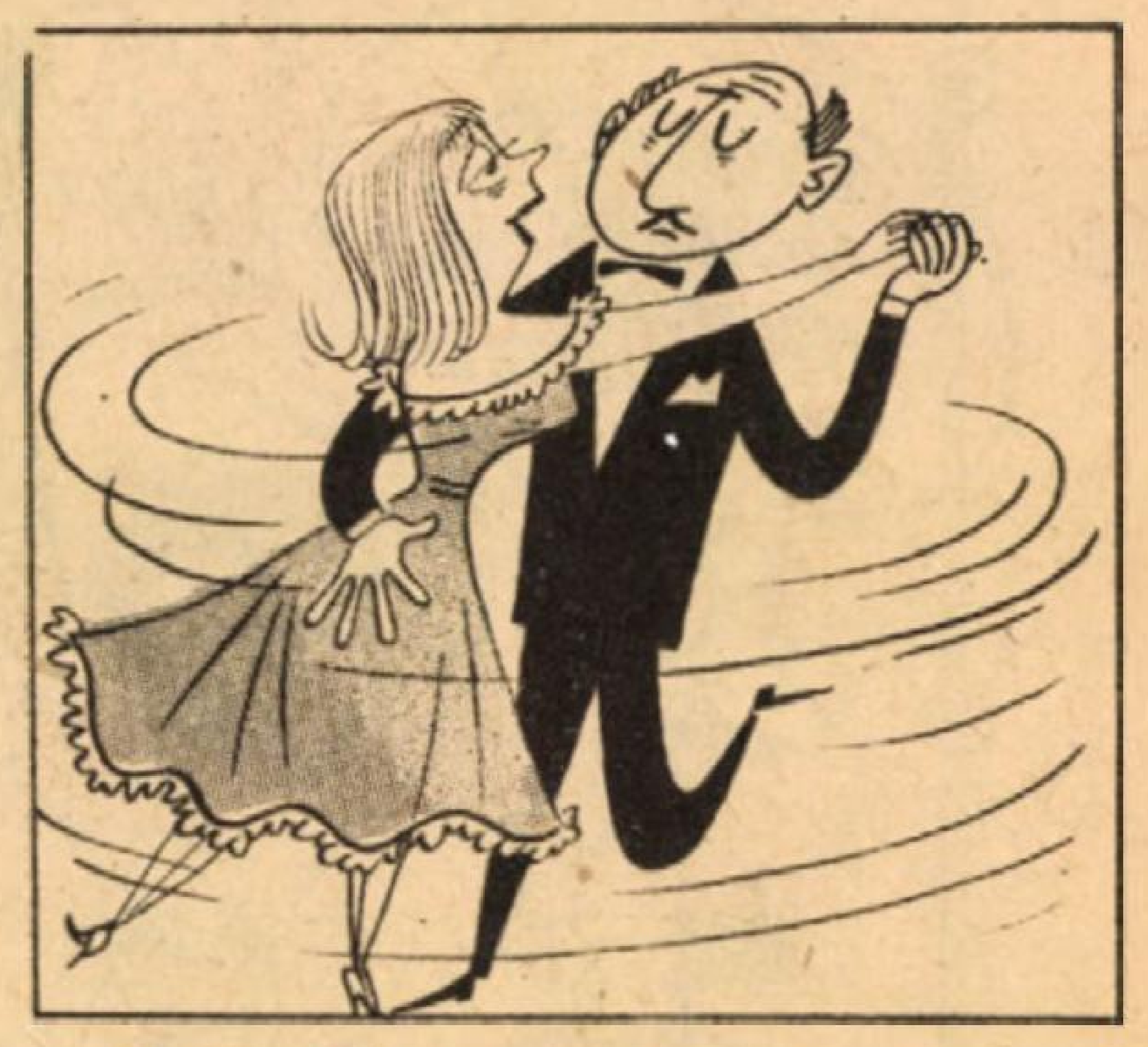

— Tudja, Pista, az a baj, hogy maguk nem tartják a kezüket az élet ütőerén...

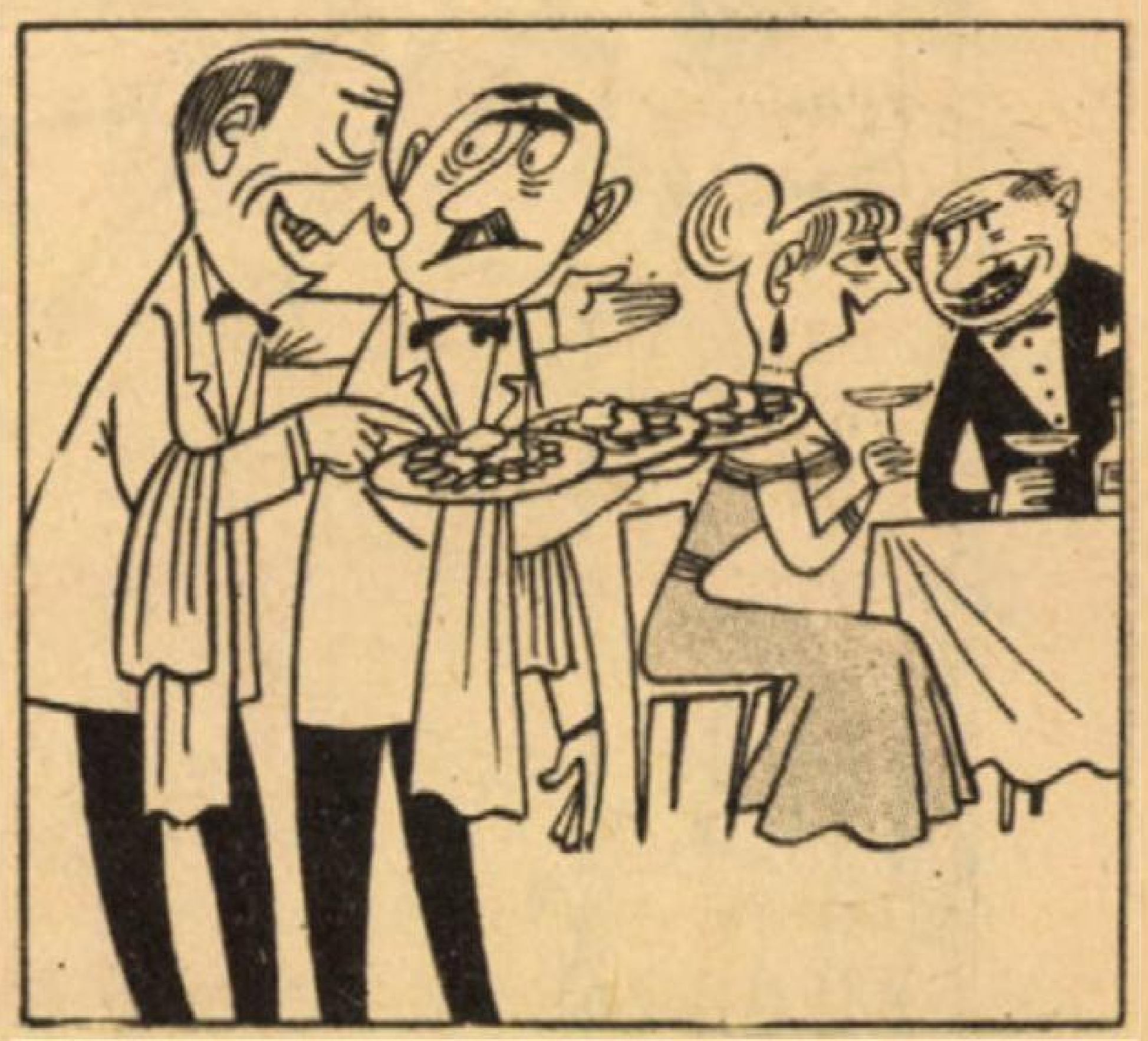

— Ezt a mócsingosat oda vidd... A múltkor nagy cikket írt a borravaló ellen!...

Sporthotel

Toncz Tibor rajza

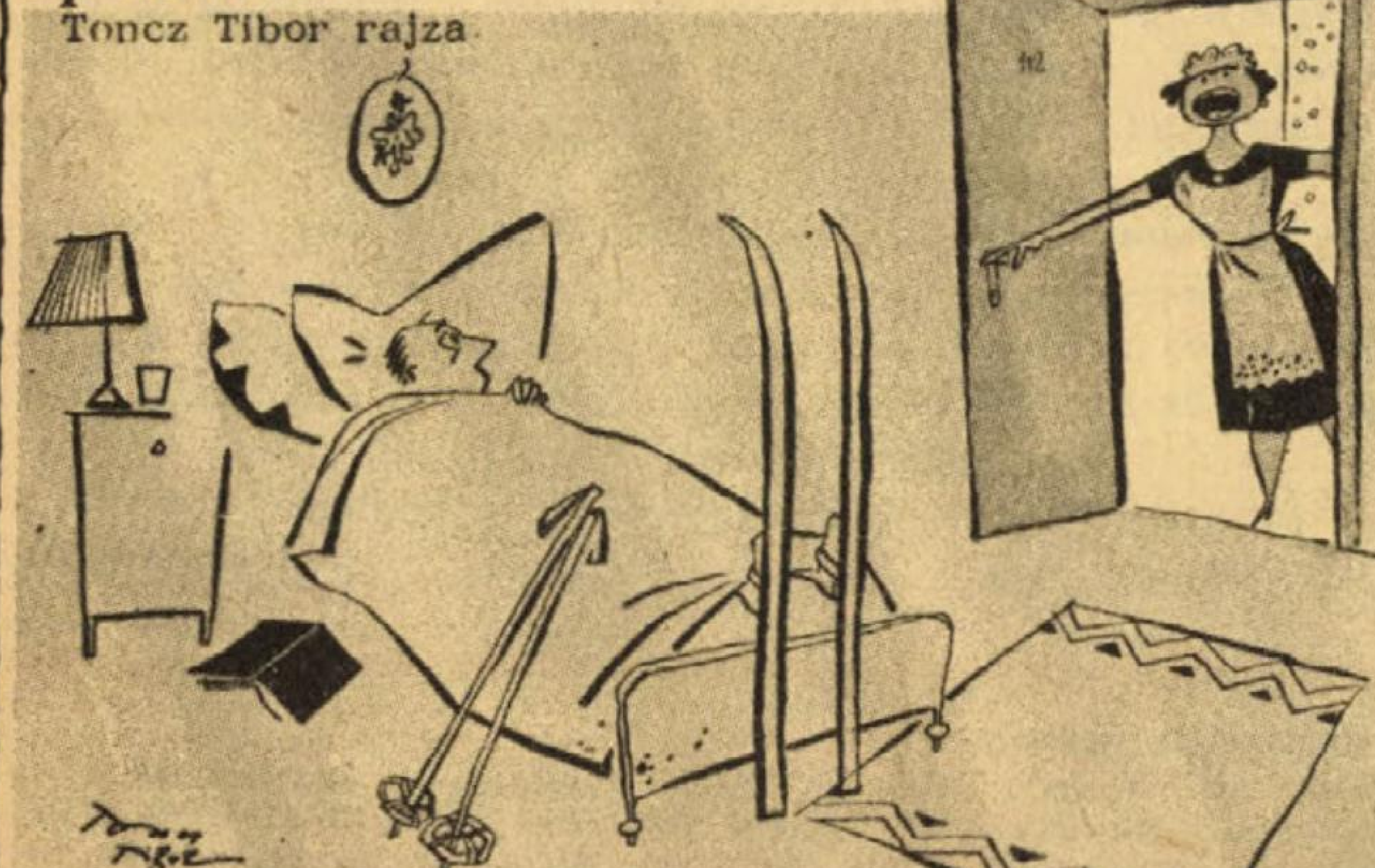

– Tessék sietni, mert mindjárt olvad!...

Képkiállításon

Kasso rajza

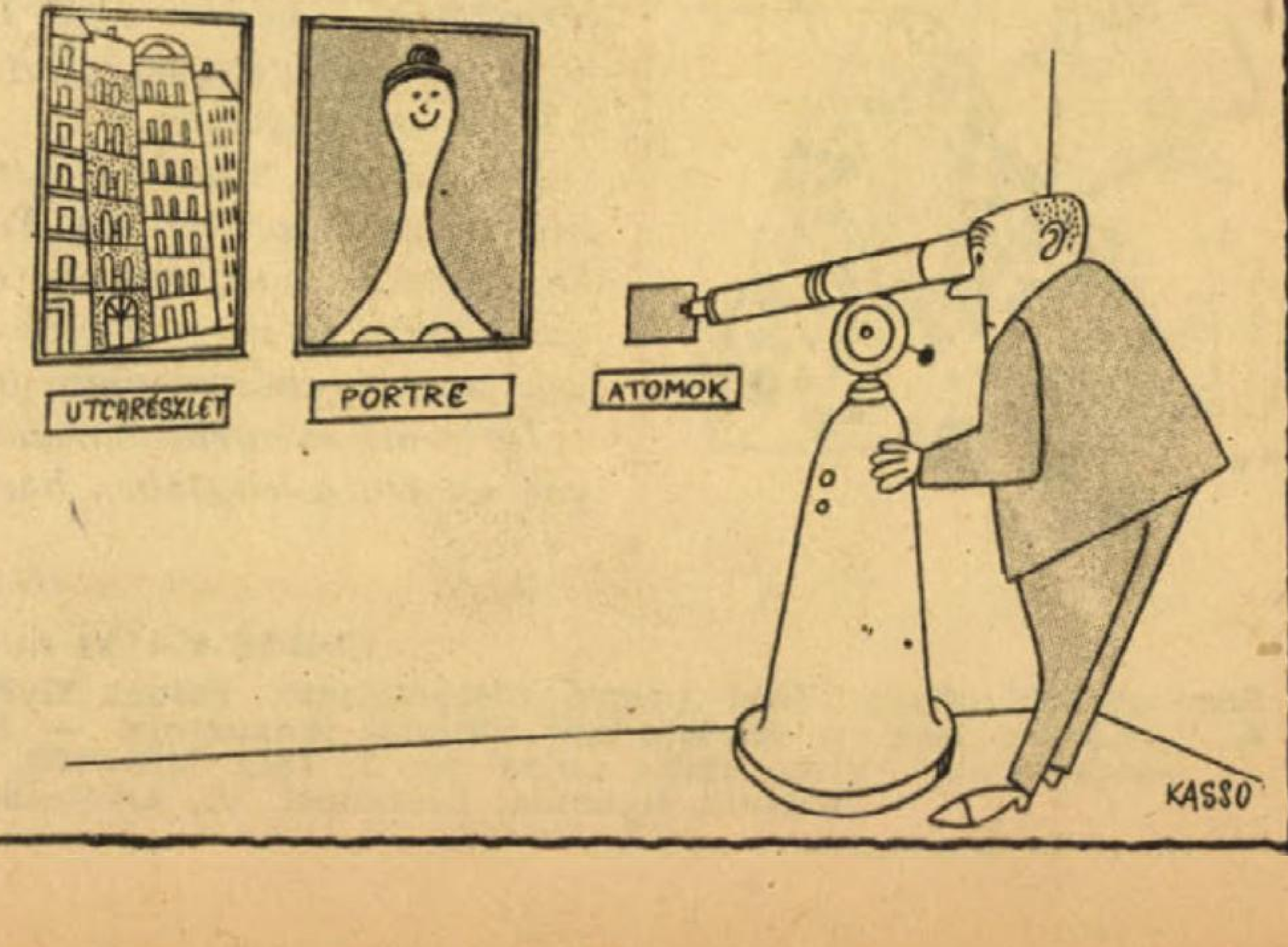

MI HIÁNYZIK MÉG?

Toncz Tibor rajza

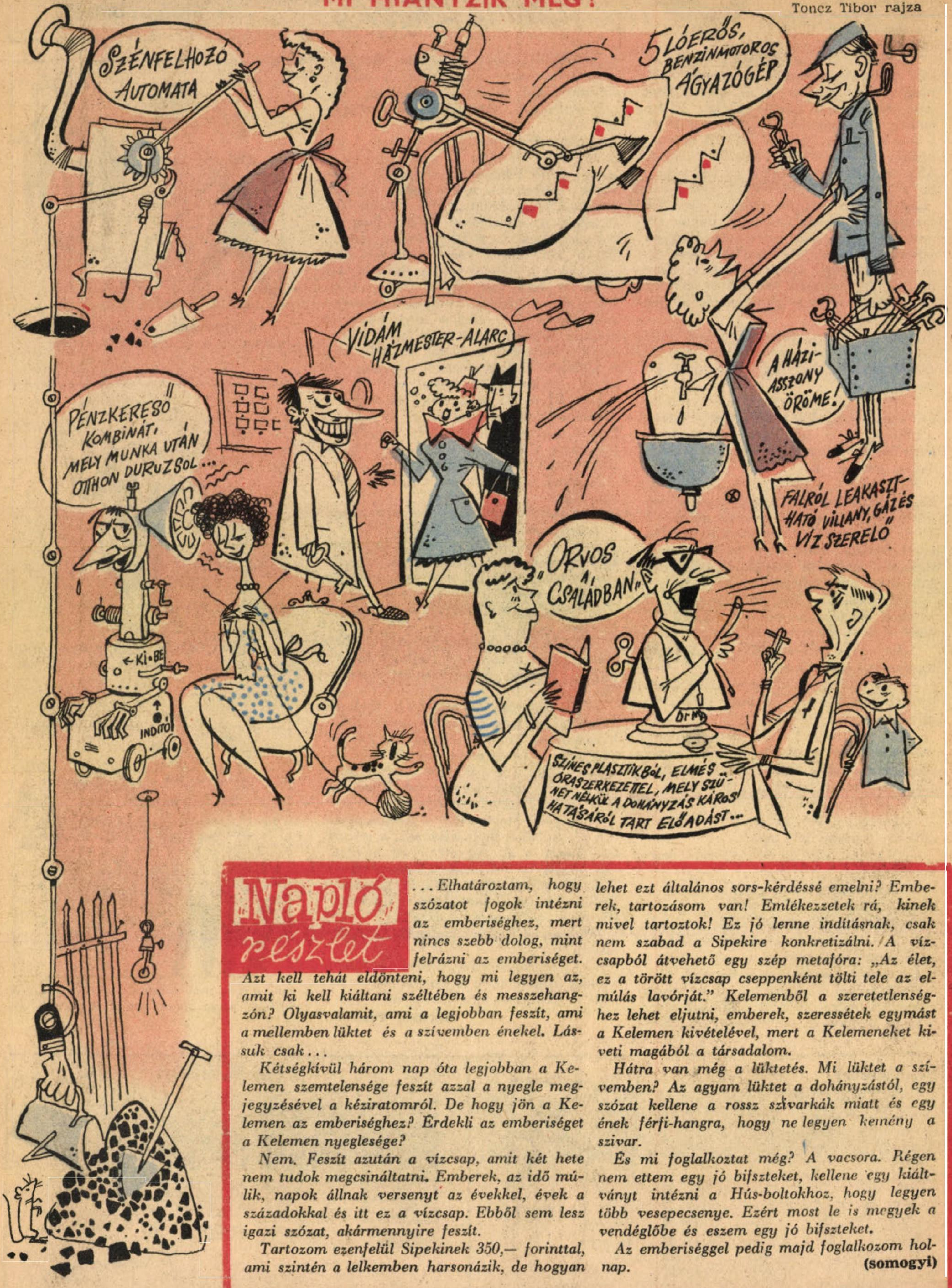
SZÉNFELHOZÓ AUTOMATA
5 LÓERŐS, BENZINMOTOROS ÁGYAZÓGÉP
VIDÁM HÁZMESTER-ÁLARC
A HÁZIASSZONY ÖRÖME!
PÉNZKERESŐ KOMBINÁT, MELY MUNKA UTÁN OTTHON DURUZSOL...
KI • BE
INDÍTÓ
FALRÓL LEAKASZTHATÓ VILLANY, GÁZ ÉS VÍZ SZERELŐ"
„ORVOS A CSALÁDBAN"
Dr M
SZÍNES PLASZTIKBÓL, ELMÉS ÓRASZERKEZETTEL, MELY SZÜNET NÉLKÜL A DOHÁNYZÁS KÁROS HATÁSÁRÓL TART ELŐADÁST...

Napló részlet

. . . Elhatároztam, hogy szózatot fogok intézni az emberiséghez, mert nincs szebb dolog, mint felrázni az emberiséget. Azt kell tehát eldönteni, hogy mi legyen az, amit ki kell kiáltani széltében és messzehangzón? Olyasvalamit, ami a legjobban feszít, ami a mellemben lüktet és a szívemben énekel. Lássuk csak . . .

Kétségkívül három nap óta legjobban a Kelemen szemtelensége feszít azzal a nyegle megjegyzésével a kéziratomról. De hogy jön a Kelemen az emberiséghez? Érdekli az emberiséget a Kelemen nyeglesége?

Nem. Feszít azután a vízcsap, amit két hete nem tudok megcsináltatni. Emberek, az idő múlik, napok állnak versenyt az évekkel, évek a századokkal és itt ez a vízcsap. Ebből sem lesz igazi szózat, akármennyire feszít.

Tartozom ezenfelül Sipekinek 350,— forinttal, ami szintén a lelkemben harsonázik, de hogyan lehet ezt általános sors-kérdéssé emelni? Emberek, tartozásom van! Emlékezzetek rá, kinek mivel tartoztok! Ez jó lenne indításnak, csak nem szabad a Sipekire konkretizálni. A vízcsapból átvehető egy szép metafóra: „Az élet, ez a törött vízcsap cseppenként tölti tele az elmúlás lavórját." Kelemenből a szeretetlenséghez lehet eljutni, emberek, szeressétek egymást a Kelemen kivételével, mert a Kelemeneket kiveti magából a társadalom.

Hátra van még a lüktetés. Mi lüktet a szívemben? Az agyam lüktet a dohányzástól, egy szózat kellene a rossz szivarkák miatt és egy ének férfi-hangra, hogy ne legyen kemény a szivar.

És mi foglalkoztat még? A vacsora. Régen nem ettem egy jó bifszteket, kellene egy kiáltványt intézni a Hús-boltokhoz, hogy legyen több vesepecsenye. Ezért most le is megyek a vendéglőbe és eszem egy jó bifszteket.

Az emberiséggel pedig majd foglalkozom holnap.

(somogyi)

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.